

דרהבית

גיליון 52
אדר
תשפ"ד

ירושלים
שולם
P.P 9539
עיתון רשום
לדואר ישראל

כתובת להחזרה
תחמוני 26
ירושלים

ותלמיש אמרה מלכות

לובשת מלכות

סיוט לדבר איתה.
תענוג לדבר איתה, לו רק
היתה מביאה שמרטפית,
או שולחת את הגדולה שלה
עם כולם לסיבוב
דרך הוואי ובחזרה

מבית ומחוץ

כל כבודה - פנימה

אני כאן עם עוזרת. חדשה.
לא יודעת מימינה ומשמאלה.
עטויה בבגדי בהט ושע
מהסוג הפחות מקובל, נעלי הבית.
והמטפחת... בהחלט ניכר כי עברנו
ימים יפים יחד

עבודה שבלב

בשינוי אדרת

למה נתחפש השנה?
באיזו גלימה נתעטף?
מסיבת תחפושות היא ההזדמנות
להיכנס לנעליים של מישהי אחרת,
לאחוז גם את כלי העבודה שלה.
כדי להבין אותה יותר

כתבה עיתונאית

הבלתי מוכתרת

עיפה אך זקופה,
וחוץ לה נצחי
כשאלף קולות
שוב קוראים לה
יחיי!!!

דפדפת

14

בשינוי אדרת

למה נתחפש השנה? באיזו גלימה נתעטף? מסיבת תחפושות היא ההזדמנות להיכנס לנעליים של מישהי אחרת, לאחוז גם את כלי העבודה שלה כדי להבין אותה יותר.
כתבה עיתונאית

30

ושם אישה גדולה

העובדות של חגית ע"ה מ'זקסלר אדריכלות' בראיון מלא געגועים. על עבודה ועל עבודת המידות, על בניינים שנבנו ועל אישיות נדירה שאיבדנו. בנויה לתלפיות.
| בחברה טובה

23

לובשת מלכות

סיוט לדבר איתה. תענוג לדבר איתה, לו רק היתה מביאה שמרטפית, או שולחת את הגדולה שלה עם כולם לסיבוב דרך הוואי ובחזרה
| מבית ומחוץ

- [04] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם
- [05] **דפדפת**
תמר הלר
- [06] **בית ועד**
מדור הלכה
- [07] **עוברת בשערים**
אסתר רוזנטל
- [08] **תתחדשי**
חני מייערס
- [10] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין
- [11] **דף חדש**
אביגיל פראגר
- [12] **עבודה שבלב**
עולם התעסוקה מזוית שונה
- [14] **בשינוי אדרת**
אסתי כץ
- [21] **אלופות**
הדסה גלזר
- [23] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא
- [24] **דפי עבודה**
מירי לפאיר
- [25] **אשמורת**
תמר
- [26] **בעצה אחת**
מתוך מדור הייעוץ
- [28] **כבוד לאוזני המן**
חוי הימלמן
- [30] **בחברה טובה**
- [33] **עוסקות באמונה**
רבקי שפירא
- [34] **מי מולך על הזירה?**
אסתר רוזנטל
- [36] **סיפור חודשי**
פנינה ליכט
- [38] **רגע ביום**
נ. ארי
- [39] **סלפי**
בתיה יונה

פורים מתקרב. בבתים של כולנו ארגז התחפושות פתוח, מוזיקה עליזה נשמעת ברקע ומהתנור בוקעים ריחות נעימים. (אם לא - דפדוף למדור המתכונים הצבעוניים של חוי הימלמן יכול לשפר את המצב) הילדים נהנים למדוד אדרות וכובעים שונים ומשונים, הרצפה אפופת סטן בגוונים עזים, ואני מהצד מגיעה למסקנה כי עסק התחפושות המסורתי הולך ונהיה עניין של "פעם". פעם לכל בעל מלאכה היה בגד משלו וצורת הופעה ייחודית, פעם יכולת לזהות מיד בין משעולי העיירה מיהו הדייג, מי שואב המים ומי הגביר. בספרים הישנים העלילה בנויה באופן אינטגרלי על אין ספור הנחות יסוד, משחור בגדיו הבולטים של מנקה הארובות לעומת זוהר הפרוות והשמלות הנפוחות של הרוזנת. איפה כל זה בימינו? סגנון החיים של ימינו לא מספק הרבה תחפושות עכשוויות. כולם לובשים את אותו הדבר, מוכרי יהלומים ונהגי משאיות אשפה קונים את בגדיהם באותן רשתות גדולות הנפוצות ברחבי העולם. באמריקה כבר לא מסתובבים עם נוצות על הראש, ביפן כבר אין "דוקים" וההולנדיות כבר לא עם כובע וצמות. אפילו מלכת אנגליה הבאה כבר תלבש מן הסתם את אותם בגדי אופנה אותן כל אחת יכולה לקנות. ההבדלים מטושטשים עד לא קיימים.

וגם אצלנו, בעלות המקצוע- אם ירצו הבנות להתחפש "אלינו", עבודתן קלה מתמיד. הן יצטרכו להצטייד רק במחשב ועכבר. תחפושת אחידה המייצגת בו זמנית את ההנדסאית, גרפיקאית, אדריכלית, מנהלת חשבונות, מזכירה ועוד ועוד. איפה כן נשארו הבדלים חיצוניים, חדים ובולטים? רק אצלנו. בלב התרבות המערבית ההמונית והסוחפת, נשארה שמורת טבע זעירה של "שלא שינו לבושם". את הבגדים שלנו ושל ילדינו, עדיין ממשיכים לייצר במיוחד. כל השפע וההיצע של השוק העולמי לא יכולים לענות על צרכינו, ואנו ממשיכות לקנות במובלעות קטנות כמו גאולה ורבי עקיבא.

כל מי שנקלעה לסביבה מעורבת, מכירה את הרגע הזה בו אנו עושות את הפסיעה הראשונה על מפתן המשרד, ומיד מופנות אלינו כל העיניים, ומאבחות בשבריר שניה: זו שונה. זו "החרדית". עוד לפני שאמרנו מילה, ה"מדים" שלנו דיברו בעדנו. קיטלגו ותייגו אותנו.

איך התחושה הזו בשבילנו? האם יש בה בושה או גאווה? האם אנו מנסות לטשטש את ההבדלים ולהתמזג בזרם העולמי, תוך התאמות הכרחיות לחובות הצניעות מתוך תחושת אין ברירה. או שאנו חשות כבוד ורוממות בתוך הבגדים המייצגים הללו, המשווקים אותנו כפי שאנחנו באמת- בנות מלכות? איפה אנחנו במשתה אחשוורוש הרועש הזה מהודו ועד כוש, כבנותיה של אסתר המלכה?

בגליון האדרי שלנו, הבאנו הפעם מכל הקשת הססגונית של בגדים, מלכות והקשר המופלא ביניהם. הרחבה מרתקת ומעמיקה מהמקורות מחכה לכם בד"ש מאת לאה. חובת דפדוף גם למדור "בחברה טובה", המארח הפעם בפורמט שונה מעט את חברותיה- עובדותיה של חגית וקסלר ע"ה, חברת הקהילה היקרה שנלקחה מאיתנו בחטף. לצד כל מעלותיה הנדירות הצטיינה גם בצורת הופעתה הצנועה תמיד בהידור ובמחשבה, והיותה בכל הליכותיה דגם מופלא עבורנו, של מלכה יהודיה אמיתית!

שנזכה לשמח גם אנו תמיד את מלך מלכי המלכים, ויהיו הדברים לעילוי נשמתה הטהורה.

בתפילה שיערו עלינו משמים שמחת פורים אמיתית
וישועת עולמים במהרה!
המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -
קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית: עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל,
AI - ברכי גוזי

צילומים:

leonardo.ai,
Depositphotos,
Shutterstock,
pexels, unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

לתרומות:

--

העברה בנקאית:

בנק מזרחי-20 | סניף 563
מספר חשבון 101744
על שם שמורה

--

בטלפון: 02-5474373 | שלוחה 2

לבחור בגד

אם בשעה הזאת שוחחתי בטלפון או גלשתי אי שם, זה כבר לא נעים. בושות.

כך בדיוק התייחסו אדם וחיה אל גופם. הם היו לגמרי במסירות מלאה לעבודת ה', שלא היה כלום שגרם להם לחוש בושה.

אבל פתאום, כשנכנס כח היצר לתוכם, והגוף כבר נהיה 'נפרד' מהנשמה, אז פתאום התחילו להרגיש בושה... הם הרגישו צורך לכסות את גופם. כאן התחילה מציאות של חיצוניות שהיא נפרדת מהפנימיות, נפרדת ודורשת כיסוי - למען לא נבוש.

אז כיסה אותם בורא עולם בבגדים "ויעש להם כותנות עור וילבישם". והילקוט שמעוני אומר עליהם: "מלמד שעשה להם בגדי כהונה"

(ילקו"ש בראשית ג' ל"ד)

הבגדים הם לא רק מכסים על הבושה, אלא גם מאפשרים לנו להתעלות ולהגיע לדרגות גבוהות יותר.

הבגד החיצוני מזכיר לנו ומעורר את הנפש לעלות עוד ועוד עד שתגיע לדרגתה העליונה.

...

עכשיו אנחנו 'פותחות את הארון' ובחרות **מה ללבוש**.

האם נבחר ללבוש בגד שהוא רק 'מכסה' או שאולי נוכל לנצל ולקבל עוד כוחות מאותו המלבוש.

מאיר את עינינו הרה"ג ר' אביגדור מילר זצ"ל ואומר שהבגדים, כוחם יפה להעלות את דרגתו הפנימית של האדם. כמו שאומר המלבי"ם: "אבל באמת היו מורים על בגדים פנימים שיעשו כהני ה' להלביש בם את נפשותיהם **בדעות ובמדות ובתכונות טובות שהם מלבושי הנפש...**" היינו ללמדם תיקון נפשותיהם ומידותיהם באופן שילבישו הוד והדר את נפשם הפנימית"

הבגדים באים להגדיל מעלה פנימית בנפש הפנימית!

כל כך מהותיים הם היו, עד שבמידה ופרט אחד מהבגדים חסר - עבודת הכהן היא פסולה.

הבגדים הם כעין 'סמן מטרה' שמשדרים פנימה לתוך הלב שלנו: לכאן אני רוצה להגיע!

ובעצם, כל מעשה חיצוני, כך אומר בעל מסילת ישרים, יכול לשמש למטרה הזאת -

הנרצה יותר בעבודת הבורא, יתברך שמו, הוא חפץ הלב ותשוקת הנשמה... ואולם האדם אשר אין החמדה הזאת לוהטת בו כראוי, עצה טובה היא לו שידרז ברצונו, כדי שימשך מזה שתולד בו החמדה בטבע, **כי התנועה החיצונית מעוררת הפנימית**, ובודאי שיותר מסורה בידו היא החיצונית מהפנימית.

עשייה חיצונית מעוררת כוחות נפש לעליה פנימית.

בהחלט יש מקום לעשות פעולות חיצוניות למרות שהפנימיות לא תמיד באותה דרגה, שהרי כידוע "אחרי הפעולות נמשכים הלבבות"

(ספר החינוך, מצווה ט"ז)

באחת מקבוצות 'יקיר לי' - מתקדמות' התקיים דיון מרתק.

יקיר לי מתקדמות, למי שלא יודעת, היא קבוצה שעברה את מסלול 'יקיר לי - יסודות'. סדנא המקיפה נושאים השקפתיים בסיסיים הנוגעים ישירות לעולם התעסוקה. לאחר מכן המשתתפות, שבחלקן הגדול מרגישות שיחד הן יכולות להמשיך ולהפיק תועלת רבה מה-אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו' הזה, ממשיכות להיפגש יחדיו פעם בחודש סביב מערך ממאגר מערכים של 'יקיר לי', ואחת מתוך החבורה מוסרת אותו.

השבוע נחשפתי לדיון מאחת הקבוצות, בו הן דנו האם נכון להביע משהו שאני יודעת ומרגישה שהוא לא נכון, אבל על ידי כך אני מרגיעה איזה רגש פנימי, או מוטב לא להביע אותו.

לא נכנס כאן לכל הדיון העמוק והיפה לכשלעצמו (שלא לדבר על עצם המפגשים האלו, שהן עצמן מציאות כמעט בלתי נתפסת - שנשים עוזבות הכל ומתכנסות לעבד עם עצמן תהליכי רוח!! וואו!!) אבל בי הדיון הזה עורר מחשבות רבות.

האם באמת נכון לנו **'להיות אנחנו'** - עד הסוף... או שכן יש מקום ביהדות לחיים שנראים לפעמים **'כאילו תחפושת'** והם לא משקפים נכוחה את דרגתנו הפנימית.

מצד אחד, מי שלא באמת מאפשרת לעצמי להביע חיצונית את הרגשתה הפנימית, היא חיה במעין חיים של 'ניתוק' מהאני הפנימי שלה. ולא רק זה, אלא שכשאנחנו מביעות, ומחצינות איזה רגש פנימי - אנחנו משחררות אותו ומכחות את הרגש. אגב, אני זוכרת שרבי מילר זצ"ל, שהיה אמן בתורת הנפש, היה מדבר על כך ש"דאגה בלב איש ישיחנה" לא מדובר דוקא ברגש שלילי, אלא גם רגש חיובי עמוק - אם מוציאים אותו החוצה - הוא מאבד מעוצמתו.

בעצם אפשר לראות את הסוגיה הזאת במבט של 'פנימיות' ו'חיצוניות' - בהרבה רבדים. כשהמשותף לכולם, בכל רמה שהיא 'חיצונית' לרמה 'פנימית' לה', היא האם החיצונית אמורה לשקף את דרגת הפנימית, וככל שאני עובדת על הפנימיות ומתעלה באופן שורשי ויסודי - גם החיצונית שלי מתעלה בהתאם.

או שמא, חיצוניות שאינה הולמת את דרגתי הפנימית - תגרום אט אט לשינוי פנימי שבא מתוך השינוי החיצוני.

...

כולנו יודעות שחטא אדם וחיה חולל שינוי מהותי בכל מהלך החיים בעולם כולו.

עד אז, היה מהלך של **טוב** כמעט מוחלט בעולם. כמעט ולא היה פער בין פנימיות האדם לחיצוניותו. הרע היה גורם שנמצא 'מחוץ' לאדם, ומשכך, הגוף כולו היה משמש לגמרי את הטוב. ולכן היה גם את ה'לא יתבוששו', משום שכידוע, הבושה נובעת מקונפליקט.

כשאני מקבלת משימה ועובדת במרץ רב עליה, והבוסית נכנסת אחרי שעה לשמוע איך מתקדם, הכל טוב... אבל

הבלתי מכתרת

וְכָךְ הִיא תִּלְבֵּשׁ אֶת בְּגָדֵי מַלְכוּתָהּ.

דֵּי לְמַבְט שׁוֹב מְשֻׁפָּל, נְחוּתָהּ.

הַיּוֹם זֶה זְמַנָּה לְהַפְגִּין נוֹכְחוֹת

לוֹבֶשֶׁת בְּגָדֶיהָ. לוֹבֶשֶׁת מַלְכוּת!

שְׁמִלְתָה עֲדָכְנִית

לְתַקּוּפָה נוֹכְחִית:

עֲטוּרַת נְטִיפִים שֶׁל קֶצֶפֶת צְמִחִית

מְשֻׁבָּצָת גְּבִינָה - כְּתָמִים הֵם כְּבוֹדָהּ.

(טְבִיעוֹת אֶצְבָּעוֹת, בְּכֹלֹם עֲבוֹדָהּ.)

כֶּךְ תִּצְעַד בְּהֶדָר, בּוֹאֲכָה אֶל כְּסֵאָהּ.

אֲבָנֵי קְלִיקַס פְּזוֹרוֹת שָׁם בְּשִׁבְלִי.

הִיא גָּאָה!

בְּגָדֵי יוֹם אֶתְמוֹל מְשֻׁלְכִים שָׁם בְּחֹן,

וְכָךְ הִיא פּוֹסְעֶת, מְלָכָה הִיא, אֶכְוֹ!

הַשְּׂרָבִיט נֶעְלַם, לְמַצָּאוֹ, זֶה מִפְרָךְ

אוֹחֶזֶת אוֹתוֹ בְּדַמְיוֹן (הַמְדַרְךָ)

עֵינֶיהָ אַךְ זְקוּפָה

וְחִיוֵךְ לָהּ נִצְחִי

כְּשֶׁאֶלֶף קוֹלוֹת שׁוֹב קוֹרְאִים לָהּ:

יְחִי!!!

פשוט?

לא ממש...

ראשית, עדיין לא ברור לנו עד כמה באמת ניתן לנו האפשרות 'ללבוש את בגדי המלכות'.

אולי בגדי נסיכה ישדרו ויזכירו לי מי אני - ביתו של מלך מלכי המלכים, אבל אולי הם יפתחו בליבי רגשות אחרים של גאווה או רצון להיות כמו נסיכות ממלכות זרות...

וכן, בעניין החן: אולי בכלל בגדי הנסיכה יהיו מידי מלכותיים כך שיתקבל בכלל מראה נלעג, ובסופו של דבר הם רק ירפו את ליבי ולא יאפשרו לי בכלל להרגיש 'בת מלך' משום צומת...

אמנם לא פשוט, אבל בהחלט בר השגה:

לפני הכל, לברר עם עצמנו מה המניע למעשה החיצוני שלנו. האם הוא מגיע מתוך שאיפה ורצון להתחבר לבורא עולם דרך אותה הנקודה הפנימית והמזוקקת שלנו, או שמא חלילה, מתוך רצון להרשים אחרים ולהשתמש ב'חיצוניות' כמטה בפני עצמה... ושנית, להבין שהחיצוניות צריכה 'להתכתב' עם הדרגה הפנימית שלנו. אמנם יותר טובה, אבל לא גבוהה מידי. כהן גדול לבוש בבגדי 'כבוד ותפארת' אבל לכהן הדיוט - יש בגדים אחרים...

הדיבור שלנו, כידוע, הוא גם סוג של 'מלבוש' לרוח. אם הדיבורים המוחצנים שלנו הם טיפ-טיפה 'יותר' מהרמה האמיתית שלנו - זה בסדר! זה ישמש עבורנו מקפצה קלה כלפי מעלה. (דוגמא מצויינת לכך תראו בטור של שושי ברוידא:)

...

כולנו משרתות בהיכלו של מלך.

ביתנו, בין אם בתפקיד אם הבית, או בתפקיד בת משפחה, כולנו מסתובבות במשכנות האומה.

כולנו בתפקיד. בתפקיד נעלה שבנעלים.

אנחנו אמורות לעטות עלינו גלימות מלכות, מתוך הבנה וחיבור לגודלו של התפקיד אותו קיבלנו מבורא עולם,

אפשר ורצוי שיהיו לבושינו החיצוניים, בין במלבוש, בין במעשה, בין בדיבור ובמחשבה - גבוהים מעט יותר מהדרגה אותה אנחנו מודדות את עצמנו,

והלוואי ונזכה כולנו, יחד עם עם ישראל כולו, שיתקיים בנו:

לבושי בגדי תפארתך עמי על יד בן ישי בית הלחמי קרבה אל נפשי גאלה!

לאה

שאלות בעניני ייחוד בעבודה

שאלות

1: במשרד בו אני עובדת הכניסה אפשרית רק ע"י תג שיש לעובדים בלבד. אינני יודעת מראש כמה אנשים ונשים יהיו במשרד בכל יום, כי לא בכל יום כל העובדים מגיעים. ברצוני לשאול: כיצד אוכל להנצל מאיסור ייחוד?

2: במשרד בו אני עובדת נמצאות רק נשים, אולם באותה קומה יש משרדים שיש בהם גם גברים. הכניסה לקומה אפשרית רק למי שיש לו מפתחות כיוון שהדלת של המדרגות נעולה והמעלית נעולה. ברצוני לשאול: לפעמים כשאני מגיעה בבוקר יש רק גברים בקומה, האם יש בזה איסור ייחוד?

3: ביקשו ממני לבצע ספירת מלאי באחד ממשרדי הממשלה בשעות אחר הצהריים יחד עם עובד גבר. ביררתי אצל מי שביצע זאת בשנה שעברה, ונאמר לי כי במבנה עצמו יהיו שומרים בכניסה למתחם ובכניסה לבנין. לא ידוע לי אם יהיו עובדים נוספים בבנין. האם מותר לי להיות שם, או שיש בזה איסור ייחוד?

דיני ייחוד רבים ומסועפים ואין לדמות מקרה למקרה. נוכל לתת להלן קצת קווים כלליים כדי לקבל מושגי יסוד, אבל בכל מקרה חדש צריך לשאול שוב כיון שבהשתנות הפרטים משתנה הדין.

ע"פ הנ"ל נראה:

א. מספר האנשים והנשים שאין בו ייחוד - יש הבדל בין פסקי בני אשכנז לפסקי בני ספרד, וכדלהלן. לבני אשכנז - מותר לשני גברים כשרים (דהיינו מדקדקים במצוות, כולל שמירת העיניים ממכשירים טמאים למיניהם) להתייחד עם אשה אחת או יותר. אם אחד מהגברים כשר ואחד פרוץ נחלקו הפוסקים ולמעשה יש מקום להקל. אסור לגבר להתייחד עם שתי נשים, אולם בשלוש נשים ומעלה יש מתירים באופנים מסוימים ובשעת הצורך יש לשאול רב. אם הגברים כולם פרוצים מותר רק כאשר יש שלושה גברים ושלוש נשים.

לבני ספרד - ייחוד גברים ונשים מותר רק כאשר יש לפחות שלושה גברים ושלוש נשים. נחלקו הפוסקים האם ההיתר הוא רק בכשרים או גם בפרוצים, ובשעת הצורך יש מקום להקל.

אם חלק מהנוכחים בני אשכנז וחלק בני ספרד - על בני אשכנז להחמיר כדיני בני ספרד בכדי שלא להכשיל את בני ספרד.

ב. פתח פתוח לרשות הרבים - כאשר יש אפשרות סבירה שמישהו מהרחוב יכנס ללא בקשת רשות, הרי זה מציל מייחוד. ולכן גם אם הדלת נעולה אבל יש אנשים עם מפתחות או תג שעשויים להכנס ללא בקשת רשות הרי זה מציל מייחוד. ודווקא אנשים כאלו שאם הם יכנסו הם מצילים מייחוד. אבל אם לדוגמא במקום נמצאים איש אחד ואשה אחת ורק לאשה אחת נוספת יש אפשרות להכנס, הרי זה אסור כיון שגם אם היא היתה במקום היא לא היתה מצילה מייחוד.

ג. בעלה בעיר - מותר לאשה שבעלה בעיר להתייחד עם גבר כיון שאימת בעלה עליה. [כשאחת הנשים בעלה בעיר היא מצילה גם את הנשים האחרות שנמצאות איתה מאיסור ייחוד]. אמנם נחלקו הפוסקים אם ההיתר קיים גם אם הבעל אינו יודע היכן היא. ולמעשה חששו רבים מפוסקי זמננו לדעה המחמירה, אך כאשר הבעל יודע איפה אשתו נמצאת ויש לו אפשרות להיכנס - רבים מקילים גם אם הסבירות

דיני ייחוד רבים ומסועפים ואין לדמות מקרה למקרה. נוכל לתת להלן קצת קווים כלליים כדי לקבל מושגי יסוד, אבל בכל מקרה חדש צריך לשאול שוב כיון שבהשתנות הפרטים משתנה הדין.

מְחַפֶּשֶׁת מַלְכוּת

מְחַפֶּשֶׁת

“אני עייפה” מפקת חברה שלי, “הייתי אתמול בסיבוב רציני במרכז עודפים גדול”
“מה קנית?” אני מסתקרנת.

“לקח לי המון זמן, אבל ב”ה ממש הצלחתי” היא מפרטת. “מצאתי נעלי מעבר חמודות בזיל הזול, קניתי סריגים לילדים וסוודרים לשנה הבאה, והצטיידתי לקראת החג הקרוב בכיפות, גרביונים וקשתות. יש לי כבר סט בגדים לפסח משנה שעברה, אז הייתי צריכה להשלים רק את האקססוריז” היא צוחקת בהקלה, מסמנת V גדול לאישה שמתארגנת מראש באדר.

אני שמחה איתה על ההצלחה ומתכוננת לבקש המלצות על חנויות, אבל אנחנו מגלות פתאום לצידנו מאזינה סמויה. חברת צוות שרק נכנסה להתייעץ על הבאג ושמעה מעבר לגב את דיווחי השקיות והמארזים.

“אני לא מבינה את זה” היא שחה לעצמה וגם לנו. “קודם כל בעודפים בקושי יש מידות, סיטו! ובכלל את קונה עכשיו לשנה הבאה, שנה שעברה קנית לשנה הנוכחית, מה הטעם? אופנות מתחלפות, אריגים חדשים נכנסים, צבעים אחרים הופכים לדומיננטיים, ובכלל מה לגבי המידות? את יודעת בדיוק איך יראו הילדים מבחינת גובה ומשקל?” כך בבת אחת היא מכניסה אותה לשקית קרטון צרה וצפופה ממודל “אישה לא אופנתית, אמא לא אכפתית”.

אני מתכווצת בשביל החברה שלי שמלמלת משהו על דגמים שהם אופנתיים תמיד, ושאם השערת המידה שלה לא צדקה, היא יודעת להשתמש במכונת תפירה.

היא מעבירה נושא ועוזרת לחברה עם הבאג החדש.

למה את מתנצלת, אני מתוסכלת ממנה.

צורחת. אבל בתוכי מתוסכלת גם ממני.

גם אני שתקתי, לא מצליחה להסביר עכשיו מה חשוב לי ולה תמיד.

חֹשֶׁפֶת

בסוף היום ראש הצוות שלי מגיעה, לחוצה מאוד מהפרויקט שלנו שעדיין לא הוגש. “אני צריכה שתישארי פה” היא כמעט דורשת, “התחום הזה באחריותך, ואת יודעת לעשות את זה הכי טוב. אנחנו חייבים להספיק” אני מעלה שוב את הגירסה, רוצה להראות לה את ההתקדמות של היום.

“נכון שהתקדמת, אבל לא מספיק” היא כמעט מצמידה את הכיסא המשרדי שלי למחשב.

“אני לא יודעת אם אני יכולה להישאר” הקול שלי קטן קטן, “יש לי עוד מה לסיים לקראת פורים”

“החג שלך הוא לא הדבר הכי חשוב עכשיו” מתוך הלחץ שלה היא חושפת לי בדיוק מה היא חושבת, “כולה פורים, תחפוש וקצת יין, אל תעשי עניין מכל דבר קטן”
“בעלי צריך לצאת” אני מנסה את המוצא האחרון, “מי יהיה עם הילדים?”

“הוא!” היא החלטית. “מה קרה, קצת שוויון בנטל, את והחברה שלנו מפרנסות אותו מספיק בכבוד”
היא טורקת את הדלת, צועקת שהיא תגיע עוד שעה לראות

את ההתקדמויות.

אני חיוורת, מאדימה ומסמיקה חליפות.

אני לא אני.

מְחַפֶּשֶׁת

חברה שלי מגיעה מאחור ומניחה לי יד על הכתף הרוטטת. “היא הגזימה” מודיעה לי. “תירגע, את בסדר גמור” אני לוקחת טישו מהקופסה המעוצבת, ממזערת גירסה פתוחה ומשאירה מסך שחור.
“אני לא בסדר גמור” אני מודיעה לה בקול חנוק.
“את תהיי” היא נותנת בי אמון.

“את גם לא בסדר” אני מצהירה. היא חברה מספיק טובה בשביל להרשות לעצמי, אבל עדיין מפתיעה אותה. “זוכרת את השיחה שלנו הבוקר על הקניות? שמת לב להתערבות שנכנסה באמצע, שמעת מה היא חשבה עלייך? הרגשתי איך נהיית קטנה כל כך בבת אחת” היא מאשרת, זוכרת, ברור.

“זה נראה לך הגיוני” היום אני צועקת סערה של תקופה ארוכה, “שאנחנו משתנות ונהיות אחרות וקטנות כל כך בגלל הסביבה? שאנחנו לובשות תחפושות אחרות, ושוכחות מה הלבוש האמיתי שלנו?”

חֹפֶשֶׁת

“למה את קוראת הלבוש האמיתי?” החברה שלי היא פרטנרית אמיתית, ואנחנו מלבנות יחד.

“בעצם אנחנו חיות בשביל מטרה אחת מרכזית, מהותית, המכתיבה את כל החיים שלנו ואת כל הפעילות שלנו” אני מיישרת את הכיסא מולה, מסתובבת מעם המחשב ומישירה מבט קדימה.

“אני אישה חרדית. בראש ובראשונה חיה חיים של תורה ומצוות, משקיעה בשביל בעלי, דואגת לילדים שלי באופן הכי מתאים לאורח חיים של בית אברכי. אני פשוט רוצה לזכור שזה מה שמנחה אותי, לא שום דבר אחר” יש לי תשוקה בקול והוא רועד, “גם אם לאנשים אחרים יש ערכים אחרים, אני לא מתקפלת מולם, זוכרת תמיד לפני מי אני עומדת”.

“דרך קניית היראה הזאת הוא ההתבונן על היות שכינתו יתברך נמצאת בכל מקום שבעולם, ושהוא יתברך משגיח על כל דבר קטן וגדול, אין נסתר מנגד עיניו. לא מפני גודל הנושא, ולא מפני פחיתותו... וכיון שיתברר לו שבכל מקום שהוא, הוא עומד לפני שכינתו יתברך, אז מאליה תבוא בו היראה והפחד פן יכשל במעשיו, שלא יהיו כראוי לפי רוממות כבודו...”

הדבר הזה מצטייר היטב בשכל האדם על ידי התמדת ההתבוננות וההסתכלות. כי כיון שהדבר רחוק מחושינו לא יציירהו השכל אלא אחר רוב העיון וההשקפה, וגם אחר שיציירהו יסור הציור ממנו בנקל אם לא יתמיד עליו הרבה... (מס”י- בדרך קניית היראה).

ביחד אנחנו מסיימות יום ופושטות את מדי העובד שלנו.

שואפות ללבוש תמיד את בגדי המלכות.

להיות נתינות נאמנות בהיכל.

למה דווקא 'אדר' חוססים פלאיים? זניין לא מלא...

רבי צדוק הכהן מלובלין מסביר שאמנם את התגלות הנס בפועל אנו מציינים בפורים של אדר ב', אך 'שורש המצוות בלב' שייך ונוהג גם באדר א'. גם פורים קטן הוא זמן מחיית עמלק בליבו של כל יהודי המבקש למחות את יצרו הרע, וממילא הוא יום של משתה ושמחה בתוככי הלב פנימה, בו ניתן לתקן את ה"לב כסיל בשמאלו".

הוא מדגיש שגם עניין נתינת משלוח המנות נועד בכדי לחבר בין כל היהודים, וגם בפורים קטן צריכים לאחד את הלבבות ולהרגיש שכולנו בניו האהובים של הקב"ה. "ועל ידי כך נזכה ל"ליהודים היתה אורה- זו תורה", תורה שניתנה בהר סיני, כאשר כולנו היינו כאיש אחד בלב אחד.

סגולה מיוחדת לומר ביום הפורים את פרק כ"ב בתהילים, הפרק אותו חיברה אסתר המלכה בעומדה לפני אחשוורוש.

12 חודשי השנה הם כנגד 12 שבטי קה. חודש אדר, שמזלו דגים, הוא כנגד יוסף שנמשל לדגים כנאמר "וידגו לרוב בקרב הארץ". כמו דגים המכוסים בים שאין שולטת בהם עין הרע, כך זרעו של יוסף "בן פורת עלי עין". ומכיוון שיוסף הוליד שני שבטים, מנשה ואפרים, לכך יש לפעמים שני חודשי אדר.

משום כך מזל החודש נקרא גם הוא בלשון רבים: דגים, שלא כשאר המזלות שנקראו בלשון יחיד, רמז לשני אדרים בשנים מעוברות.

בשנה מעוברת, מציינים באדר א' את 'פורים קטן'. הסיבה שפורים נקבע דווקא לאדר שני, הוא כדי להסמיק את גאולת פורים לגאולת מצרים.

למה ציף להתפלל לחתולה מאלי ארם קי?

יעקב על אשר לבש את בגדיו ונכנס לקבל את הברכות. עכשיו, שוב אנו מתחפשים בבגדיו, ומראים שלא היה זה חטא, אלא ראויים אנו לרשת את נחלתו של עשיו.

ועוד טעמים נוספים, שכתב הגר"צ פלמן זצ"ל: **לפי שהנס היה מלובש בדרך הטבע, על כן מכסים את הפנים שלא יראו בגלוי.** המאורעות המסופרים במגילה נמשכו כשתים עשרה שנה, והיו טבעיים לכאורה, אך רק בסיומם התברר הנס הגדול. הפוסקים

מסבירים **שמתחפשים בפורים בגלל העניים המתביישים לבקש צדקה בגלוי,** וכשיתחפשו ולא יכירו, יוכלו לבקש צדקה. ולסיום, הטעם הפשוט ביותר, **מפני שהתחפושות מוסיפות דיצה וחדוה, והרבה פריילאכען פורים... (הרב גנוט)**

והכי חשוב- מה לומדים ממנהג התחפושת בפורים?

בפורים אתה רואה מולך אנשים בתחפושות שונות: זה מחופש לליצן, זה לערבי, זה לחיה. אבל לא יעלה על דעתך לנעוסי: הרי זו רק תחפושת! גם בחיים אנו פוגשים הרבה אנשים "מחופשים": זה מחופש לקמצן, זה לחצוף, זה לסתם אחד שלא איכפת לו משום דבר. אולם אין זו דמותם האמיתית של האנשים, זו רק תחפושת. עמוק בתוך הלב, כל אלו הם יהודים חמים. צריך פשוט לגשת אליהם בעדינות, להסיר את ה'תחפושת' ולחשוף את הנשמה הטהורה שבפנימיותם, זוהי אהבת-ישראל אמיתית!!

יצאנו לחקור מדוע 'תלבוש אסתר מלכות' הפך למנהג כל כך מלהיב ומתבקש. ה"כנסת הגדולה" מסביר טעם למנהג התחפושות **כזכר למרדכי היהודי שיצא בלבוש מלכות.** ולפי זה יתכן שישנו ענין להתחפש בבגדי מלכים הדורים ויפים ולא בבלויי סחבות. טעם נוסף- שאנו מתחפשים **כמו המלכה ושתי,** שלא רצתה לבוא למלך מכיון שצמח לה זנב. אם נתחפש לבעלי חיים עטויי זנב, נוכל להיזכר טוב יותר בטעם זה.

"אוצר כל מנהגי ישורון", כתב שהטעם למנהג התחפושות הוא **כדי להראות שכל מה שישראל חוטאים ונדמים לאומות העולם, אינו אלא כדבר חיצוני ולא פנימי כלל וכלל.** וכשם שאלה מחופשים ואינם אלא יראים ושלמים, כך ישראל שבאותו הדור היו שלמים עם ד' בליבם, ולא השתחוו לצלם של נבוכדנצר אלא כלפי חוץ, כתחפושת בלבד. יתכן שמסיבה זו מביא הרמ"א **שהמנהג היה ללבוש בפורים "פרצופים"**. כי דווקא במסכות אנו מסתירים את פנינו ומוכיחים שאנחנו בעצם טובים מבפנים.

ה"מחצית השקל" כתב שאנו מתחפשים **לזכר פחד היהודים שנפל על הגויים בזמן מרדכי,** ובגללו היו "עמי הארץ מתייהדים". האם זהו מקור הטעם לאלו שהתחפשו במרוצת הדורות לדמויות של גויים? אולי.

טעם נוסף ומעניין מובא ב"ספר התודעה". לדבריו, שנאת עמלק לישראל באה לו מאבי אביו - **עשיו, ששנא את**

לא יקרה לך הסבתא שיהיה לך רחוב זמיר הנביא

127 שנים ותמלוך על 127 מדינות!
עד כאן דבריו וכל מתבונן שואל את עצמו: אכן, מדרש יפה,
אבל מה המסר בעזרתו יתעורר הציבור?
בעל ה'חידושי הרי"ם' זי"ע חושף רובד נשגב בדברים. רבי
עקיבא ביקש משומעי לקחו לערוך חשבון פשוט: אסתר
המלכה מלכה על 127 מדינות - כמניין שנותיה של שרה
אימנו. כלומר: זכויות של כל שנה משנות שרה העניקו לה
מדינה. כלומר, זכויות של כל חודש העניקו לה מחוז, זכויות
של כל יום העניקו לה עיר, כל שעה העניקה לה שכונה, כל
דקה העניקה לה רחוב!

לא יאומן! - הכריז רבי עקיבא. דקת חיים של שרה
אימנו, העניקה לנכדתה רחוב שלם! עשרות בתים,
חנויות, אנשים, פעילות סואנת. כל דקה הפכה
לגורלית ומשמעותית במלוכתה של הנכדה אסתר.
נו, ועכשיו - טען רבי עקיבא לתלמידיו המתנמנמים,
לאחר שראיתם מה ערכה של דקה, איך
תוכלו לנמנם ולאבד דקת חיים? איך
תערב עליכם שנתכם? הרי כל דקה
יקרה היא ובעלת השפעה מכרעת!
(הרב אשר קובלסקי)

זמן הוא אותו מושג שאי אפשר למשש אותו, אבל בלעדיו
- שום דבר לא יתקדם. זמן הוא אותו כלי שאין לו ידידות או
צורה, אבל בתוכו מוחזק כל מה שאנו מספיקים ומשיגים
בחיינו.

למעשה, רוב המאמץ האנושי המושקע בשיפור איכות
החיים, הוא מאמץ להשיג עוד זמן. אלא שאחרי כל המאמץ
הגדול, לא פעם נשכחת השאלה האמיתית: רגע, איך
לנצל את הזמן בצורה נכונה? האם אנו חושבים מספיק
לפני שאנו מכלים דקה יקרה? האם כל שעה ויום מחיינו
מנוצלים די הצורך, מתוך הבנה עמוקה עד כמה הם גורליים
ומשמעותיים לחיינו?

המדרש מספר כי תלמידיו של רבי עקיבא
התנמנמו בעיצומו של השיעור, וכדי שיתעוררו,
הפתיע אותם רבי עקיבא בשאלה מקורית שלא
ממין העניין הנלמד:

למה על אסתר המלכה, צדיקה וצנועה שכזו, חשוב
לציין ולספר שמלכה על 127 מדינות ברחבי
העולם? למה המידע הזה חשוב ונחוץ
עבורנו? - אלא - גילה רבי עקיבא -
תבוא נכדתה של שרה אימנו שחייתה

יש לך נעליים לבנות חיה 24?

בקביעות במוצאי שבת. ואז שמע את רעייתו הרבנית
משוחחת עם אחת השכנות, השואלת אם אולי יש לה זוג
נעליים לבנות, מס' 24...

ובכן, למחרת היום התקיימו מסיבות הפורים בבתי הספר,
ולצורך השלמת תחפושת הכלה היתה השכנה זקוקה
לנעליים מתאימות.

כהרהר עין נטל הרב את שפופרת הטלפון, והתקשר לכמה
שכנים שהכיר. עד מהרה נמצא זוג הנעליים הדרוש
והרב צהל כשבישר לרעייתו: 'למשפחת ג.
מהבניין הסמוך יש נעליים מתאימות,
והם מוכנים להשאילן בחפץ לב!' ומיד
שקע אל סדר הלימוד עם החברותא כאילו
לא קרה דבר... (הרב אשר קובלסקי)

אין יותר מתאים מאשר לסיים בקטע קצר
מתוך **תפילת רבי אלימלך מליז'ענסק שיום**

פטירתו בכ"א באדר, שחיבר כהכנה לתפילת שחרית:

"אדרבה, תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא
חסרונם, ושנדבר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי
לפניך, ואל יעלה בליבנו שום שנאה מאחד על חברו, חלילה,
ותחזק אותנו באהבה אליך, כאשר גלוי וידוע לפניך, שיהא
הכול נחת רוח אליך... אמן כן יהי רצון".

תפילה זו מסוגלת שייפתחו שערי שמיים ויתקבלו
התפילות, ובחודש זה, עוד יותר מתמיד.

ישנו גילוי נפלא שגילה הרוקח בפסוק 'עת צרה היא ליעקב
וממנה יוושע', ממנו חשף סוד שכדאי לדעת: המילה 'ממנה'
כוללת את האותיות שבמילה 'מהמן'. כלומר, אם 'עת צרה
היא ליעקב', אם יהודי נמצא בצרה, אם יש משהו שמעיק
עלינו, אזי 'וממנה יוושע' - כלומר מימים אלו, ימי השמחה
על מפלת המן הרשע, ניתן לשאוב ישועות רבות ונכספות.

אבל למה דווקא יום הפורים - הוא מסוגל לחולל בו
ישועות?

אלא כי פורים הוא יום של נתינה. יום שאחד
מעיקריו הוא לשמח את הזולת, להעניק
ולתמוך בו. פורים מיוחד בכך שהחל
מהרגע בו נוצר הנס שלו, ועד כל רגע
במהלך היום הגדול הזה בימינו, סמלו
הוא נתינה והתמסרות.

אנו לומדים זאת מהמילים 'ותאמר
אסתר למלך בשם מרדכי'. כל הנס הפלאי מתחיל בנתינת
זכות הגילוי למרדכי, אסתר מקריבה את הזכות הגדולה של
הצלת חיי המלך - שיירשם על שם מרדכי, ולא על שמה!
ולכן, מצוות היום כוללות בתוכן בעוצמה רבה את המרכיב
של ההעניקה לזולת, הדאגה כלפיו והאכפתיות למענו.
במצוות אלו יש את הנוסחה האדירה שהביאה את הישועה.
היה זה במוצאי שבת זכור. הגאון רבי אברהם גניחובסקי
צ"ל ארך בביתו את החברותא שלו, עמו נהג ללמוד

מלכותית שכמותה!

או משהו בסגנון: "אוי, איזה חבל, פרצוף בוכה, סמיילי אדום מכעס, פרצוף חורק שיניים".

לקח לי זמן להבין את הפואנטה, אך לאחר הסבר קצר שנידבו לי כאלה שאמונות לתרגם לי את העולם הרואה למילים - נדלקתי, פשוטו כמשמעו.

פתאום גיליתי שמדובר בעולם עשיר של פרצופים, סמלים, קריקטורות ועוד בשלל גוונים וצורות. העסק אפילו השתכלל ויש היום אימוגים בפעולה שמוחאים כפיים או בוכים בזמן אמת - בקיצור, ראש חכם, גאוני ואולי גם קצת משועמם השקיע את התבונה האלוקית שהקב"ה חנן אותנו, ב... בשטויות הללו.

השתמשתי בהם בכיף כמעט בכל מייל ששלחתי. זה היה משכר, והעניק לי תחושה מדומה כזו שאני בעניינים, חברה'מנית, מדברת בשפה של כולם, מבינה את הקודים, והכי חשוב... מביעה באמת רגשות ותחושות דרך המסך האטום. (השאלה כמה זמן 'שרפתי' כדי למצוא כל פעם את הפרצופון המתאים - ראויה לטור בפני עצמו, אבל נניח לזה כעת...)

כך נמשכו העניינים עד שהגיעה זו, שסיפרתי עליה בתחילה. מלכותית כזו! מזן נדיר במיוחד!

כשהיא עדכנה אותי דרך המייל שבצעה לי הפקדה, שלחתי לה בתגובה 'תודה' + אימוג'י שמביע כל הכבוד או תודה, או מוחא כפיים. משהו כזה קורץ, ידידותי, וקליל.

היא ראתה אותו כנראה אחרי שבוע או שבועיים. לא יודעת מה הזמינות שלה למייל, אבל זה היה הרבה אחרי ששלחתי את המייל ההוא שכבר הספקתי לשכוח ממנו. היא התקשרה בעדינות המלכותית שלה, ואמרה לי: "רוחי, ראיתי את המייל ששלחתי לי בתגובה..." (ריבוננו של עולם, לאיזה מייל היא מתכוונת? ניסיתי לשחזר מהר במוחי הקודח). "ובכן, אני ממש מבקשת, שלא תשלחי לי יותר כאלה מיילים" (אלוקים, מה שלחתי לה?? התחלתי ממש להזיע). "את יודעת..." היא המשיכה, (לא מגמגמת, אלא נותנת לי לאט לקלוט מה היא אומרת) "...עם הפרצופונים הללו. זה לא ענייני ולא מתאים לי. בואי ונשתמש במייל ממש רק להכרחי ביותר, ונוציא מן השיח מה שלא ממש קשור"

זהו. נפל לי האסימון. הרגשתי קטנה קטנה, אבל שהיא גדולה גדולה וכל כך כל כך צודקת.

"בסדר גמור!" אמרתי לה, ויותר לעצמי ו... "תודה לך. לימדת אתי שיעור לחיים!"

מאז גם אני עליתי על דרך המלך. אני גם רוצה להיות שם מאלו שזכאים להסתובב קרוב קרוב בחצר המלוכה. להיות מאלו שמושיט להן מלכו של עולם את שרביט הזהב באמרו: "מה לך, אסתר המלכה, ומה בקשתך? עד חצי המלכות ותעשי!"

לא! לא קראו לה אסתר, כמו למלכה מהמגילה, ואין לי מושג מה היא לובשת. יש מושג של "והריחו ביראת ה'" וכבר בפעם הראשונה שבו שמעתי את קולה, חשתי מבעד לאפרכסת הנייד שלי כי מדובר במשהו מלכותי באמת. ההשערה התאמתה עד מהרה, והרי דברים כהווייתם:

יש לי ברוך ה' חוג לקוחות רחב מאד מארבע כנפות הארץ, מאזורים קצת יותר דרומיים ממטולה ועד אזורים קצת יותר צפוניים מאילת. באופן טבעי, המגוון העצום לצד הניסיון לימדו אותי להבחין בין סוגים שונים של לקוחות.

למה אני מתכוונת?

ובכן, ברוב מכריע של המקרים התקשורת שלי עם לקוחותי מתנהלת דרך המייל. יש את אלו שזמינות למייל כנראה עשרים וארבע שעות ביממה. מייד כשאני כותבת הן מגיבות. בקיצור, זמינות אולי אפילו קצת יותר מדי. יש כאלו שמגיעות אל המייל רק בשעות הערב או רק בשעות העבודה, ולכן אני יודעת שהן תענינה לי בשעה מסוימת, ושלא תמיד התגובה תהיה מידית. ויש... כן, יש נדירות גם כמות. מיד בשיחת הטלפון הראשונה איתה היא הבהירה לי בקולה האצילי, השקט אך חד משמעי ובטוח בעצמו, כי אמנם יש לה תיבת מייל אבל אין לה כלל מחשב בבית. היא נגישה למייל רק דרך חדר מחשבים קהילתי, ולכן בכל פעם שאני שולחת לה מייל או חומרים - עלי לעדכן אותה בטלפון על כך, כדי שתסור למקום ותוכל לטפל בחומר. בקיצור, אשריה!

אין לי הרבה לקוחות כאלו. בכל שנה אחת או שתיים בלבד. אני כמובן מתאימה את עצמי לדרישה, מעריכה, מכבדת ו...כן, גם קצת מקנאה.

אבל איתה זה היה משהו אחר!

כבר מזמן החלטתי ביני לבין מזכירתי, שאין בדיחות במייל! לא מקריאים לי, לא שולחים לי וזה מחוץ ללכסיקון. אף שיתפתי אתכן בהחלטה מבורכת זו מעל גבי הבמה הנוכחית.

אך טבעו של היצר, המלך הזקן והכסיל, שאינו שוקט על השמרים, והיצירתיות שלו בהחלט ראויה להיכנס לספר השיאים של גינס. הפעם הוא הופיע בדמות האימוג'ים החמודים, המצחיקים והחביבים שנמצאים בארסנל המייל של כל מי ששולט בעניינים ומתמצא בהם קצת יותר מדי.

אני לא יודעת לציין את נקודת הזמן המסוימת בה התחלתי גם אני לעשות בהם שימוש. אומרים ש'תמונה אחת שווה יותר מאلف מילים' - כלל זה תקף גם לכאן. מהרגע בו התחלתי להיות עצמאית יותר ולהשתמש בתוכנה קוראת מסך, שמתי לב שהיא מתוחכמת כמו שצריך ומצליחה לקרוא לי במילים את מה שהתמונה מראה. בתחילה לא הבנתי מה בדיוק היא רוצה ממני. התוכנה הייתה מסוגלת להקריא לי שורה מהמייל באופן הבא:

"רוחי, תודה, זה בדיוק מה שרציתי, פרצוף צוחק, פרצוף שמח, פרצוף מסוחרר עם כוכב מסתובב ומחייאות כפיים".

מלבישה מלכות

מחוסל ומחוק, יש כמובן את מוצאי שבת עם פיצוץ של 12 מכוונות ולא משנה מה. חוץ מזה, כל יתר הזמן הכביסות שטות בנהר רגוע ושגרת של עוד 5-6 זזהו. די מובן, ניסיתי לפצח לעצמי ברגע אחד של תסכול, בתחושה שאני את המשחק הזה לא יודעת לנצח. בכל רגע נתון מסתובבות בבית הזה 5-6 מכוונות בצורת בגדים לבושים שעוד רגע מתלכלכים ועפים לכביסה, בכל רגע תלויות פה מגבות במטבח שהילדים עוד רגע מספיגים בחלב שנשפך להם מהקורנפלקס, כל רגע יש פה ילד שאולי יחליט לסדר את החדר שלו בהתקפה ויעיף את כל הבגדים הנקיים שצנחו מהארון יחד עם המלוכלכים לכביסה. כל רגע יש פה כל מיני פריטים שאף אחד לא קורא להם ככה, אבל בפוטנציאל, בפוטנציאל, באמת האמיתית של החיים, שרק אני יודעת, באמת הם כביסה. ולכן היא בעז"ה לא תיתם ולא תיבש לעולם.

אז מה אני יותר אוהבת, אני שואלת את עצמי ברגע נדיר של כנות, את הכביסה או לגמור את הכביסה??

שאלה בלתי אפשרית. נראה לי את המשחק הזה. את המרוץ המטורף שממלא אותי אדרנלין, כל פעם מחדש, גם אחרי חמישים שנה. זו תחרות הכי ממריצה בעולם- הפעם אני אגמור אותה, לגמרי, מהר מהר לפני שהיא תשיג אותי חזרה.

רק לפעמים, לעיתים נדירות ממש, אני קמה אפופת דכדכת. זוחלת עגמומית ועוצרת לרגליו של הר הכביסות הגדול, מתחילה לגרד מירכתיו שתיים-שלוש מכוונות ראשונות ומבינה שזה כמו לייבש את הים עם כפית. שואלת את עצמי מה זה ועל מה זה, ואם המטרה שלי היא לגמור אז איזה מסכנה אני, כי אף פעם לא יהיה לי רגע של סיפוק וזרי ורדים, אלא רק הרבה הרבה קוצר רוח ועבודה קשה.

ואז, אז נפל לי האסימון. פעם הבנתי פתאום שהניצחון על הכביסה הוא בכלל לא להסתכל על הסלים. הניצחון הוא להסתכל על הבית, להסתכל על הילדים. כולם קמו היום ויצאו מהבית נקיים ולבושים? נכון, אחת בכתה שהיא מוצאת רק את הגרביונים הישנים עם החורים, ואחת לא מצאה את הקפוצ'ון הכחול האהוב מכל ונאלצה לצאת בפרצוף חמוץ עם הסוודר הסרוג השנוא. אבל הם היו נקיים ולבושים. לאורך שנים שנים יש להם כל יום מחדש בגדים, פיג'מות, מגבות, מצעים- זהו זה! את אלופת הכביסות. איזו משקיענית. איזו מלכה.

אם את רוצה לראות סלים ריקים, אז תקני עוד עמודון ריק כדי להזין בו את עיניך בשעות הפנאי. אבל בבית הזה שלך חיים ב"ה, וחיים בקצב מהיר. אין לך יעדים ודד-ליינים ותמונות ניצחון לצלם לעיניים מדומיינות שלא בודקות אותך. הלקוחות הם בני הבית, ואת בסך הכל גומלת איתם מתן בסתר ללא הפסקה. תני לנהר הזה לזרום לצידך בנחת, תמשיכי לדוג ממנו בהנאה יום ועוד יום, ותשמחי בו ברגע מפירות העשייה. ואם אנחנו כבר מדברות על זה, באמת קומי להחליף, לא שמת לב שהמכוונה גמרה.

איך אני אוהבת כביסה, יאו, איך אני אוהבת כביסה! כשהייתי ילדה ושאלו אותי שוב ושוב מה התחביבים שלי, אמרתי שאני אוהבת לקרוא, לקפוץ בחבל, אפילו לעשות שיעורי בית. לא חלמתי שיום אחד אני פשוט אוהב הכי מהכל לעשות תרפיה בערימות של בגדים, שאתחבר ככה עם הכביסה במקום עמוק בנפש, קשר נצחי ששום דבר לא יפריד בינינו. הרי אין סיפוק גדול יותר מלראות את סל הכביסה גולש על גדותיו כמו שצריך, לתלוש גושים גושים ולדחוף למכונה, לשלוח אותה לדרכה בלחיצת כפתור ולדעת שעשיתי משהו בחיים. הכביסה יודעת שאני כל כך אוהבת אותה, ולכן היא לא בורחת לשום מקום אלא שומרת לי אמונים תמיד תמיד, רק משנה קצת מצבי צבירה. בהתחלה אלו ערימות בסלים, אחר כך הן עוברות להיות ערימות בסלון, אחר כך ערימות מקופלות (בערך) שמחכות ליד גואלת שתשנע אותן לארונות, ובסוף הן ערימות על הרצפה בכל מיני מקומות אסטרטגיים בבית המחכות ליד טובה שתשנע אותן חזרה לכיוון הסלים. איזה כיף. איזה כביסה כיפית ושווה. יש לי את האוסף הכי משתלם. המון המון מכוונות "פושטיות" של שחור לבן, איזה שש תמידין כסדרן כל יום, וגם "יוקר" של עדינות בעיקר במוצאי שבת. פה ושם מצעים, מגבות, אפילו ילקוטים ומעילים, ממש חגיגה. אני כל היום מדפדפת באוסף שלי הלוח חזור כמו אספנית אמיתית ומרגישה עשירה. גולת הכותרת היא כמובן סלסלת הבודדים של הגרביים, בטוחה שיש לי את האוסף הכי יפה ומקורי בארץ. כל זוג חדש שאני קונה, כשהילדים מתלוננים שאין להם מה ללבוש- איך שאני משלמת עליו בחנות אני כבר רואה בחוש, בחוש, איך הילדה מתלהבת, לובשת פעם אחת אחרי המקלחת ורוקדת בשמחה, אחר כך בשלב כלשהו הגרביים יורדות ממנה מבלי משים, וכאן נכנס לפעולה חור שחור מסתורי של היקום שגונב לה גרב אחת. רק אחת. הגרב השנייה מטיילת קצת בבית, מתגלגלת איכשהו לכביסה, עוברת את שלב המיון הארוך והמגושש, נפלטת לסלסלת הבודדים ושם מחכה לנצח נצחים. הילדה מתלוננת וכו' וכאן מתחיל הכל מהתחלה.

הנס הגדול בסיפור הוא שחדר הכביסה ממוקם בול באמצע הבית. אם הייתי צריכה להגיע עד אליו במיוחד זה לא היה קורה לעולם. אבל ככה כל פעם כשאני עוברת הלוח חזור, רצה בנשימה טרופה לכאן ולכאן אני נתקלת בו באמצע. מציצה אליו ולא עומדת בפיתוי, זה ממש מדגדג לי באצבעות. רק להעביר מכאן לשם ולהכניס עוד מכוונה. שם המשחק - אסור לראות את אף אחת מהמכוונות עומדת ריקה בבטלה. המנצחת - מי שכל הסלים שלה ריקים. אבל לגמרי. אמאלה, איזה חלום פז! כל פעם שאני חולפת שם בסערה אני שולחת מבט אומד ואומרת לעצמי באופטימיות: "זה שום דבר, רק איזה חמש- שש מכוונות ואת גומרת". ערב מגיע, עשר מכוונות מאוחר יותר, ושוב: "ממש לא נורא, חמש- שש מכוונות ואת גומרת". איכשהו זה תמיד עומד שם. יש איזה רגע קל של יום חמישי בערב בו אני ממש מצלמת את הסלים, אפופה כולי עננים ורודים של גאוה וסיפוק על ההישג, כי כמעט הכל

שרי רוזנברג | אתכנתת

האזור של הלוגים. וואו. בעצם כנראה הוא בטוח שלא אצליח לבצע את המשימה כמו שצריך ומתכנן להשתמש בקלף הזה בשביל לדרוש מהמנהל להעיף אותי מהצוות.

אני לא מאמינה, סיימתי את הריפקטור תוך יום אחד, בעוד שההערכה המקורית היתה שלושה ימים.

טוב, זה בכלל לא אני. רק מזל. אהמממ... סייעתא דישימא. ובלי מקורות העזר הטובים שמצאתי ברור שלא הייתי מסיימת גם בשבוע.

כולם יודעים בסתר ליכם מי אני באמת, ועד כמה אני לא מסוגלת להצליח לאורך זמן. לא רחוק היום עד שהסיפור הזה יתפוצץ. בושות.

למרות שאני 5 שנים כאן בחברה, רק פעמיים העלו לי את השכר. זו עוד הוכחה לכך שהם יודעים מה מסתתר מאחורי המסכה.

מה? שאני אגש לבקש העלאה? חלילה. אם אבקש הם ישקלו מחדש את כל עניין העסקתי ואני די בטוחה שלא ייצא לי משתלם. עדיף שישכחו מקיומי וזהו.

הצילו, המנהל מתקשר. אני רצה לעדכן קורות חיים. תסמונת המתחזה? מה פתאום? הרושם שאני עושה באמת מוטעה!

אני בכלל לא מתאימה לעבודה כאן. רק בטעות עברתי את הראיון. המראיין שאל על נושא שבדיק יצא לי לעסוק בו הרבה וכך התקבלתי, אבל בעצם אני לא יודעת כלום מעבר. אין לי מושג איך עדיין לא עלו על זה.

חסרים לי מושגים ממש בסיסיים. לדוגמא, היום ביקשתי עזרה מחברה לצוות לאחר שלא הצלחתי "להרים" את הסביבה. היא שאלה אותי אם בקלאס החדש יש קונסטרוקטור ללא ארגומנטים.

לא כל כך הבנתי את השאלה, הרי מה שמוכר לי כקונסטרוקטור ללא ארגומנטים מופיע מולנו על המסך, מן הסתם היא התכוונה למשהו אחר ששייך לנושא יותר מתקדם שעדיין לא למדתי.

"לא יודעת", אמרתי בהיסוס. רגע אחר כך היא הריעה: "בטח! הנה הוא, עוד מעט אשלח לך לינק להסבר מפורט על כל סוגי הקונסטרוקטורים".

איך התביישתי. בטח היא מגחכת עלי מאחורי הגב. בעצם לא רק היא. הנה, הראש צוות נותן לי לאחרונה לפתור רק באגים, כאילו אין מספיק ג'וניוריות כאן בצוות. כנראה הוא קלט מה היכולות האמיתיות שלי וראה שאני לא מסוגלת ליותר. רגע מה אני רואה - קיבלתי משימה חדשה של ריפקטור בכל

רבקי שפירא | יוצאת את חשבת שכם

מהעבודה כי הרגישה מתוגמלת, קיבלה חשק להשקיע עוד יותר בתוצרים שלה, והכנסתה הוכפלה פי כמה וכמה.

מה השתנה? הציורים נשארו אותם ציורים, הציירת אותה ציירת. בזמן קצר התרחש שינוי כה מהותי שנבע רק מהגדלת התודעה. מהבנה שאפשר וכדאי לבצע הערכה מחודשת של המוצרים ולקבל הרבה יותר.

הסיפור הזה לא מזכיר קצת את עצמנו לפעמים?

הרמח"ל כותב בספרו דרך ה':

"אולם במעשיהם של ישראל תלה האדון ברוך הוא תיקון כל הבריאה ועילויה, ושעבד כביכול את הנהגתו לפעלם..."

אנחנו בנות מלך, נסיכות יקרות, כל העולם תלוי במעשים שלנו, כל מצווה שלנו היא נצחית ומשליכה על כל הנהגת ה' בעולם. האם בגלל מרוץ החיים נלבש מדים פשוטים וספורטיביים? מכח ההרגל או הנוחות נתפשר על פחות?

ללבוש מלכות זה להרחיב את התודעה, להעריך מחדש את ההשפעה של כל מעשה שלנו עלינו, על משפחתינו, על הדורות שלנו ועל העולם כולו, ולייקר אותו.

להעריך אותו מחדש, וממילא להדר קצת יותר ממה שהתרגלנו. לגדור קצת יותר מה שפה ושם חרגנו. ולזכות לנצח נצחים.

להגדיל ראש כדי להגדיל שכם. פשוט, לא?

שושנה היא ציירת בסדר גודל עולמי.

כיום יצירות המופת שלה מוצגות בתערוכות יוקרתיות ועולות הרבה מאד כסף, ויש לה גם מכון בו היא מלמדת שיטות עבודה ייחודיות שפיתחה תמורת סכום לא מבוטל.

אבל עד לא מזמן במשך קרוב ל 2 עשורים, היא הייתה עוסקת פטור עם מחזור הכנסות מצומק וחשבון בנק מרוקן. והיא עבדה קשה מאד גם בשביל זה...

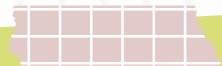
היא תמיד ידעה שהיצירות שלה מדהימות, היא ידעה שהשיטות שלה הן מהטובות ביותר בתחום, אבל לא העזה לנקוב במחירים יותר גבוהים.

התפיסה שלה הייתה שאומנים רעבים ללחם, שאנשים לא יודעים לשלם על אומנות, ועוד כל מיני פרדיגמות מקטינות שהשאירו אותה תמיד בעמדה שפופה ולא בטוחה.

כל זה היה עד שבהשגחה פרטית מדויקת הגיעה אליה לקוחה יקרה שהתפעלה מאד מרמת העבודה ולא הסכימה לשלם נמוך כל כך. היא הסבירה לה שהיא פשוט לא מבינה בערך היצירות של עצמה, ושאלה היא תעלה את המחיר פי 5 יעריכו את העבודה שלה הרבה יותר.

שושנה החליטה לנסות להעזו והיתה מופתעת מאד מהתוצאות. כשהמחיר היה גבוה יותר, באו לקוחות איכותיים יותר, שפחות הטרידו אותה ויותר סמכו עליה כציירת מומחית.

העסקאות נסגרו מהר. היא עבדה פחות זמן, נהנתה יותר

אליסבה פיסר | בעלת אולפן הפקות ו'קוואזיברית' קלידים

את מקומי בבית. איכשהו. מוצאת את עצמי מודיעה לסמינר שהוא אכן עומד לקבל את מבוקשו עד חצי המלכות ותעש, ו---פניתי שוב להחליף לבושים. חזרה לבגדי ההופעה של הבוקר... חזרה לפאה... לתכשוט... לנעליים היפות... חזרה גם לענידת החיך המתקשר והייצוגי ולכל היח"צ הבלתי נפרד מכל מעמד כזה. בין המסדרון לדלת הכניסה פגשתי חזיתית את הגויה ההודית. פתחתי את פי כדי להסביר לה שעלי לצאת בפתאומיות ושתקשר עם המ"מ החילופית בכל ענייני הסמרטוטאידה, ופתאום ראיתי אותה נשתלת על עומדה בהלם. לא חושבת שעם הגוייש קאפ' שלה היא קלטה מי זו העומדת מולה. זיהיתי את המחשבות החולפות במוחה ומנסות לעבד את שקולטות עיניה. הרי אין סיכוי שזו אותה בעלת בית ביתית וממוטפת שקדמה את פניה לפני כשעה פלוס. מהיכן צנחה אל תוך הבית גברת מהודרת זו, והיא בעלת גוון קול זהה למדי...? כברת דרך הייתה לי בנסיעה להרהר בה באירוניה, ובתמיהה העמוקה שעלתה מגבותיה המורמות. כברת דרך הייתה לי בנסיעה להרהר בתחושות העולות בי לנוכח הלבושים המשתנים ומתחלפים בין הפנים והחוץ ונגיעה מהתהייה של העוזרת ההודית רפרפה גם בתוכי: אז מי היא האני האמיתית, כאן או כאן? ומתוך כך האיר לי המאמר המדהים מתוך "פרקי מחשבה" להרה"ג עזריאל טאובר צוק"ל שכתב: **"איישה היוצאת אל החוץ אינה חייבת לאבד את פנימיותה... היא יכולה להיות בחוץ ויחד עם זאת להישאר כולה בפנים..."** וה"כולה בפנים" - זו המלכות. זו ה-עבודה. והיא ללא בגדי-חוץ חונטים... לצמצם את הפער המבלבל הזה. לנסות להקטין אותו ע"י מחשבה מגדלת מבפנים. לזכור כי גם כשאנחנו יוצאות אל החוץ, עדויות בתחושות שונות שד' יצר כאן, מטבע הגלות הזאת - עדיין כל מחשבתנו והווייתנו נשארות הכי בפנים שיש. ומי יודע אם לא לעת כזאת הגעת למלכות.

הדבר הראשון שעולה בי מול נושא המגזין הוא ההבדלים, הקוטביים לעיתים, בין הלבושים שלנו עבור ה'בחוף' לבין הלבושים של הבית פנימה... זכיתי לחוות זאת היטב בחודש האחרון, מזווית ראייה קורצת היישר מתוך המגילה. "מהודו ועד כוש". נכנסה אלי הביתה הודית. הודית קלאסית כזאת, שבאה לעזור בניקיון. עובדת חדשה. (הקודמת ברחה לאוקראינה מאימת המשטרה או המלחמה או שתיהן...) תיאמתי את הזמנים כך שתגיע לאחר שאשוב מזיץ מוסיקלי מרגש שנקבע לשעות הבוקר המוקדמות, בסמינר כלשהו באיזור המרכז. באולם בו נערכה התכנית, התרחשה הפסקת חשמל פתאומית ממש דקות ספורות לפני שעליתי לבמה. החשמלאי שהוזעק והואיל סוף סוף להתייצב - הוציא את דבר המלכות מלפניו ופסק שתיקון התקלה יארך כשעתיים במשוער... נו, מה יש ביכולתנו לעשות...? התכנית ירדה מהפרק. נסעתי חזרה הביתה, ומיד בהגיעי החלפתי את בגדי השש לבגדי אקונומיקה. מעט אח"כ כבר קבלתי את פני העוזרת בשמחה... כשלושת רבעי שעה חלפו עלינו בנעימים יחד, והבית הפך להיות יותר בית ופחות אורווה, ואז - שיחת טלפון. מהסמינר. -שלום. תקשיבי. הצליחו לתקן. עכשיו. אוספים שוב את כל הבנות. בבקשה. מחכים לך. תבואי שוב.

מה שוב?? איך שוב??!! כאן, עם עוזרת. חדשה. לא יודעת מימינה ומשמאלה. רק כעת לומדת לראשונה את הבית הזה... כאן, עטויה בבגדי בהט ושש מהסוג הפחות מקובל, ונעלי הבית... והמטפחת... ו... לא אפרט את הביגוד החל מכף רגל ועד ראש, אבל באופן כללי אציין שבהחלט ניכר כי עברנו ימים יפים יחד. -תקשיבי. אנחנו לא יודעים מה ומו. לא מעניין אותנו מי ולמה. רק תבואי בבקשה בבקשה בבקשה... קיצורו של דבר - נמצא פתרון בדרך נס, שיבוא להחליף

בת שבע בורנשטיין | אדריכלית

והשקעה בסדר גודל זה. כי מי ששילם לה ועמד לה מול העיניים, לא היה הלקוח וההסכם שלו, אלא בורא עולם הזן ומפרנס לכל. אין ספק שעכשיו חגית קוצרת את הפירות. נאמן הוא בעל מלאכתך שישלם... רציתי להאיר את הנקודה הזו, לא רק בגלל השכר הצפון לצדיקים... אלא בגלל השכר שהיה לחגית בעולם הזה. חגית היתה אחד האנשים הכי שמחים ומרוצים שהכרתי. אנשים של 'החיים היפים'. אנשים שכאשר פוגשים אותם בטוחים שהם מסודרים בכל דבר ועניין, ושהעולם הזה מאיר להם פנים בכל היבט שהוא... ומהיכרות קרובה, היו לה קשיים בכל כך הרבה היבטים. אבל היא קיבלה אותם בהרגשה שאבינו אב הרחמן שולח לה את זה, והוא ודאי עושה הכל לטובה. ומכוח אמונה זו היא שמחה באמת. היתה מרוצה באמת. והיו לה חיים טובים באמת. אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא.

אני הכרתי את חגית כעובדת שכירה, בכלל לא כעצמאית. חגית היתה עובדת שכירה, בעבודה מסודרת וישירה - אצל בורא עולם. היא למדה ועיינה הרבה כדי להבין את הדרישות של הבוס, והיתה מקבלת את כל ההחלטות בהתאמה למה שחשבה שמתאים ונכון, ומה הקב"ה רוצה ממנה. שמעתי זאת ממנה יותר מפעם אחת. איך היא חווה את ההצלחות ואת הקשיים שלה בהבנה שהבוס שלה הוא בורא עולם, הוא זה שנותן או לוקח, וההצלחות כמו הכשלונות - הם פשוט בהחלטה ישירה וגמורה שלו. הרגישו את זה במשרד אצלה. היא בכלל לא היתה "בוס". היא היתה ראש צוות... במסגרת העבודה שלה אצל הקב"ה. לקוחות וגם אנשים מהעירייה מספרים איך עשתה מלאכתה באמונה, ועל המאמצים שהשקיעה כדי שכל אחד יקבל את המקסימום שמגיע לו, גם אם לא שילם כלל על מאמצים

אס/ג ל

מיסויבת הפתחה - פורשות נפתחת

נו, למה נתחפש השנה? איזה שרביט נחזיק? באיזו גלימה נתעטף?
מסיבת תחפושות, תדעו לכן נשים רציניות, היא ההזדמנות להיכנס
לנעליים של מישהי אחרת, ולאחוז גם את כלי העבודה שלה, כדי
להבין אותה יותר. בואו לחגוג איתנו, להכיר אחת את לבטי השנייה
לעומק, לגלות רבדים נסתרים ולהציע פתרונות למצוקות במשרד
אחר לגמרי, מתוך הכובע שלנו.

המסיבה התחילה. כנסו.

עם עגלת תינוק ופאה שמקמטת מצח מול לוח דיגיטלי?
 אז למה את מתחפשת השנה?
 ולמה אני אתחפש?
 יכול להיות שאצליח אי פעם ללבוש מדים של טלפנית, להצליח להיכנס לה לראש?
 יתכן שיום אחד אחשוב כמו מתכנתת, אנהל סדר יום כמו שלה ואשתתף במקומה בדיילי?
 אולי יתנו לי יום אחד לנהל משהו: בית ספר, עמותה, סניף של חנות. איך ארגיש אז? במה אתחבט? ואיך אקבל החלטות?
 קבוצת נשים אמיצות השתתפו במסיבת התחפושות שלנו.
 הן התכנסו ובאו והסכימו להיכנס, כל כולן, אל תוך דמות מקצועית אחרת.
 הן עטו ופשטו תלבושות במהירות שהצליחה לסחרר את כולנו. הן שלפו דילמות מהשרוול, ובאותה דרך הציעו פתרונות לדילמות אחרות, מתוך תחפושת אחרת לגמרי.

**היה משעשע, היה מחכים.
 בואו לצפות.**

היאל תסריטאית ומחפסות, מתחפסת לתופרת

מינה זינגר, תסריטאית ומחזאית, ניגשת לראשונה בחייה למכונת תפירה מקצועית, מחזיקה בד לא גזור וגיר. בתחפושת של תופרת היא חושבת:

”אוי, כמה מעצבן... מעולם לא תפרתי, אבל כעצמאית בהחלט יכולה להבין על מה מדברת, להיכנס אל הנעליים שלך- אוח. לכאוב כמעט עד דמעות.

מנסה לחשוב מה אני הייתי עושה במקום, כמובן לו היו לי את האמצעים והתנאים הנדרשים.

במידה והייתי מעדיפה להישאר בסטודיו במרכז העיר - הייתי מפרסמת מודעות ופליירים באזור הקרוב לסטודיו וכך מושכת קהל יעד קרוב שיגיע בעצמו להביא ולקחת את התיקונים.

במקביל הייתי מודיעה באסרטיביות נחמדה לשכנות שאינני לוקחת איתי שקיות הלוך חזור.

אבל הפתרון הזה הוא קצת כמו לקנות שואב אבק לשטיחים ואז לקנות לו שטיחים...

הבת שלי רוצה להתחפש לספרית.
 ספרית? אני מעקמת מולה אף. ספרית זאת אישה רגילה, רק שיש לה מספרים וקליפסים ומראה. זהו.
 הבת שלי מוכנה להתפשר על מדריכת טיולים.

מדריכת טיולים? אני לא מתלהבת.
 מדריכת טיולים זאת סתם אישה, רק שיש לה תרמיל ומגה-פון, וזה הכל.

אולי תתחפשי לסופרת? אני מציעה לה בהברקה של רגע.
 היא מסתכלת עליה בעיניים תוהות. ”אבל סופרת זאת סתם אישה רגילה“, היא מצביעה עלי, ”יש לה מחשב וכמה ספרים שהוציאה לאור. וזה הכל“.

”מה פתאום“, אני עונה לה וצוחקת. ”באמת! סופרת זאת אישה אחרת לגמרי“.

ופתאום אני מבינה שבכל מקצוע זו אישה אחרת לגמרי. פתאום מוכנה שהיא תתחפש לפאנית, למוכרת גלדות, ואפילו לציירת. כן, ציירת עם קנווס ענק, עם חולצה מלוכלכת בצבע גואש, ולוח צבעים ענק ואליפס. נו, למי אכפת שהיום ציירת היא סתם אישה

היאל תופרת.

ותבעית היאל אל ענקרע אל תריב' רב'

יהודית היא הראשונה במסיבה שלנו. היא עומדת בבגדי העבודה שלה, מחזיקה מחט בימין וחוט בשמאל ומחכה להוראות.

יהודית, ספרי אלו אל דיאלה
 שפאלה אלך בין הידיים איספרייה?

”רצייתי מאד להוציא את העסק שלי מהבית, אך לא חלמתי כמה זה יהיה מורכב. שכרתי חדר קטן וחמוד במרכז העיר, העתקתי אליו את המכונות שלי ואת הציוד, ופרסמתי בהתרגשות. 'סוף סוף יהיו לי שעות לבית ושעות לעבודה', סיפרתי לעצמי, לבני המשפחה ולכל מי שהיה שם מסביב. 'סוף סוף תהיה לי פניות לבית ושקט בעבודה. הקץ לדילמת בית- עבודה המדוברת“.

אבל הלקוחות שלי היו בעיקר אלו שגרות כאן קרוב. הלקוחות הכירו אותי ואת הבית שלי, חיכו שאגיע אליהן הביתה או לכל הפחות אקבל את שקית התיקונים שלהן בפתח הדלת. כך מצאתי את עצמי נסחבת עם שקיות אל החדרון החמוד אליו רצייתי להגיע עם תיק קטן ולחמנייה.

כך התבלבלו השעות לגמרי, מצאתי את עצמי עובדת גם בבית וגם בחדר, גם בשכונה שלנו וגם במרכז העיר, והכל היה גרוע יותר ממה שהיה.

חצי שנה נמשך הסבל שבסופו מצאתי את עצמי נועלת לתמיד את החדרון שלי, מפסיקה את השכירות וחוזרת הביתה, אל הלקוחות.

ואני עדיין מאוכזבת, אך לא מיואשת. תוהה: יש פתרון אחר?

מסלירות ומעצבת מרכזי למידה מתחפפת לתסריטאית ומחזאית.

רבקי רוקח סוגרת לרגע את תוכנות האיור שלה, ופוחתת קובץ וורד עם כותרת ממורכזת: בית, פנים, יום.

כמה מילות הסבר על סצנות, סינופסיס ולוגליין, ורבקי מנסה לענות: "לא תמיד הלקוחות שלך מבינים מה שאת מבינה. ומה שלך מובן מאליו- לא תמיד ברור להם. יתכן שכדאי לך לכתוב את הכל הכל בחבילות המוצרים שאת מוכרת. על כל מוצר שאת מוכרת תציני במדויק מה את נותנת, מה כלול בשירות ומה לא כלול, וכל השאר.

כשלקוח יהיה מובן מה הוא מקבל וגם מה לא יהיה לכם קל יותר לתקשר. אולי פשוט תזמיני אצל גרפיקאית דף מכירה יפה, מעוצב ובעיקר מפורט כך שללקוחות יהיה קל יותר להבין ואת לא תצטרכי להסביר ולדבר יותר מיד. נראה לי שזה מתכון לקוחות מרוצים!"

י, רבקי. חכם גא. ומה אי-ק? גבאי אלו איצו הלאטו שישנה אלפס א הקיר?

"המממ... לפני חודשיים ילדתי וכבר חזרתי לעבוד. אני מאוד אוהבת את תחום העבודה שלי, אני מאירת בהנאה קירות ומרחבי למידה בבתי ספר, ועובדת בשביל השליחות יותר מאשר בשביל הכסף. למרות שביטוח לאומי מממן לי חופשה, אני מרגישה שהעבודה מדגדת לי בין האצבעות.

הטלפונים והפניות שאני מקבלת ממוסדות בארץ, לא מאפשרים לי לספר שבעצם אני בחופשת לידה, וכך אני מדלגת על המידע ומופיעה בבית הספר כדי להעביר פעילות קיר עם הבנות.

האם הצעד שלי חכם?

האם אני צודקת שכך חזרתי לעבוד לפני הזמן כשהבייבי שלי עוד אפרוח?

אסטרטגית ומפיקת תוכן שיווקי, מאות בעצרת עסקים בתלמי עומץ לשיווק רווחי,

מתחפפת למסלירות קירות

אסתי פטמן, אסטרטגית ומפיקת תוכן שיווקי, מציצה מאחורי פלקטים ענקיים, עוצמת עיניים ומדמינת את עצמה כך בפעילות קישוט קיר בבית הספר.

ומכיוון שממילא את מספרת שעזבת את המקום ההוא.

מה עכשיו? הייתי שוכרת מקום קרוב לבית, מחסן בבניין המגורים וכדומה, וכדי לתחום את הבאת ולקיחת החבילות הייתי מיישמת את הנוהל של פייגי שליזינגר, שכנתי התופרת המקסימה: מניחים שקית מאחורי הדלת, אין צורך בתיאום, אבל חובה לצרף שם, טלפון והוראות לתיקון. במקרה שלא ברור לה היא מתקשרת לברר, וכשהתיקונים מוכנים היא מתקשרת לעדכן כולל עדכון הסכום, ומוציאה את השקית למתלים ייעודיים מחוץ לדלת הבית.

על כל שקית מוצמדת פתקית יפה עם פירוט הסכום לתשלום

את הסכום המדויק מכניסים לתיבה הקבועה בקיר, מעל התיבה עומדת חבילת שקיות אוכל, ערימת פתקי ממו ועט - לציון השם בצמוד לתשלום.

כמובן שההוראות הנ"ל מפורטות בכתב מחוץ לדלת.

את באמת מזכירה לי שיש לי שקית להעביר לה..."

אלה. מיני.

אי אפשר להאמין על באמת - האם גבירא אלו רגש מה באמת?

"אני תסריטאית ומחזאית".

פיה. גלפי אלו איצו דילמה מהמסך?

"הנה. לקוחה הזמינה ממני כתיבה של שתי סצנות, והדריכה אותי לגבי התהליך הרגשי שהן אמורות להעביר. זו הייתה עבודה בדד ליין לחוץ, הייתי אז בחוסר תנאים לכתובה אבל הצלחתי לארגן לי זמן ואפשרות ולספק לה את השירות. כתבתי את הסצנות, הייתי מרוצה מהתוצאה, שלחתי.

כעבור שעה הלקוחה מתקשרת בלחץ: "הסצנות מדהימות, אבל הצילו! איך אני מעלה לבמה עגלת סופר? ולהתחיל לסחוב סולם ולבנות תפאורה של חדר שצריך לצבוע? אני מגיעה לאולם עם מונית, מקסימום- מזוודה".

אני מקשיבה לה בשקט, מעכלת לאט, קולטת את הברוך: היא אמורה להמחזי מערכון על במה, אבל כשסיכמה איתי את פרטי ההזמנה השתמשה במונח 'סצנות' מונח שמקובל להשתמש בו בהקשר של מסך...

קצת צחקנו, קצת נעגמנו, והלקוחה הלחוצה ביקשה בנחמדות: 'אז תתאימי לי את זה שניה ממסך לבמה ונתקדם הלאה'.

אהה... ונתקדם הלאה.

לא התקדמתי. עצרתי, הסברתי לה על ההבדל המשמעותי בין שפת הבמה לשפת המסך, הבדל שדורש חשיבה שונה החל משלב התכנון העלילתי.

נו, מה עושים עכשיו?

בסובע מקצועי, אדם ינוי, אצל בתחפוזת

מלכה זיכרון יועצת פרטנית ומשפחתית

מנחת סדנאות לתקשורת מקרבת:

"דילמות בעבודה בפרט ובחיים בכלל הן מציאות בלתי נמנעת. מקושי בקבלת החלטות ועד אתגרי הקצאת משאבים. אנשי מקצוע מוצאים את עצמם מתמודדים עם בעיות מורכבות בהם צריך לקחת בחשבון מכלול משאבים וחלוקת אנרגיה נכונה. כשאנחנו מתייעצים עם חברה לצוות באותה עבודה ובאותה נישה בדיוק, לעתים קרובות זה יכול לגרום לדפוס חשיבה חוזרים ולהפריע לחקירה של פתרונות חדשים.

קחו את יהודית ירון עם ההתלבטות להוציא את העבודה מהבית, שהתרחקה ולא לקחה בחשבון שקהל הלקוחות שלה- אלו שמכירות במקצועיות שלה ונותנות בה אמון- נמצאות קרוב. היא נפגשת עם המחיר שלא צפתה אותו מראש. צריכה לסחוב שקיות הלוך ושוב, או לחילופין לעבוד בשיווק ובניית לקוחות מקהל יעד שלא מכיר אותה וזו עבודה בפני עצמה.

היא הייתה ממוקדת ברווח של להפריד עבודה ובית ולצאת אל השקט, ושיתפה חברה מתחום אחר. עצם האמפתיה והאוזן הקשבת, מרגיעה ומיטיבה גם אם עדיין לא הביאה לפתרון.

זה בדיוק מה שמינה עשתה- הייתה שותפה לקושי והביעה אמפתיה. אני מאמינה שאם הייתי שואלת את יהודית, היא היתה מספרת שזה נתן לה תחושת שותפות ומקום של הבנה.

חיפוש עצה ואוזן קשבת לא חייב להיות מאחת שעובדת בדיוק באותו תחום, לפעמים דווקא מישהי מבחוץ יכולה לספק נקודת מבט רעננה ולעזור לנו לראות את הנושא מזווית אחרת. זה יכול להוביל לפתרונות יצירתיים ויעילים שאולי לא חשבנו.

הקשבה פעילה ושאלות יש לה כוח גדול לענות לעצמנו תשובות מרגיעות. לשאלה יש כוח הדהוד לטווח ארוך יותר מאמירה.

לפעמים כאשר מתמודדים עם בעיות מביכות וחיפוש אחר פתרונות יעילים, הרעיונות שמספקים אנשים העובדים בעבודה אחרת עשויים להיות חשובים לאין ערוך. נקודת התצפית שלהם פותחת נקודות מבט חדשות, ומאפשרת לנו לתפוס אתגרים בדרכים חדשות ולטפח חשיבה חדשנית. למצוא פתרון המעוצב על ידי התנסויות מגוונות, ידע מצטבר, ויכולת לזהות הקבלות בין תחומים שלכאורה אינם קשורים זה לזה. לראות דברים אחרת, בצורה יותר רחבה ופחות מקובעת.

אנחנו יכולים להיכנס לנעליים של השני, לשים עלינו לרגע את המגבעת שלו כתחפוזת זמנית, ולהרגיש את הלב. כשאנחנו מקשיבים עם לב פתוח אנחנו עוזרים לו למצוא את הפתרון בעצמו. אני כיועצת מאמינה שהפתרון נמצא אצל היושב מולי, השאלות הן כלי כדי להנחות אותו לזהות את הדרך המיוחדת שלו, שיוכל להגיע ולממש את המטרות שלו. יחד נצא לחיפוש משותף אחר הדפוסים והחוזקות שלו, כדי למלא את מאגרי הכוח החיוביים שלו. נעשה היכרות עם הדפוסים השליליים החוסמים אותו מלהגיע לאן שהוא רוצה להגיע. כך נוכל לעזור לו לבנות חדש ולא להילחם עם הישן.

אני אומרת לאנשים וגם לעצמי- דברים לא משתנים, אנחנו משתנים. דברים לא נעשים יותר קלים, אנחנו נעשים יותר טובים."

היא מציצה לרגע, ממצמצת, אומרת:

מזל טוב לך! שמחה אתך בכפליים. גם על התינוק החדש וגם על העובדה שאת עוסקת במה שאת כל-כך אוהבת. את מתארת תחושת שליחות, דגדוג באצבעות לחזור, וגם פניות מלקוחות - כל אחד מהסעיפים האלה בפני עצמו מהווה ברכה מיוחדת.

שאלת אם הצעד שלך חכם, והאם את צודקת שחזרת לעבוד לפני הזמן. את בוודאי יודעת שצדק וחוכמה לא תמיד שוכנים זה לצד זה... אבל לא זו התשובה שלי לשאלות שלך, ואת יודעת מה? למעשה, אני בכלל לא מתיימרת להחליט בשבילך אם הצעד שלך חכם או אינו, והאם את צודקת או לא. מה כן?

אני משערת שכבר שמעת - בתוכך, או מחוץ לך - את כל הקולות האפשריים:

- המדינה לא סתם נותנת חופשת לידה. המנוחה וההתמסרות האלו הכרחיות! גם לך! גם לתינוק שלך!
- המדינה גם למדה להכיר בזכות של עצמאיות לשמר לקוחות. אי אפשר להוציא עסק לחופשה של ארבעה חודשים! אף לקוח לא יחכה לי כל-כך הרבה זמן!
- התקופה הקסומה הזאת עוברת כל-כך מהר. והיא כל-כך משמעותית וחד פעמית, ש - אמא'יה, איך את בכלל חולמת להפסיד נתחים ממנה? לתינוק ולך לא תהיה לעולם הזדמנות להשלים את הזמן הקריטי הזה של ראשית החיים המשותפים!
- מי מדבר על להפסיד? תינוק צריך אימא רגועה ומאושרת וזה בדיוק מה שהוא מקבל, כשאני נותנת לעצמי להתמלא בסיפוק מעבר לשגרת הטיפול בו.
- רגועה ומאושרת, ממש. את יוצאת ובאה ונסחטת מהמאמץ ומהצורך להוכיח את עצמך, ומי בדיוק משלם את המחיר, אה?
- ומי ישלם את המחיר של עסק בתרדמת מתמשכת? זה שאני עובדת בשביל השליחות יותר מאשר בשביל הכסף לא אומר שאני לא צריכה אותו בכלל. כן? ומי מדבר על זה שאם אשבית את העסק שלי לגמרי, לא בטוח שיהיה לי לאן לחזור אחר-כך.

את כל זה את כבר מכירה, כנראה, ונשאר לך רק להוסיף את שם הדוברת/לפני כל ציטוט... אז מה שארצה להעניק לך כמתנת לידה אלו שלוש שאלות אימוניות, שמהניסיון שלי ושל הלקוחות המקסימות שלי - עשויות לתת לך מבט חדש על הדילמה שלך, ולעזור לך בס"ד למצוא בתוכך את הפתרון.

(רק חשוב שתשימי לב - אני משתמשת ברקע של הסיפור שלך להדגמה בלבד)

שאלה מספר 1: מי אמר?

הרבה פעמים, כשאנחנו מפרקות את המחשבות

שאל

כאן צצה הדילמה:

ככל שנכנסתי יותר לעומק העניין, הבנתי שתפעול של המיזם לא יהיה עוד חלק מהפעילות העסקית שלי, למרות הזיקה ההדוקה בינו לבין פעילותי הכללית, אלא הוא מצריך השקעה נפרדת, אינטנסיבית, ממש כמו עוד עסק.

והעסק שלי? ברוך השם, הוא צומח ומתפתח כל הזמן, וגם כך הביקוש גובר על היצע משאביי הפנויים בחסדי השם.

אם אחליט להשקיע במיזם, זה יהיה לגמרי על חשבון דברים אחרים ויקרים: או על חשבון השירות ללקוחות הקיימות (אין מצב), או על חשבון האגף האישי והמשפחתי של חיי (כנ"ל).

במשך תקופה עוד ניסיתי למשוך, לבדוק עוד אפשרויות, לחשוב שאולי בכל זאת... עד שהגעתי למסקנה הבהירה מאוד, שלא. הנתונים שלי כרגע לא מתאימים לפיתוח עצמאי של המיזם. אך אני עדיין לא נוטשת את החלום. יודעת כמה הוא עשוי להיות מבורך ותועלת, ומקבלת לכך תזכורות מדי פעם... רק היום, אגב שיחת ייעוץ עם לקוחה, עלה פתאום הנושא - והיא אמרה לי כמה היא הייתה שמחה אם מיזם כזה היה קם.

כרגע לא מוצאת פתרון, ומתחבטת...

ארפולוגיה

מתחפשת לאסטרטגיה.

חיה נפרשטק מנסה למדוד את חליפת האסטרטגיה של אסתי, מנסה להיכנס לראש שלה עמוק, אבל היא לא זונחת את כלי האבחון התעסוקתי שלה כשהיא אומרת:

"כשבאות אלי נשים או נערות לאבחון גרפולוגי כדי להתייעץ מה ללמוד או במה לעסוק, אני בודקת איתן קודם כל מה באמת מתאים להן מבחינת האופי, הכישורים והיכולות. אבל חוץ מזה, היות וצריך להיות מציאותיים, בודקים גם מהן האפשרויות הקיימות. אלו אופציות מעשיות עומדות בפניהן.

אני חושבת על הדילמה שלך מבחינת שני הפרמטרים הללו והתשובה היא... טובה ציפור אחת ביד, משתיים על העץ. לא?

יש לך עסק פעיל, צומח ומצליח? מניב הכנסות מספקות?

את נהנית ממנו, אוהבת אותו? הוא מתאים לכישוריך ולאופיך, את מוצאת בו סיפוק ותחושת מימוש של יכולותיך?

אין לך זמן לעוד משהו חוץ ממנו?

המיזם השני נראה מבטיח, אבל עדיין אינך יודעת אם באמת יצליח ויביא לך פרנסה.

עדיף להמשיך עם המסלול שאת רואה בו הצלחה, ואת המיזם להותיר להזדמנות אחרת. אם 'באשערט' שבבילך

שמניעות אותנו לפעולות נוכל לזהות את אמונות היסוד שמונחות שם, בבסיס, וזה הצעד הראשון בדרך לשינוי שלהן. לדוגמה:

התפיסה: 'אם אשקע כל היום בהאכלות ובהחתלות, בלי להזין את עצמי בסיפוק שהעבודה נותנת לי, זה יהיה דיכאון!'

המתנה: 'מי אמר?' אולי אגלה שאני מוצאת סיפוק בערוצים נוספים, לא רק מטעם העבודה?

שאלה מספר 2: מה באמת?

נוח כל-כך להאמין למה שאנחנו מספרות לעצמנו! כשאנחנו מקשיבות לסיפור העצמי שלנו, ומנסות להבין 'מה באמת' נמצא שם, אנחנו עשויות לגלות שם הפתעות מרתקות.

לדוגמה-

הסיפור: 'העיסוק שלי הוא שליחות עצומה שבוער לי להגשים. אני לא יכולה לשים את הבעירה הזו בצד לכל-כך הרבה זמן.'

המתנה: 'מה באמת נמצא מאחורי הלהיטות לחזור לעבוד? זו באמת השליחות? אולי אגלה שבכנות... יש שם משהו אחר? עכשיו, כשאני יודעת 'מה באמת', גם הפתרון שאבקש למצוא יהיה אמיתי.'

שאלה מספר 3:

למה? למה? למה? למה? למה?

כן, לא פחות מחמש פעמים, וכל המרבה - הרי זה משובח.

וכך זה עובד:

"אני לא יכולה להגיד ללקוחות קבועים "לא".

"למה?"

"זה לא נעים."

"למה?"

"זה מרגיש כאילו אני נוטשת אותם. לא נאמנה."

"למה?"

"כי מי שלא ממשיכה לתת ללקוחות שלה שירות בכל מצב, היא לא נאמנה ולא אמינה."

אפשר להמשיך לשאול 'למה', ולגלות איך נוצרה התפיסה של ה"לא נאמנה", ואפשר גם לשאול "ואז?" ולגלות את הפחד...

'ואז? ואז הם יעזבו אותי'...

אה, אז זאת לא באמת שאלה של נאמנות, אלא חרדת נטישה... הבנת ה'למה' הפנימי והאמיתי תעזור לנו לדעת מול מה אנחנו עומדות, ולטפל בגרעין עצמו."

אסתי, עשית את מה שהיית צריכה לעשות? ספק?

"לפני כשנתיים עלה לי רעיון למיזם מעניין מאד בתחום התוכן לבעלות עסקים. מבדיקות שטח שעשיתי, גם עצמאית וגם בעזרתה של קולגה שלי שמתמחה ביעוץ עסקי שיווקי ופיננסי, התברר שלמיזם יש היתכנות מעולה, וקהל צרכניות רחב - זה של בעלות העסקים האיכותיות והשמורות - שממש מחכה לו, ועשוי להפיק ממנו תועלת משמעותית.

התחלתי להניע את גלגלי המיזם, בעידודה ובגיבויה של הקולגה המקסימה הנ"ל, ו-

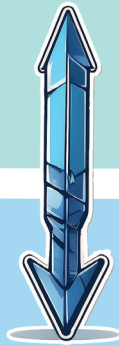
מהר מאד כיביתי את המנוע...

בית בנוי לתלפיות תרתי משמע. השאלה היא בעיקר היכן נמצאת הנקודה הפנימית שלך. מה מרגש ומשמח אותך באמת, על מה את מתפללת והיכן הלב שלך נמצא. הילדים מריחים את זה בלי מילים.

יהודי... האים ל רוס א-הק זיבנה וסויר.
איפה קורה הידואנה שלך?

"אני תוהה: האם באמת כדאי לרוץ כל שנתיים לחפש מקום טוב יותר, או לשבת בבזבז של העבודה הקיימת? האם זה טוב לבית שלי שאני עוברת מבחנים וראיונות, ולחוצה ולומדת, או שהם מעדיפים שאתפטר קצת על התנאים ואשב יותר לבנות איתם במגנטים?"

אסטריטצית בתחפושת מתכנתת

רבקי ליבוביץ, אסטריטגית, בעלת המותג 'רייטינג' היא לא שכירה. רבקי גם לא עובדת עם שכירות בדרך כלל.

דווקא לכן התחפושת שלה מושלמת:

"איזה כיף ואיזו זכות יש לי לענות דילמת בית עבודה, או במילים אחרות 'חיים עבודה'."

אני בתחפושת מתכנתת, אבל לא רק בתחפושת הזאת מי שיש לו מנה רוצה מאתיים... כאלו אנחנו.

וכשאנחנו רוצות יותר, אנחנו תמיד מבקשות למלא את שתי כפות המאזניים: יותר כסף, פחות עבודה.

גם כשאנחנו מבקשות יותר כסף, הכסף לא נועד כדי לקנות בו יאכטה... אנחנו רוצות לגדל את הילדים ולחתן אותם בנחת ובקלות וגם לזכות ליותר מוטיבציה בעבודה עצמה.

כשאנחנו רואות קולגות מסביב מבצעות קפיצת גובה אנחנו שואלות- ואיפה אני?

ואז מגיע הפחד... זה לא יהיה על חשבון הבית?

ומה יגידו, שאני קרייריסטית?

מדהים לפגוש את נשות ישראל הצדקניות שכולן מחפשות עבודה שלא תפגע בבית, קידום שלא יזיק לערכים, וכך צריך להיות.

אז לחפש עבודה חדשה או לא?

בואי תשאלי את עצמך-האם את כועסת על העבודה שלך? האם היא מביאה אותך לפחדים? לסטרס?

האם העבודה משעממת אותך? את מתנהלה בה ללא שום ריגוש וחוויה?

אם תעזבי את מקום העבודה- הרזומה שלך ייפגע?

מאיזו סיבה קיבלתי את ההחלטה- לחץ משפחתי? לחץ חברתי?

אחרי שתעני על השאלות הנ"ל ותגיעי למסקנה שסיבת המעבר היא פנימית ואמיתית, צאי לבקר את השוק. בררי קודם מה קורה ואיך ההיצע, שלא תאבדי ציפור ביד עבור שתיים על הגג."

אפילו סיפרה על הבחורה הראשונה שבאה אלי. הרגשתי שזה מאוד מקשה עלי. גם להאמין להן, כי כל אחת סיפרה את הדברים אחרת, וגם לא לשתף אותן שכבר שמעתי. זאת הייתה דילמה משמעותית, אפילו קורעת"

אדריכלית מתחפשת למטפלת רגשית

חיה טהור, אדריכלית ומעצבת מביטה על החדר מסביב. היא לא רואה שולחן, לא קירות, לא מידות, לא מוטיבים עיצוביים. היא רואה רק ספה. מבקשת לשבת עליה, להדליק קצת מוזיקה רוגעת. להיות לרגע מטפלת רגשית קרועה.

בסוף היא אומרת:

"אני חושבת שהפתרון הוא להפסיק את הטיפול של הבחורה השניה ולהפנות אותה לקולגה שאת ממליצה עליה. בסופו של דבר אנחנו אנשים, וגם לנו יש מקום לרגשות ולתחושות. אפשר גם לנסות להכניס דמות מקצועית שלישית לתמונה, על מנת לאזן אותה"

חיה טהור ריש גר-היל!
אני המעצבת שלך?

"כאדריכלית עם התמחות מיוחדת לעיצוב פנים ייחודי, אני אוהבת יופי, טעם ועיצוב. אבל יודעת שזה לא הולך עם בית של תורה ושטייגען אמיתי."

יש לי בנים, עדיין קטנים, אבל לא רוצה שיגדלו בקטלוג...

מצד שני אני מעצבת בתים יפייים, גם של אברכים, אז מה יהיה בבית שלי?"

מתכנתת מתחפשת לאדריכלית

יהודית אדור, מהנדסת תוכנה, ממצמצת מול כלי העבודה של חיה: קטלוגים, פורמייקות, ואלף שרטוטים.

היא מדפדת באלבום העבודות של חיה. מתרשמת, מבנה לעומק את הדיון ועונה:

"אני חושבת שגם אם את מעצבת בתים מדהימים - את לא חייבת לגור באחד כזה..."

ואם בכל זאת זה קורה, ויש לך את האפשרות הכלכלית והיכולת לעשות את זה גם אצלך -

זה מאוד תלוי בנקודה הפנימית שממנה את מגיעה.

אתם יכולים לגדל בית של תורה ותלמידי חכמים והוא יהיה

בחני את עצמך לפי האלף בית
והפעם בנושא הגיליון - מלכות

ד

בא בחשבון שדווקא הוא יהיה המלך?

ע

- כתר, כליל, נזר ו... איזו מילה כאן חסרה?
- נהר פרת קטן או גדול? ולמה אותו נמשול?
- המלך הארוך ביותר

פ

המלך הקצר ביותר וכסותו

צ

מאכל העולה על שולחן מלכים

ק

- מחלת הכתר
- עיר הקיסרים

ר

מי השר שהשיר לו לעבד והגיש למלכו כתר מלכות?

ש

- בהשאלה:
- מלך ליום אחד
  - מלך בן שנה אחת
  - למי נסגוד ביום מלכותו?

ת

מלך גויים

- תרנגול ותרנגולת גרמו לחורבנה
- יתוש קדמך

י

- עיר המלוכה
- כל ילד יהודי וכל ילדה יהודית גדלו על השיר המיתולוגי של שיקמן יהודית

כ

- מיהו העולה על גבי השלושה?
- המשותף ל: פלסטיק, מטבע, מטעמי המקרא, נזר

ל

איזה פסוק בענין מלכים אינו מופיע בשום מקום?

מ

- על מי מלך שלמה בסוף ימיו?
- המלכה נחה או נעה?
- היום ארבעים ותשעה ימים לעומר שהם...?
- אישקוקי, שחמט- הם שמות נרדפים ל...?

נ

- באש את העיר האיר ויצא ממנו רבי מאיר
- מלך העופות
- מלך הביצה
- דגה או בת מלך?

א

- יעסוק בתורה
- קשה לפיצוח
- טענת הלבנה

ב

- כל כבודה - פנימה
- אגדה שהפכה לסמל העדריות

ג

דרך המלך לא כדרך העדר גם האסור - אצלו הוא בסדר דרכו של המלך עובדת דרך ה...?

ד

עוף בעל נזר כפול

ה

טור מלכא

ו

קן או זנב?

ז

מלך שבעה ימים

ח

- מלך עמון היה צול?
- דומה למלך

ט

מצלמה ברקיע

השאלה של שירה המתינה לי בסבלנות בתיבת המייל, עדינה ופשוטה, מסוג השאלות שנראה שזה עניין של כמה שעות עד שהכל ייפתר.

"שלום, אני עובדת במשרד גדול. עימי עובדות כ-8 עובדות נוספות שאינן שומרות מצוות. יחד איתי ישנה בחורה חרדית נוספת, ושתינו רוצות בכל מחיר להתקין סינון.

אנחנו ממש חוששות, כי הבוסית שלי לא מבינה את הצורך בחסימה. אשמח לקבל מידע על חסימה שיכולה להתאים לתחום 'עיצוב פנים'. מאחר ויש לי צורך באתר תמונות מסוים, ביררתי על כמה סוגי אופציות סינון, אך לא מצאתי את הצורך הספציפי שלי. חשוב לי ממש להיות מסוננת בכל מחיר!"

מיד עניתי לשירה, שברגע שהבוסית תאשר- התהליך הוא קצר ופשוט, ואנחנו כאן כדי לסייע במה שצריך. היא קיבלה הנחיות מדויקות מה עליה לבקש מהנהלה, אילו פרטים טכניים עליה למסור, וגם את הבשורה שאמורה להקל עליה: 'חודש ניסיון חינם ללא תשלום' כדי שההתחלה תהיה ללא קשיים ואבני דרך מיותרות.

שירה קיבלה הנחיות איך היא מגדירה באזור האישי את האתרים אותם היא צריכה לצורכי גרפיקה, וכן הנחיה מדויקת מה עליה לעשות כדי להשתמש באתר הנחוץ לה לצורכי עבודה באופן מסונן וראוי.

זהו. שלחתי את ההודעה ושמחתי שיש לנו דרך לעזור לעוד אחת המצטרפת לקהילת הגיבורות שדורשות סינון גם במקום עבודה שאינן חרדי, על כל המשתמע מכך.

אבל הדברים לא היו פשוטים כמו שחשבתי, שירה חזרה אלי עם קולקציית חששות רחבה.

ואני- פותחת את המייל החדש, נושמת עמוק ומבקשת מהקב"ה שיסייע לי למצוא פתרון לכל תרחיש, ואת המילים הנכונות לכל חשש שהוא.

"מדובר ביותר ממחשב אחד, אך כל המחשבים במשרד הם על אותו ספק. האם זה אמור להוות בעיה?"

בדקתי. לא אמורה להיות בעיה. אפליקציית דסקטופ בהחלט יכולה להתאים פה.

"האם וועדת הרבנים מאשרת את האתר לו אני זקוקה? אני ממש אבודה, האתר כולל תמונות רבות וחשוב לי שהכל יופיע מסונן ובמהירות רבה."

האתר אינו פתוח לכלל הגולשות כיוון שאין לכלל הגולשות צורך בו, עניתי לה. עם זאת האתר מסונן, מפוקח ונוח לשימוש. תוכלי להגיש בקשה לוועדת הרבנים ולהבהיר את הצורך שלך, ובמידה ויימצא שאכן יש לך שימושי לצורכי פרנסה, תוכלי לקבל את אישורם. כמובן ברגע שתראי שאין לך צורך בו, הוספתי המלצה אישית, הסירי אותו מהרשימות שלך.

ככלל, ההמלצה שלי תמיד לכל הפונות היא- כמה שפחות. כל אתר שהוא שיכול להיות סגור ואין לכן בו שימוש דחוף לענייני עבודה- אדרבא ואדרבא, תמיד אמליץ לסגור ואף אתן טיפים ורעיונות, אם כי קונטרול יו יודעים לתת את ההמלצות הללו בדרך חוייית ומופלאה.

משגרת את המייל ומקווה שבזאת סיימנו פחות או יותר, ופונה הלאה בדרך לעוד אחת שממתינה למענה.

עובר פרק זמן, ושוב חוזרת שירה עם אתגרים וספקות:

בכמה זה כרוך? מה העלויות? האם אעמוד בה? הבוסית לא

מסכימה לשלם.

מעבר לכך את בטוחה שהסינון אמור לעבוד ולא לשבש? בעבר התקנתי סינון ששיבש הכל, וארך לי זמן רב עד שהצלחתי לבקש חזרה בקשה חריגה זו.

ואני, הו כמה שאני מזדהה... מבינה את ההתמודדות ואת הלבטים. בודקת מה ניתן לעשות בגזרת המחיר, ומנסה לתת לה את הכלים לבקש מימון מהבוסית. (בעיני זה כמו חלב בכשרות מהודרת במקרר, כמו חדר עם נשים בלבד... זו זכותך כעובדת! כבר נתקלתי בעובדות משלנו שפתחו את המקרר וגילו חלב עיזים מאיזו מושבה בגליל העליון, שלא הופיעו עליה האותיות כ' ש' ור' בסמיכות כלשהי...)

ולגבי החשש שלה האם הכל יעבוד? - אני מוצאת עצמי חוזרת על המילים הקבועות. אנחנו עושות השתדלות, נשלב את מחלקת התוכן והטכנולוגיה ברגע המתאים כדי לדעת שביצענו הכל באופן המקצועי ביותר, ומשמים יעזרו.

עוברות מספר דקות. לשרשור ששלחתי לשירה מצטרפת גם רות, החברה, עם החששות שלה...

תגיד, לא נוכל לבטל את החסימה בלחיצת כפתור, נכון? זה מורכב?

מרגש לפגוש רגעים כאלה של יראת שמים, בהם בת רוצה להיות בטוחה שעשתה את הצעד הנכון והמדויק, ושהיצר לא יציק בשום שלב.

ברור שלא, אני עונה, 'כדי להתנתק מחסימה יש צורך לעבור תהליך ארוך הכולל מספר שלבים ושיחה עם נציג אנושי. בדיוק מסיבה זו. אנו מנסים ככל שאפשר להשאיר את הלקוח מוגן.'

רות משאירה את מספר הנייד שלה ומבקשת שנשוחח לסגירת פינוט אחרונות.

זהו? זהו זה שלא. בוקר חדש, מייל חדש, שוב שירה.

שלום לך, הבוסית שלנו הבהירה לנו שוב שהיא אינה מעוניינת בחסימה. לחצנו עליה שאנו נשלם, אבל היא הסבירה שבעבר כאשר הקימה סינון- הוא חסם לה את כל מצלמות האבטחה של המשרדים ושיבש את הפעילות. היא מבקשת שאיש טכני מטעמכם ישוחח איתה ועם איש התקשורת שלנו, ורק אז היא תוכל לאשר.

אני פונה פיזית למחלקות המתאימות, כדי לברר את הנושא ולוודא שהן תקבלנה את המענה המדויק למקרה שלהן. חוזרת עם תשובה מרגיעה.

אני כאן ללוות את התהליך, רק תבטיחו לי שאתן לא מתייאשות באמצע. סבלנות, נשימה עמוקה- בעז"ה תהיינה מרוצות והבוסית שלכן יותר.

עוד כמה אבני דרך אחרונות... וזהו, אנחנו בסוף התרגיל! זיהינו את כל האיקסים בפרבולה הזו, מצאנו פתרון לכל, ההודעה המאושרת מגיעה!

שלום שמי ענבל מחברת 'ביטוח ופתרונות לעסקים'. בהמשך לשיחתי עם הנציג אני מאשרת לרות ושירה להתקין סינון במחשב שלהן.

אז שירה ורות, יקרות, דענה שמצלמות האבטחה ברקיע פתוחות כל הזמן ללא אף גורם מסנן. שם ראו את המאמץ שלכן ושלחו לכן סיעתא דשמיא!

לובשת מלכות

היא עושה את עצמה. אין לה סבלנות והיא עושה את עצמה. איך עושים את עצמנו? אני שואלת, והיא אומרת בקלילות-**מעשים**. העולם מלא מעשים שאפשר לעשות כדי להסתדר עם דברים. במקרה הזה- אני משתמשת בטכניקה מאד פשוטה. אני מתבייית על טון אחיד שנראה כמו פס ישר על גרף. אני משתמשת בטון הזה כל הזמן, לא משנה מה קורה בבית. החוקים הם שאסור להעלות או להוריד דציבל ואסור גם לשנות את הטמפו.

את רוצה לדבר בעברית או במוסיקאית? (נכון, היא מוסיקאית) טמפו זה המקצב. דציבל זה העוצמה או התדר. בקיצור- בשבילך- אסור לדבר מהר ואסור לדבר לאט ואסור להרים קול ואסור לסלסל. את זמרת אבל בלי הקטע של הסופרן. רק אלט. אלט יציב ומשעמם. ככה את עושה את עצמך סבלנית. הילדים שלה גדולים היום, והעניינים-כידוע- גדלים איתם. מוסדות חינוך, שידוכים, טיפול רגשי לזו, רכיבה טיפולית לאחר.

מורכבות על מורכבות, והיא מצליחה לשמור על אותו טון שסגילה לעצמה ולהלך בין טיפות כבודות וסופות ברקים ורעמים. להיות תמיד מחופשת באופן מושלם ומשכנע לסבלנות.

ואני חושבת, בתוך עידן שפותח אלומה גדולה על "מה אני מרגישה" "אם אני מחוברת לזה" "אם זה באמת נכון לי"- דור ששם דגש מאד חזק על התאמה לאני, התחפוש של לא הכי פוטוגנית. יש לחשוך בנייתוק רגשי ולשלוח אותה לאנגליה. מה את באמת מרגישה בשעה שהילדים מנפצים את האגרסל שחמותך קנתה לך, וכשהחשבון במכולת לא עומד להתחסל בעתיד. איך את לומדת להכיל את עצמך, לסלוח ולעשות מקום, ובו זמנית לקבל כלים שיעשירו את ההווה שלך?

אבל כתוב בספר החינוך שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות, והמילים מבוססות על אינספור מדרשי חז"ל ומאמרים על כך שלא המדרש עיקר אלא המעשה. ואם זה כתוב, זה אומר שבהרבה מקרים הלב והמעשה לא מתאימים מלכתחילה, ושהמעשים הם הכלי החזק שיש לנו בתוך מציאות שנראית לנו פגומה.

החברה שלי לא בונה על התאמה. היא מאמינה שהתכנית שלו היא הכי נכונה בשבילה בין אם היא מתאימה ובין אם לא. אז כשהעסק לא מסתדר, ולא נח ומגרד, היא לובשת מלכות ועושה את עצמה.

זה לא שהיא שטוחה. היא עושה עבודה עמוקה בפנים. תפילה, אמונה, קבלה ושוב. תפילה, אמונה, קבלה, במחזורים בלתי נגמרים. אבל התחפוש של עובדת תמיד והיא דואגת לתחזק אותה באופן שוטף כדי שתיראה פיקס. הפאה של הסבלנות תמיד מסורקת, האיפור מוקפד, הבגדים בטוב טעם. כל מה שסבוך ומורכב יתבהר אולי ברצותו יתברך, ויעלה על דרך המלך, אבל עכשיו היא עושה את עצמה מאמינה ועושה את עצמה סבלנית ועושה את עצמה רגועה.

היא לא מחופשת כי היא רוצה לברוח ממי שהיא. היא מחופשת כדי להיות יותר גדולה ממה שהיא.

ואתם יודעים מה?

היא באמת כזו. מדהים. אבל היא באמת ובתמים כזו.

איזה מלכה את, אומרים היום ומדגישים שוב- מלכה! מין מחמאה גורפת שופעת חצץ, מים, בוץ ולפעמים שביבי פנינים מהמצולה. הכל יכול לדור בתוככי ההגדרה המעורפלת-מלכה.

אבל חברה שלי היא באמת מלכה, וזה מפני שהיא התרגלה ללבוש מלכות. בשביל לספר לכם עליה, אני צוללת עשרים וחמש שנה אחורה.

אנחנו בטלפון, שיחת עומק. אני פינית לכבודה את הילדים לגינה עם בייביסיטר, אבל חברתי ישובה בתוככי הבית השוקק, עשיריה מתרוצצת סביבה, מעליה ובתוכה.

סיט לדבר איתה. תענוג לדבר איתה, לו רק היתה מביאה שמרטיפית, או שולחת את הגדולה שלה עם כולם לסיבוב דרך הוואי ובחזרה.

מהצד שלה זה נשמע בערך ככה, וסליחה על הקוקטייל של היידיש אנגלית עברית- זה בשביל האמינות.

"אז תראי, זה לא שחור לבן. מצד אחד הרגשתי שאני...חזקי- מאך אה בודי, שנל. כלומר, אני מחוברת לחלוטין לדברים ש... רוחלה... גיי טו דה מכולת! ברינג מי גבינה לבנה ולחם... כי בגדול, אני מעריכה מאד את התכונה הזאת של נאמנות לאמת אבל לפעמים זה בא על חשבון... דבוירהלה אני לא יכולה לעזור לך עכשיו בחשבון, כי אני בטלפון. בקיצור אז מה את אומרת? לדבר איתה? מאייר- חיליק- סטופ פייטינג דיס מיניט.."

אני לא זוכרת בשלב זה מה ועל מי אנחנו מדברות. השיחה מנסה לדשדש, כששוב ושוב היא מתריעה בעונש בו יענשו הניצים באם ימשיכו ככה, ותגידי לשלמה מהמכולת שירשום בינתיים, ונכון שגם בחודש הקודם לא היה והעסק הצטבר לסכום רציני ומתי תשלמי גיברת, והילדים ממשיכים לריב והיא שמה אותם יחד בחדר ומצפה שהם יצאו כעבור חמש דקות חברים טובים.

"רוצה לדבר בפעם אחרת?" אני משחילה בעדינות.

"לא, למה בפעם אחרת? מצוין לי עכשיו!"

הקול שלה עמום וזה מפני שהשפופרת מתנדנדת על הכתף כי הידיים שלה חופפות את הראש של דבוירהלה שמשמיעה יללות שחוצות את האפרכסת ודוקרות לי את האזנים. חברתי לעומת זאת מצליחה לשמור על ריכוז מלא, באה והולכת סביב העניין לשמו התכנסנו.

"תגידי, איך את עושה את זה?" אני מתפרצת בסוף.

"עושה את מה?"

"את השיחה הזאת בתוך הכל?"

"מה זאת אומרת?" היא עונה "אלו החיים שלי, בתוכם אני מדברת וחושבת. אין לי עוד אופציות. זה לא שיש פה עוד אופציות. תמיד שמח ברוך השם.."

"אבל איך יש לך סבלנות???"

חבטה ענקית. חזקי החליט לשחק כדורגל בסלון ולקלוע לאגרסל. המשימה מוכתרת בהצלחה, ותוך כדי שחברתי מנקה רסיסים, שולפת אחד דק במיוחד מהאצבע שלו וחובשת את הדימום, היא אומרת-

"על סבלנות שאלת? אין לי מהמצרך הזה" היא מפטירה. "את הרי מכירה אותי לא מהיום. אני פשוט עושה את עצמי."

להסיר את המסכה שלא קיימת

“עובדת” על כולם ואין כיסוי ראוי למיצג ההצלחה שהיא מראה כלפי חוץ.

היא לא האמינה לי. “אבל בתכנות”, כך טענה, “קודם לא הייתה תוכנה ועכשיו יש. איך אפשר להרגיש שמהו פה מזויף?”

“ואצלך”, שאלתי אותה, “כשאת יודעת בעצמך שהלקוחות שלך פותרים קושי של שנים באמצעות השיטה שלך, איך ניתן לדמיין שזה לא אמיתי?”

זה בדיוק העיוות שהתסמונת הזו מחביאה בחובה - העיוות כלפי ההישגים שלך עצמך, בזמן שכלפי אחרים את רואה את המצב כפי שהוא.

אז מה עושים כדי להתגבר על תסמונת המתחזה?

מודעות

הצעד הראשון הוא להכיר בכך שהתופעה קיימת ובוועטת. ברגע שאת מודעת לסימנים, תוכלי להתמודד מולם. הסימנים לתסמונת המתחזה הם דיבור שלילי ומקטין לעצמך, צורך להציג רושם של הצלחה, פחד מכישלון וחוסר רצון להתמודד עם אתגרים חדשים.

הטלת ספק

כאשר את חושבת על עצמך באור שלילי ומקטין, שאל את עצמך האם צורת ההסתכלות הזו מבוססת על עובדות או רק על פחד. לפעמים הדרך המועילה ביותר היא פשוט לרשום את המחשבות השליליות שלך ולצידן לרשום ראיות הסותרות אותן.

לדוגמה, אם יצאת מפגישה ואת אומרת לעצמך: “לא תרמתי כלום, בקושי הבנתי על מה דיברו, את רוב המושגים לא הבנתי”. באמת? נסי לרשום על דף מה הסקת מהפגישה, להיזכר כמה מושגים לא הבנת, ולנסות להבין כמה זה חורג ממה שמצופה ממך.

שיחוק

לפעמים מספיק לפרוק את התחושה הקשה כדי לקבל פרופורציות. אם את אמיצה - בקשי משוב מדרג הניהול שמעליך או אפילו מחברת צוות. פידבק כזה יוכל לעזור לך להבחין בין התחומים החזקים שלך והביצועים הטובים יותר, לבין אלו שפחות.

להעריך את ההישגים

אם היינו מצליחות לחשוב מחשבה אחת של הודיה והערכה על מה שיש, כנגד כל 5 מחשבות שליליות - היינו מזמן מפרקות את חומר הנפץ הזה... פרגני לעצמך ליהנות מההצלחות שלך, תכירי כמה רחוק ב"ה הגעת, ותני לעצמך בוסט של ביטחון.

והטיפ האחרון, שהוא בעצם הרבה מעבר לטיפ, הוא דרך חיים:

ערך עצמי

בעומק הלב אנחנו יודעות היטב: הצלחה בעבודה או בכל תחום אחר בחיים אינה מגדירה את הערך העצמי שלנו. הערך שלנו הוא ערך מוחלט, והוא לא מושפע במאום מעבודה, קריירה ונתונים חיצוניים. תחושה חזקה של ערך עצמי, מביאה איתה שלושה פנימיות ושביעות רצון.

“אני לא יכולה לגשת למשרה הזו. אמנם דרישות המשרה ממש זהות לניסיון שלי, אבל אני יודעת שהניסיון שלי לא באמת שווה. רוב הזמן אני עסוקה בתיקון של מערכת קיימת, ובכלל, אין לי את הידע שמצופה למשרה כזו.”

“היום התקיימה שיחה הערכה שנתית. ת'אמת? הופתעת. קיבלתי כ"כ הרבה שבחים ומחמאות על העבודה שלי, כשביני לבין עצמי אני יודעת שאינני מספיק טובה ויש המון מקום לשיפור”

“התקבלתי לעבודה, איזה לחץ! אין לי מושג איך עברתי את כל תהליך הגיוס בהצלחה. עכשיו הם חושבים שאני מקצועית הרבה יותר ממה שאני בפועל, אני צריכה להיזהר שלא לאכזב...”

בעבודתי כמאמנת תעסוקתית, אני מלווה נשים ובנות לעבודה הטובה ביותר עבורן. ואם יש תופעה שאני נתקלת בה שוב ושוב אצל הלקוחות שלי, זו בוודאי “תסמונת המתחזה”.

מהי תסמונת המתחזה?

למרות השם הדרמטי שלה, מדובר בתופעה נפוצה מאד המתארת אנשים שהגיעו להישגים גבוהים, בעיקר בתחום עבודתם, אך מפקפקים בתרומה האישית שלהם להישגים אלו, וחושבים שהשיגו אותם במקרה או בטעות. אנשים אלו מתקשים לקבל מחמאות ומשוב חיובי וחוששים תמיד להיחשף כחסרי יכולת, ניסיון או ידע.

נשים הסובלות מהתופעה חושבות שהקולגות והבוסים שלהם מעריכים מעבר למה שראוי להן, ובעצם הן לא “באמת” כל כך מקצועיות או מוצלחות כפי שהן נראות כלפי חוץ.

אם גם את מזהה את עצמך כמי שחוששת כל הזמן שהמסכה שעל פנייך תיקרע, פוחדת מהרגע שהאמת המביכה תיחשף ו“כולם” יגלו שאת לא טובה / מקצועית / מנוסה / מבינה כפי שחשבו עלייך, את בחברה טובה (לצערנו...)

מחקרים פסיכולוגיים מראים כי כ-70% מהאנשים יחוו לפחות אפיזודה אחת של תסמונת מתחזה במהלך חייהם. התופעה נפוצה במיוחד בקרב נשים עם צורך גבוה בהישגים. לפני מספר חודשים ישבתי עם אלישבע, לקוחה שפיתחה שיטה מיוחדת ופורצת דרך בתחומה. היא מתעסקת עם אוכלוסייה ספציפית ונותנת מענה לבעיות בדרך מאד ייחודית וחד פעמית. התוצאות שהיא זוכה להן בס"ד הן חסרות תקדים.

מסיבות שונות, היא שקלה לעשות הסבת מקצוע לתחום אחר ובאה לאימון כדי לשקול את צעדיה ולהחליט לאן פניה מועדות. מתוך התהליך עלה הצורך שלה לעשות משהו “אמיתי” “עם תוצאות בשטח”. כשניסיתי לברר מהם אותם “דברים אמיתיים”, היא הסבירה לי שכיום היא בסך הכל יושבת עם הלקוחות שלה ומדברת איתם. “זה לא שהיא עושה משהו באמת”... היא ידעה להצביע על סטטיסטיקה יוצאת דופן של ההצלחה שלה, אבל התקשתה מאד לקשר את ההצלחה הזו אל עצמה או אל עבודתה.

הסבתי את תשומת ליבה של אלישבע לתופעה הזו של תסמונת המתחזה, וגם סיפרתי לה שהיא נפוצה מאד בכל המקצועות. בכל מקום יכולה אישה להרגיש שהיא בעצם

תקשורת

היא זוכרת נכון- פעם פעם, כשלכולם היו כאלו טלפונים, היתה אפשרות לקבל בהם גם הודעות ולא רק שיחות... כף. מדהים. נהדר. מה נחמד יותר מלהעביר עכשיו שעה ארוכה בנסיעה, כי הכבישים פקוקים מאד בשעה הזו, וגם לעשות את הדרך הזו חזור?

אני מעדכנת את שאר החרדיות בתוצאותי, וחברות הצוות שלי החרדיות יוצאות גם הן לכיוון תל אביב.

יודעת שפעם היו עושים את ההלוך-חזור הזה כל יום. גם היום מקומות עבודה רבים לא מאפשרים היברידיות. אבל ההרגל הופך את הנסיעות האלה לקשות מדי, כי אפשר גם אחרת.

במשרד אנחנו נפגשות קבוצה של 7 חרדיות. השאר- חלקן לא עובדות היום כי אמרו להן בצוות שזה בסדר, מיעוטן לקחו יום חופש ועוד כמה עדיין בדרך, ירושלמיות.

מתחילים דיונים סוערים על מה שאנחנו צריכות לעשות ומה שלא, מה כדאי ואולי וראוי.

פה ושם יש כמה מלמולים של - "זה רק SMS, נקנה משהו זול ונסתדר".

אבל אלו רק מלמולים ברקע, כי לרובנו ברור מאד שזה לא סיבה ללכת לקנות עכשיו מכשיר אחר. ודאי לא לפני שמצינו את כל האפשרויות.

פניה למחלקה הטכנית של החברה מגלה לנו שהם מעולם לא נתקלו בבעיה כזו, והם די חסרי אונים מולה. אין להם שום רעיון מה לעשות. צורת החיים שלנו ברורה לנו מאד, אבל להם היא חדשה לחלוטין.

ושוב, הם מוודאים שאנחנו בטוחות במאה אחוז שאנחנו לא יכולות לקבל הודעות SMS ושה לא עומד להשתנות.

הם די נבוכים, וההצעה הפשוטה שלנו - לשלוח הודעה קולית, מפתיעה אותם והם אומרים שיבדקו את זה.

למחרת אנחנו מגיעות למשרד שוב. מישהי מצהירה שזה בלתי אפשרי לה ואם זה ממשיך ככה היא קונה טלפון חדש. עוד שתיים מהמהמות משהו שלא כדאי לעשות בלאגן על כזה דבר, בואו נזרום וזהו, אין מה לעשות.

אני מציצה על השאר, הן נראות ברורות מאד עם עצמן וזה מרגיע אותי.

את עינת, ראש הצוות שלי, זה די מטריד, והיא מודיעה לנו, הבנות החרדיות שתחתי, שהיא הולכת לזרז את האנשים שעובדים על הפתרון, או שנמצא אנחנו פתרון.

עד סוף השבוע אנחנו מגיעות למשרד. עוד יומיים נוספים משתמשות בפיתרון הזמני שהוא להכנס דרך משתמש אחר ולקבל ממנו את הקוד שנשלח למכשיר שלו.

כמה ימים בודדים, שאחריהם אנחנו מגלות שהחליפו לנו, ורק לנו, את צורת הכניסה לVPN. עכשיו אנחנו מקבלות את הקוד למייל במקום לטלפון, וליהודים היתה אורה ושמחה. היה שווה לחכות.

אפשר להתגמש ולצאת קצת מאזור הנוחות שלנו, אמרה אחת הבנות בתחילת האירוע. מה שנכון, כשמדובר ב'אזור נוחות'.

אבל כנראה שאם אנחנו ברורות עם עצמינו, ברור גם לחברה שאנחנו עובדות בה שאין ברירה אחרת. אם חייב להימצא פיתרון לסיטואציה, אז כבר קל יותר למצוא אותו...

אני יוצאת היום אחרונה מהחדר של החרדיות. באמת קצת מאוחר, אבל ככה זה כשנשארים להשלים שעות. מכבה אחריי את המזגן והאורות ויוצאת. עוברת דרך המטבח, שותה כוס מים ועוזבת את המשרד.

כשאני מגיעה לתחנה ורוצה להתקשר ל"זמן אמת" כדי לבדוק עוד כמה זמן יגיע האוטובוס, אני מגלה שהטלפון לא עלוי.

אני משערת שהשארתי אותו במשרד וחוזרת אחורה, רק כדי לגלות שיש אור בחדר, למרות שכיביתי אותו לפני רגע, ואין במקום שלי טלפון.

הולכת לבדוק אולי הוא נשאר במטבח ונזכרת שבאמת השארתי אותו שם, כיוון שהייתי צריכה להחזיק את הכוס ביד אחת ואת כפתור בר המים ביד השנייה. הטלפון לא שם, וזה כבר די מוזר. חוזרת שוב לחדר.

המקום שלי ריק, ולא עוזר כמה שאני מסתכלת עליו הטלפון לא צף. אבל כשאני מתכוננת לצאת שוב אני מגלה שבעמדה הראשונה בכניסה לחדר מחכה לי הטלפון שלי. מוזר. איך הוא הגיע לשם?

יוצאת מהמשרד עם הטלפון לכיוון האוטובוס ומבינה שככל הנראה השארתי אותו באמת במטבח. משהו מצא אותו, הבין מיד שהטלפון שייך לאחת החרדיות ושם אותו בחדר שלנו. לכן היה שם אור.

יפה. הרעיון משעשע אותי משום מה, אבל האוטובוס מגיע בינתיים ואני נוסעת לי בחדווה הביתה.

שבועיים אחר כך הטלפון שלי עולה שוב לכותרות, שלא באשמותו.

אני עובדת מהבית, ומגלה להפתעתי שאני לא יכולה להתחבר לעבודה מרחוק, כפי שאני עושה בכל פעם שאני לא במשרד. החלונית הקבועה שמבקשת בדרך כלל רק אישור מבקשת עכשיו גם קוד.

תיבת המייל של העבודה מעדכנת אותי שיש שינויים במערך אבטחת המידע, ומהיום על מנת להתחבר לVPN מרחוק- יש צורך בקוד שנשלח לטלפון.

הטלפון שלי שוכב על השולחן דומם וחסר תועלת, הוא לא מקבל SMS, והקוד נשלח רק בצורה הזו.

הייתי שמחה לעבור הלאה לסדר היום, אבל כל העבודה שלי תלויה בחיבור הזה למשרד. בלעדיו אני לא יכולה להתחיל לעבוד, קל וחומר שלא לסיים.

כמה דקות אחר כך קבוצת המייל החרדית של החברה מתעוררת לחיים.

"שלום חברות בוקר טוב, מה עושים?????" - זו ההודעה הראשונה.

"לא מאמינה שזה קורה לנו!!!" - זו ההודעה השנייה.

"אין לי איך לעבוד" - זו ההודעה השלישית, שלי.

משם העניינים מתגלגלים, וכמו שזה נראה כרגע כל מי שעובדת מהבית מושבתת, כלומר אין לה איך לעבוד.

אם אין לי איך לעבוד אני אמורה לעדכן מישהו, כי אני לא ביום חופש ולא ביום מחלה. כותבת לעינת, ראש הצוות שלי, ומדווחת את מה שקורה כרגע. היא מבקשת שאגיע למשרד אם אין אופציה להמשיך כרגע לעבוד מהבית. מבררת אם אני בטוחה שהטלפון שלי לא יכול לקבל מסרונים, כי אם

כל ההתחלות קשות. או לוטות בערפל, או מלאות בסימני שאלה, או מבקשות בחשש יד גדולה ותומכת שתוביל, תנתב ותדריך בעולם החדש המבלבל והסוער של שוק התעסוקה. בעצם, הכל יחד. ממסלול מוכר של שנות לימוד משחר הילדות, שמור ומוגן בחממה עוטפת של בית יעקב, לנחיתה מהירה, או מיוחלת - לאחר מסכת חיפושים מיגע, לעולם שונה ורחוק כל כך מהמוכר, עולם העבודה.

ברוכה הבאה. רגע לפני שתקפצי למים, ותשיטי את ספינת החיים שלך בין הגלים הסוערים - מוזמנת בחום, בוגרת סמינר יקרה, להעניק לעצמך סדנת חובה בראשית הכניסה לעולם התעסוקה.

איך תשמרי על זהות עצמית חזקה? אילו כללי יסוד חובה להכיר במקרה של עבודה מול גברים? על אילו ערכים לעולם לא תוותר, ויהיו קווים אדומים עבורך? מתי נכון לגשת לשאול שאלת חכם, ומתי להתבונן היטב בצפונות הלב?

מהם מקורות העוגן שישמרו עליך לאורך הדרך? ממה צריך להיזהר גם בחברה שכולה נשית? בטחון והשתדלות - מהסיכומים במחברת לעולם המציאות. הסכנה הגדולה הטמונה ברשת - איך מתנהלים מולה באופן מעשי?

ועוד נושאים חשובים העומדים על הפרק, מלווים בפעילות חווייתית ודוגמאות מהשטח. בואי, יש פה תוכן מרתק!!

אפשר להתחיל, לדשדש, לטעות, לתקן, ליפול שוב, לתהות, להסתכן, לנסות להתאים את ים החומר ששמעת בסמינר אל זירת ההתמודדות המעשית, ולגשש את הדרך עם אפס שנות נסיון,

ואפשר להשתתף בסדנא חווייתית ומרתקת, שבאה עם היכרות אמיתית מהשטח, שתקפיץ אותך להתחלה אחרת וחזקה בעולם התעסוקה.

הסדנא שתעניק לך הרבה כח לשמור על עצמך, ותעניק לך כלים מעשיים וכיווני חשיבה מעצימים.

מומלץ ביותר!! שאלי את רכזת הסמינר שלך על הסדנא. אשמורת, איתך מהרגע הראשון.

שלום וברכה! אני עובדת בבדיקות תוכנה. משובצת לראשונה בפרויקט בו כל הצוות מחו"ל וצריך לדבר באנגלית, ולראשונה גם עובדת עם גברים.

הפרויקט שונה מאד מכל מה שהכרתי עד היום. הוא מורכב מאד ולוח הזמנים קצר, ואני צריכה הרבה עזרה והדרכה.

מנהל הצוות עוזר לי רבות. אני מעדיפה לפנות אליו על כל שאלה ולא לשתי עובדות בכירות אחרות שאיתי בפרויקט. עם אחת מהן כל שיחה אורכת שעות- היא מדברת המון ונלחצת שאולי אני לא מבינה, ומתחילה מחדש להסביר דברים שכבר ידועים לי, והשניה מדברת במהירות במבטא הודי כבד ולא מובן לי, כך שהאופציה לפנות אליו היא היחידה הרלוונטית מבחינתי.

אני מרגישה ממש אסירת תודה לאיש הזה שעוזר לי כ"כ הרבה למרות תפקידו הבכיר, למרות שגם הוא בעומס עצום, ולמרות שהוא יודע שזה לא התפקיד שלו, אלא של שתי העובדות האחרות.

איך מותר לי להודות לו?

מותר לי להסביר לו למה אני פונה דווקא אליו כל פעם, ולא לאחרות?

מותר לי להגיד משהו מעבר לתודה סתמית כל פעם?

אני לא רגילה למצב בו אני כ"כ אסירת תודה למישהו- ולא יכולה לבטא כלום. (חוץ מתודה- שזה משהו בסיסי שאומרים גם אחרי ששואלים מישהו מה השעה...לא באמת מעביר את מה שאני מרגישה, ולא באמת מבטא רגשי הכרת הטוב)

וכן, אני רוצה לשמור על יחסים טובים איתו, כדי שיהיה לי נעים לבקש ממנו עוד עזרה כשאצטרך, זה משהו יומיומי... ולא יודעת מה מותר ומה אסור.

יש לציין שזה אדם מחו"ל שאין לו מושג איך אני נראית, לא יודע עלי כלום מעבר לשם ולתפקיד שלי ואנחנו לא אמורים להיפגש בחיים. וכן הדיבור הוא בשפה זרה לשנינו- אז ממילא יש פחות טבעיות וזרימה בשיח.

האם זו סיבה להקל בדיבור יותר ממישהו שנמצא איתי יום יום במשרד?

אני ממש אובדת עצות, חייבת לדעת באמת מה מותר להגיד ומה אסור- לפני שבטעות יתפרץ לי הצורך הכלוא ואגיד לו הכל... תודה!

X היקרה,

ממש מבינה את הדילמה! את מתמודדת בתנאים לא פשוטים, ואכן יפה מצידו שככה הוא עוזר.. ה'עזור שתצליחי לתקשר בהמשך גם עם

בנצרה אחת

מתוך מדור הייעוץ של שמורה | shoalot@shmura.org

(השאלות מובאות בקיצור ושינוי פרטים, לאחר קבלת רשות מהשואלת)

משמעותית לעבודה שלי" (תתמודדי עם זה באנגלית לבד...)
זהו. לא להיסחף יותר, ולומר את זה בטון אדיב ומנומס בלי חום או התרגשות, בלי לפתח שיחה הלאה, ורצוי בלי להזכיר חסרונות של אנשים אחרים.
מה דעתך?
חזקי ואמצי! בהצלחה רבה!!

איזו אישה יעילה ונחמדה, שיהיה יותר פשוט: לפי תשובות הרבנים - מותר להחמיא לאדם על עבודה שביצע, ולא על תכונות אישיות כמו נחמד וכדומה. לכן אני חושבת שאת יכולה לומר לו פעם בסיום השיחה - "אני ממש מודה לך על כל העזרה שאתה מושיט לי גם מעבר לתפקידך. קשה לי להשיג תשובות מאנשי הצוות האחרים, והעזרה הממוקדת והיעילה שאתה נותן, מסייעת בצורה

ממש תודה על התשובה!
נשמע טוב,
מקווה שאצליח להישאר עניינית ולהצליח להגיד את זה בלי חום/ התרגשות. ככל שבאמת אדע מה מותר לומר, יהיה לי יותר קל אחרי זה - כי הלב יתרוקן... ולא ארגיש שאני לא עומדת ברגשי הכרת הטוב כבר. לא סתם אסיר תודה נקרא אסיר...
עדיין מתלבטת - האם זה שהוא מחו"ל ומדברים בשפה זרה, זו סיבה להקל בדיבור יותר ממישהו שנמצא איתי יום ביומך במשרד?
איזה רוגע וכיף שיש את מי לשאול!

אם כי את צודקת שיש פה חבל דק של נימוס ואדיבות שצריך לשמור עליו, ולנהל תקשורת מכובדת וטובה, אין ספק.
סומכת עליך שתעשי זאת בצורה הטובה והיהודית ביותר, ושלקב"ה תהיה נחת ממך:)
ואם יש משהו ספציפי שאת מסתפקת בו נשמח לשאול בשבילך את הרב.
בהצלחה רבה!

שלום יקרה,
לא ידוע לי על היתר לקירוב דעת עם גבר זר. לא בטלפון, לא במייל ולא בשפה זרה (ולא נרחיב על קשרים וירטואלים שהפכו לצרה צרורה, כי ודאי זה רחוק... אבל לפעמים קיים...)
מלבד זאת כדאי לבדוק - לשם מה את צריכה את זה? הרי באמת מטרתך לא לפטפט או ליצור קשרים, אלא רק לעבוד. ומבחינה זו - כמה שיותר ענייני יותר טוב לכולם.

הזה עזב במפתיע את החברה - אחרי 11 שנים! לקח לי זמן לקלוט שזה בעצם קשור לתפילות שלי... הרגשתי ממש איך העולם כולו נברא בשבילי... מגיע אדם לחברה, מתמקצע 11 שנים, כשהוא ממש בקיא הוא עוזר לי מאוד, ובשניה שהוא כבר מיותר לי ואף מהווה גורם מאתגר - הוא כבר לא כאן...
הרגשתי איך כל המשמעות של כמות הגויים הרבה בעולם - היא כדי לעזור ליהודים, אפילו מבלי שהם יודעים את זה...
וגם כמובן מהו כוח התפילה!!!
ממש תודה על החלק שלכם בסיפור!

...נזכרתי שאני חייבת לשתף אתכן בסוף הסיפור! כפי שכתבתי, היה לי ממש קשה עם הגבר הזה שהיה נחמד וידידותי מאוד, עוזר ומקצועי.
בזכות שאני מנויה לשמורה, וכן לומדת בכל יום הלכות הצניעות במקומות עבודה - הצלחתי בס"ד בדרך כלל להתנהל איתו במקצועיות וענייניות. אך היו גם פעמים שהרגשתי שאמרתי משפט/ מילה שלא היתה צריכה להיאמר, והיה לי נורא קשה עם זה. התפללתי לה' שוב ושוב בדמעות שיעזור לי לעמוד בניסיון הזה. ואחרי זמן קצר, לאחר שכבר נכנסתי לעניינים וכבר לא הייתי כל כך נואשת לעזרה, האיש

אנו כאן בשבילכן!
לשאלות, דילמות אישיות ובירורים הלכתיים
בנושאי עבודה ניתן לבנות למדור הייעוץ

חוי
הימלמן

מחזירים את הכבוד לאוזני ההמון

תנו הרבה כפיים,

כי אנחנו הולכות להחזיר את הכבוד הדי אבוד של אוזני ההמון!
אני חושבת שאת העוול הגדול עשו להן עוגיות אוזני ההמון
שנמכרות בקופסאות פלסטיק גדולות,
ואיך לומר, הן לא מהטעימות ביותר (:

ואם מישהי עדיין לא השתכנעה, מה תגידי אם משלח לך פאי בצק
פריך עם מילוי גנאש? נשמע מדהים, לא? אז זהו, גם אוזני המון
יכולות להיות מיני פאי כזה שכולן יהללו במשלוח המנות, נסו תראו.
השנה חילקנו את אוזני ההמון לכמה בסיסיים.

אבל לכבוד פורים, תורידו את האבק מהיצירתיות שלכן,
נסינה לערבב ולהתאים (mix and match) מילויים ובצקים כרצונכן,
רוצו לנסות ופורים שמחחח!!

50

אוזני המון
בינוניים

המתוקה והקלה: אוזני המון מושלמים

המתכון הזה הוא מדי קל ומדי טעים. לא משנה כמה מכינים ממנו, הוא נגמר ברגע.
ללא התפחה, ללא ביצים והוא יוצא במרקם פריך ונדיר. שחררו את היצירתיות
שלכן למילויים שונים, וכמובן, תהדקו את קצוות המשולש היטב כדי שלא יפתח
באפייה. ואם הוא כן נפתח, קצת אבקת אפייה מעל תסתיר את כל הפגמים (:

אופן ההכנה:

מחממים תנור ל-180 מעלות.

מערבבים את כל החומרים בקערה, בהתחלה הבצק לא יראה אחיד
אבל אחרי דקה-שתיים של עיבוד הוא יהפוך לבצק חלק ונעים.

מחלקים ל-4, מרדדים לעובי של חצי סנטימטר, קורצים עיגולים
עם כוס בגודל הרצוי, ממלאים, מהדקים ומניחים על תבנית
מרופדת בנייר אפייה.

אופים ל-20 דקות או עד להזהבה קלה. מפזרים מעל אבקת אפייה.

מילויים:

ממרח שוקולד

ממרח תמרים

קרם אוכמניות/דובדבנים

קרם לוטוס

קרם קפוצ'ינו (להשיג בחנויות

אפייה)

קוביות שוקולד/מטבעות שוקולד

רכיבים:

4 כוסות קמח

1 אבקת אפייה

1 כוס שמן

1 שקית סוכר וניל

2 כפות סוכר

1 כוס מים חמים/רותחים

מושלמות למשלוחי מנות!!! הן נראות מדהים, בטעם מושלם וקלות להכנה: ואין, אין, אין מושלם מהם לארוחות ערב מפנקות לקראת פורים. מסורת במיטבה: כמובן שאתן יכולות לגוון בתוספות הרצויות לפיציות שלכן, ולערבב בין סוגי גבינות.

16-20 פיציות בינוניות פלוס

החלבית: פיציות אוזני המן

אופן ההכנה:
בקערת המיקסר נשים את כל חומרי הבצק יחד - ונלוש 10 דקות לבצק חלק ואחיד.
נתייח עד הכפלת נפח, ונחלק ל-20 כדורים.
על משטח משומן נפתח את הבצק לעלה עגול ויפה.
נשים במרכז כף גדושה רוטב פיצה, גבינה צהובה, זיתים וגבינה בולגרית, ונקפל פנימה - בצורה של אוזני המן.
נתייח 10 דקות, נבריש במים ונפזר שומשום. נאפה ב-180 מעלות, 25 - 30 דקות

לרוטב פיצה:
200 גרם רסק עגבניות
חצי כפית מלח
כפית סוכר
כפית פפריקה
כפית תבלין לפיצה/
אורגנו/בזיליקום
חצי כוס מים רותחים
רבע כוס שמן

רכיבים:
לבצק:
1 קילו קמח
2.5 כוסות מים
2 כפות שמרים
חצי כוס סוכר
ביצה
כף מלח
חצי כוס שמן
כף חומץ

אוזני המן האלו כל כך טעימות ומעולות כמנה ראשונה או עיקרית של סעודת פורים. הבצק קל להכנה ודורש התפחה קצרה, ואילו המילוי מתוק, מאוזן וקל להכנה. ביחד הם שילוב מושלם שכל כך מתאים לסעודה. אם יש לכם שבע ברכות או "סיום" או כל אירוע כזה במהלך חודש אדר - הם בכלל יכולים להיות המרכז של האירוע, תזיהרו כי הם גונבי פוקוס מקצועיים:

18 אוזני המן

הבשרית: אוזני המן במילוי בשר ופירות יבשים

אופן ההכנה:
אפייה: מחממים את התנור ל-180 מעלות ומרפדים תבנית בנייר אפייה. מקמחים את משטח העבודה ואת המערוך ומרדדים את הבצק לעלה בעובי של כ-1/2 ס"מ. קורצים מהבצק עיגולים גדולים בעזרת קערה (אני ממליצה על קוטר של 15 ס"מ לפחות). מניחים במרכז כל עיגול כף גדושה מהמלית. מברשים את שולי העיגול בשכבה דקיקה של ביצה טרופה רק כדי שהבצק יידבק. סוגרים את הבצק בשלוש נקודות של היקף העיגול ליצירת צורה של אוזן המן ומהדקים היטב, כדי שלא ייפתח בזמן האפייה. מברשים כל אוזן בביצה טרופה ומפזרים מעל שומשום. מעבירים לתבנית ואופים כ-25 דקות עד להזהבה.

**מכניסים לקערה את כל מרכיבי הבצק לפי הסדר, ומערבלים במיקסר עם וו לישיה או במיקסר יד. לשים כמה דקות עד שמתקבל בצק רך אך לא דביק. מוסיפים מעט קמח או מים לפי הצורך. מעבירים את הבצק לקערה משומנת קלות ומניחים לו לתפוח כ-20 דקות.
מלית: מחממים מחבת עם שמן זית ומטגנים בה את הבצלים מספר דקות. מוסיפים את הבשר ומטגנים כמה דקות, עד שהבצל מזהיב. מוסיפים סילאן, ראס אל חנות, מלח ופלפל לפי הטעם. טועמים ומתקנים תיבול. מכבים את האש ומוסיפים למחבת את השקדים והפירות היבשים. מצננים לטמפרטורת החדר.**

רכיבים:
1 קילו קמח
2 כפות שמרים
2/3 כוס סוכר
2 ביצים L
חצי כוס שמן
שקית סוכר וניל
580 מ"ל מים
פושרים

למלית:
חצי כוס שמן זית
4 בצלים קצוצים
500 גרם בשר בקר טחון
2 כפות סילאן

אמממ מה זה אומר? אז ככה, פצפוצי אורז עם חמאת בוטנים ודבש, מוכר? אז זה. רק חתכנו למשולשים ושמונו קצת שוקולד באמצע. כיף להכין, כיף לשלוח כמשלוח מנות, כיף לקבל כמשלוח, וכיף לאכול כמנה אחרונה בסעודת הפורים לצד גלידה. בקיצור, כיף גדול. קל להכנה ואם יש למשהיא תרגום נכון יותר לשם של אוזני המן - היא מוזמנת לכתוב לי. בתודה מראש.

המקורית שכל הילדים אוהבים: אוזני המן פינאט צ'ואיץ

אופן ההכנה:
ממיסים בסיר על גבי אש בינונית כדי שלא יישרף וייחרך (מערבבים כל הזמן!) את הדבש/הסירופ, חמאת הבוטנים והסוכר למרקם חלק. שופכים את פצפוצי האורז, מכבים את האש ומערבבים עד שכל הפצפוצים מכוסים בקרם החמאת הבוטנים. משטחים על גבי תבנית מרופדת בנייר אפייה ומהדקים היטב בעזרת כפות ידיים לחות או תחתית כוס זכוכית. זכרו, אם לא הדקתם מספיק את התערובת - היא תתפורר. שולחים למקפיא לשעה/שעתיים. חותכים למשולשים ומזלפים שוקולד מומס לאמצע המשולש.

רכיבים:
1 כוס דבש או סירופ תירס
1 כוס חמאת בוטנים
1 כוס סוכר
5 כוסות פצפוצי אורז.

המשולם לעד ולנצח נצחים.

זו הסיבה שבחרנו החודש במסגרת המדור, להתבונן מקרוב על דרכיה דווקא דרך **משרד האדריכלות המשגשג שבנתה בעשר אצבעות וכעת הותירה אחריה לאנחות.** הוא לא היה רק תחום עיסוק או 'קריירה מצליחה'. הוא היה עוד כלי ששיקף את בוחק הליכותיה ואישיותה.

ישבנו לשיחה עם העובדות במשרדה, "וקסלר אדריכלות". הן סיפרו מכלי ראשון על רשמים וחוויות, על עבודה ועל עבודת המידות, על בניינים שנבנו ועל אישיות נדירה שאיבדנו. **בנויה לתלפיות.**

מלכתחילה חשבנו שהיא בורכה בכל כך הרבה תחומים, שאולי היא מהווה דגם רק עבור מי שיושבת 'אי שם בצמרת'... אבל אחרי ששמענו עליה, על הבחירות היומיומיות הנכונות שלה, על צעדים קטנים-גדולים, ועל אורח חיים כל כך מדוייק, חשבנו שלא נכון יהיה לומר שהיא מחייבת רק את 'אנשי השמנת'. היותורים, המסירות, האישיות הנעלה - **אלו מושגים שכל אחת יכולה לאמץ לבניין האישיות האישי שלה.**

והלוואי ויהיו הדברים לעילוי נשמת רבקה חגית ברכה ע"ה בת הרב ישראל שליט"א ולעילוי נשמותינו אנו...

מן הסתם הקהילה כולה שמעה על האסון הגדול בהילקח מעימנו אישה צעירה בגיל ובאה בימיה במעשים ובגדלות כמעט בלתי נתפסת, **חגית וקסלר ע"ה, אשת חבר לרב אביגדור וקסלר שליט"א וביתו של הרה"ג רבי ישראל לנדא שליט"א, יבדלח"א.**

הדור הזה ידע תהפוכות רבות, לא רק מצד העובדה שנשים צדקניות נטלו על עצמן עולה של פרנסה, גם במסגרות שאינן מקצועות החינוך. מהפכה נוספת עברה ועוברת עלינו ב"ה, **השאיפה של עוד ועוד נשות חיל, לצאת לפרנס ולשוב הביתה בשלום!!!**

עוד ועוד עובדות מכירות **בזכותן הבסיסית לא לותר על מעלות רוחניות** - למרות המציאות והאתגרים הלא פשוטים העומדים לפתחינו.

אפשר לומר, שהמוטיבציה שלנו להשקיע בפיתוח ארגון 'שמורה', למרות כל הקשיים הלא מעטים (בלשון המעטה), זה משום שאנחנו רואות בעיני רוחנו עוד ועוד עובדות מקדשות את ה' ומממשות את עצמן ברובד הרוחני. חיות חיים של 'תגדל ויתקדש שמייה רבא', ממש כפי שראינו אצל הנפטרת הדגולה!

חגית וקסלר ע"ה היא דוגמא מופלאה, עמוד אש לפני המחנה, של אישיות מורמת מעם שיכלה לבחור בין חיי 'קריירה' ושיקולים של חשבון בנק ופרסום, לבין 'עבודה' שהיא כלי לחיים הרבה יותר גבוהים, עם חשבון נצחי

בוסית

מערכת היחסים בין חגית לעובדות היתה נדירה, ונוהלה על ידה באומנות אמיתית. היא ידעה לשלב בין מקסימום מקצועיות והשגים של המשרד למקסימום אנושיות. למעשה, אין סיבה שתהיה סתירה בין השניים... להיפך, זה היה סוד ההצלחה שלה. היחס אלינו היה כל כך מתחשב, מכבד ומפרגן וחיבר אותנו לעסק, כך שלא הרגשנו שאנחנו "עושות מה שהיא אומרת והולכות הביתה" אלא שאנחנו חלק מהעסק, ואכפת לנו ממנו באופן אישי. בשבוע בו חלתה אמרה לנו מישהי - "הבוסית לא נמצאת, בטח עכשיו אתן חוגגות..." לא היו לנו מילים להסביר לה, שבדיוק להיפך, אנחנו עובדות עכשיו עם כל הנשמה פי כמה וכמה יותר מתמיד.. לא רק בגלל הצורך והאחריות שאנו חשות להשלים את חסרונה, אלא גם בגלל הרצון להחזיר לה על שנים מדהימות של התחשבות מצידה.

ההתנהלות שלה איתנו היתה גמישה מאד. לא העירה לנו כלל על איחורים וחסורים כשהיו בגבול הנורמלי. במקרים חורגים ידעה להציב את הגבול, וגם אז הציבה בנדיבות ומתוך הבנה לקשיים. כשדיווחנו לה על ילד חולה, רק ריחמה עלינו ולא התרעמה כלל... ודוקא ההתחשבות הזאת עשתה לנו חשק להתחשב גם אנו ולא להיעדר.

ניהול

חגית שפעה תמיד מילים טובות ומחמאות בלי חיסכון כלל. היא ידעה להתלהב ולפרגן על כל הישג קטן כגדול. גם אם היה מדובר בעבודה אותה הדריכה אותנו, כמתחילות, צעד

ככה הכל התחיל

חגית התחילה להעסיק עובדות כבר בגיל 23 (!). בתחילה כל אחת עבדה מביתה והתקשורת התבצעה דרך המייל. בהמשך החליטה לפתוח משרד מסודר והקצתה לשם כך חלק מהבית, בעל כניסה נפרדת. המשרד עוסק בכל סוגי עבודות הבנייה, היתרים ורישוי, אך ההתמחות המיוחדת של חגית היתה בפרוייקטים של תב"ע ותמ"א 38 מול עיריית ירושלים. בגיל 30 חגית העסיקה 5 עובדות במשרד כשהצפי היה לגדול ולהתרחב. הפטירה הפתאומית שלה היתה בשיא מירוץ התנופה והפיתוח, עדיין לא מעכלות את המכה.

כלים להצלחה

חגית היתה מוכשרת בכשרונות יוצאים דופן. לא רק בתחום האדריכלות אלא במגוון תחומים, כמו בתחום המוסיקלי, תחום הכתיבה ועוד. בתחום העסקי, מה שתרם להצלחתה היו גם יחסי האנוש המצוינים בהם ניחנה, הכושר הרטורי שעזר לה להציג פרויקטים ולהסביר בצורה יוצאת דופן, ויכולת הלמידה העצמית הגבוהה שלה. למעשה, את רוב הידע שלה חגית אגרה בצורה עצמית ועסקה בכך לאורך כל הדרך. מדי יום הקדישה זמן מיוחד ללמידה מקצועית מתחדשת, להתעדכנות בסעיפי החוק על כל פרטיהם הקטנים, ומעבר על החלטות של וועדות. היא היתה חרוצה ויעילה מאד ובעלת הספקים שלא יאמנו, ומעל הכל, השמירה המוקפדת שלה על כל סעיף בהלכה וברוח ההלכה ודאי גרמה לה להתברך בסיעתא דשמיא גדולה.

לעשות מזה עסק ובלי להרגיש כלל "הקרבה".

בכל מקום שהיה בו צד לספק הלכת- חגית היתה מקפידה לומר "אברר את הענין עם בעלי". בכל פעם כשחזר הביתה, חגית עזבה הכל, גם אם היינו באמצע דיון סוער או ענין חשוב, ונכנסה לקבל את פניו.

שמורה

חגית היתה חברה בקהילת שמורה. פעם שמענו אותה קוראת בהתפעלות מעם המחשב - "די, אני לא יכולה עם הסיפורים האלו של שמורה, כולן שם כל כך צדיקות... לא יאמן איך הן עומדות כולן בכאלו ניסיונות...". מן הסתם לא תיארה לעצמה כלל בענוונותה תסריט בו היא מככבת בסיפור השבועי, ואחרות מרגישות שזה יותר מדי... אנו יכולות להעיד שהיתה "שמורה" ברמה המקסימלית שיש. הצניעות בדיבור ובהתנהלות עם גברים, החשיבה המוקפדת על ניסוח במייל, על צורת פניה וחתימה, על התנהלות בשיבות עבודה. צריך להבין כי בסוג העבודה הספציפי עיקר ההתקדמות מבוססת על קשרים והשפעות בעירייה ובוועדות הרלוונטיות. לאישה כריזמטית ותקשורתית כמו חגית הניסיון היה עלול להיות עצום, אך היא עבדה באומנות מיוחדת של מקסימום תקשורת מקצועית, ואפס תקשורת פסולה. ב"ה, כיום בעירייה יש מספר הולך ורב של נשים ואף נשים חרדיות בעמדות מפתח, וכך בהחלט היה קל לה יותר.

הווי במשרד

הכי חמים, נעים, "היימיש" ושמור. הקירות פה יודעים שיחות ערות וויכוחים חמים על כל נושא שבעולם. מעולם לא העירה לנו על טפפוטים. פעם אמרה לחברה: "אני סוגרת את הדלת כדי שהן תרגשנה בנוח לדבר". ועם זאת ההספקים לא נפגעו... חגית היתה מארגנת מפעם לפעם ארוחות ראש חודש משותפות, בתכנון היה גם יום גיבוש מושקע שכבר לא יצא אל הפועל. היא היתה בוסית בגובה העיניים. היתה מדברת איתנו בחמימות, מתעניינת בכל אחת, בחיים ובמשפחה, מחליפה איתנו מתכונים. מדי פעם כשמצאה מתכון מוצלח היתה באה ונותנת לנו בהתלהבות כדי שניהנה גם... לדוגמה, היא חיבבה מאד צמחים ועציצים, ופעם כשדיברה עם עובדת שהתענינה גם היא בתחום, הביאה לה ענף מעציץ שקנתה כדי שתשתול גם בביתה... היא אהבה לקרוא, ולפני כל חג היתה מעדכנת: "אל תקנו את הספרים האלו והאלו, אני קניתי אותם ואשאל לכן אחר כך". הכל בנדיבות, בחמימות ובענווה שאפיינו אותה תמיד.

צניעות

לחגית היה סגנון לבוש קבוע שנבחר לאחר מחשבה רבה, לפי כל כללי ההלכה ורוח ההלכה. לא היה לה שמץ רצון לעשות רושם חיצוני על מישוהו, גם לא בפגישות עם גורמים חשובים וחברות ענק. פעם סיפרתי לה על משפט ששמעתי בהרצאה ועשה עלי רושם רב: "לפני שאת יוצאת מהבית- תסתכלי במראה ותחשבי האם היית יוצאת כך לקבל את פני מלך המשיח". שיתפתי אותה בספקות שעלו בי מדי פעם - אכן האם כך היינו יוצאות?... היא ענתה לי מיד בטבעיות- למה לא? כן, כך הייתי יוצאת לקבל פני משיח... אם אנחנו לבושות בדיוק כמו שצריך לפי ההלכה- אין סיבה שנהרגיש רע, ואם משהו לא בסדר- אז מחליפים! למה להישאר בספק?... "זה מאד מאפיין אותה, זו היתה דרכה. לברר היטב מה הקב"ה רוצה ממנה, ואם כך הוא רוצה, אז עושים!..."

אחרי צעד כיצד לעשות ולבצע, היתה נותנת את כל הקרדיט לנו: מדהים, איזה עבודה מצוינת, את מתכנתת נהדר, רואים שאת כישרון בתחום, וכדומה. גם מול הלקוחות תמיד הזכירה את העבודה על שמנו. קרה והיתה נכנסת בבוקר במיוחד כדי לומר- "ישבתי אתמול עם לקוח, והוא מאד שיבח את העבודה שעשית" וכדומה. אם יש בוסים ש"גוזרים קופון" על הצלחות של עובדים ומנסים אותם לעצמם, חגית היתה בדיוק להיפך- את כל המחמאות שהגיעו לה, פיזרה בשפע רב עלינו. אחרי פטירתה עשינו במייל המשרדי חיפוש למילים כמו "כל הכבוד" או "את אלופה"- הגענו למאות תוצאות...

והערות? כמובן שכדי להתמקצע ולגדול, בפרט כאשר מעסיקים גם מתחילות, אין מנוס מהרבה הערות ודיוקים. אך היא ידעה כיצד להעביר אותן בצורה עניינית כך שהיה כיף לשמוע ולתקן. מצאנו לדוגמה מיילים כמו: "תוסיפי מעל הטבלה היפהפיה שלך את המשפט...". או "אלופה!! רק כמה הערות קטנות...". ולאחר מכן רשימה של כמה הערות די רציניות... היא לא ויתרה על שום פרט מקצועי אך ידעה להשאיר אותנו בתחושה טובה ומפרגנת.

שרה, מנהלת המשרד, מוסיפה: אני הולכת עם חגית כבר שנים ארוכות מאז פתיחת המשרד. מבחינה זו אני יכולה להעיד שהיכולת הזאת לא "נשלפה לה מהשרוול". ראיתי כיצד היא עושה עם עצמה עבודה להאיר פנים, להחמיא ולא לכעוס ולבקר, גם כשהיו תקלות ומצבי לחץ. אני זוכרת פעם - פעמיים בעבר בהן אירעו תקלות הזויות במיוחד שגרמו לחוסר נעימות. בשיחה בארבע עיניים אפילו שמעתי אותה מתבטאת: "מכעיס אותי שקרתה הטעות הזו". למרות זאת, גם במקרי קצה כאלו, דבר מכך לא יצא החוצה לעובדות. היא עשתה את כל העיבוד בינה לבין עצמה, ולבסוף העירה לעובדת בצורה עניינית ופשוטה ללא שום אמוציות. לא מדובר פה על רבנית מדור קודם- זו אישה מחוברת לגמרי למציאות, שעשתה כל העת תהליך מדהים של התקדמות.

אחד מסודות הניהול המצויין שלה, היה להתאים לכל עובדת במדויק את סוג העבודה שמתאים לה לעשות, וכך כולן היו מרוצות. לא היתה תחושה של תחרות סמויה או מרמור כפי שיש במקומות אחרים. פעם אמרה לי- "אם משעמם אותך לעשות רק את התחום היותר טכני, קחי לך גם את התכנון של התב"עות שיהיה לך יותר סיפוק". היא ידעה לתת לכל אחת מקום של כבוד. גם כשתכננה בניינים ומגדלים מרשימים היתה קוראת לנו לחוות את דעתנו, התענינה בכל אחת- מה דעתך? כולל העובדת המתחילה ביותר...

בית של תורה

האמת, שכל התיאורים יוצאי הדופן על החזקת התורה העצומה של חגית בבית, הגיעו לאזנינו רק אחרי הפטירה. המשרד היה צמוד לבית, היינו שם שנים, אך מעולם לא הרגשנו משהו חריג בהתנהלות, וכמובן לא שמענו מפיה של חגית שום תיאורים על עצמה המהללים את מעשיה. ראינו אותה יוצאת בכל פעם לקחת את הילדות למוסדות ולאסוף אותן, ראינו אותה יוצאת לרוקן את הפח בעצמה, אך מעבר לכך מאומה. שמענו שיש נשים שהתיאורים על אישה שעשתה הכל בבית, בלי לתת לבעלה הת"ח "להוריד כוס מהשולחן" כפי שתיאר בלוויה- מפילים עליהם חלישות הדעת ורפיון ידים. חבל שהן לא הכירו מקרוב את חגית, הן היו רואות במו עיניהן עד כמה הכל נעשה בפשטות ובטבעיות, מתוך רצון ושמחת חיים עצומה, בלי

חֵיט, אֵיךְ זְכִיתָ?

נכתב ע"י חיה טאלר.
אדריכלית עמיתה.

חגית איך הלכת,
בבזק בחטף,
והסרת את כל המסכים.
ואותנו הותרת,
מול פרח נקטף,
אוספות אוצרותיך בדרכים.

תלמדי אותנו חגית,
איך לא טעית,
בעולם של הסתר וזיוף.
ואיך זכית להבין,
וככה היית,
מזוככת שיוף אחר שיוף.

כולנו הכרנו,
אישיות נדירה,
של איכות, פיקחות וחוכמה.
וטוב לב שנשפך,
מאחורי המסך,
בלי להחזיק טובה לעצמה.

איך כך זכית,
צעירה ומוצלחת,
להכיר האמת והאור,
ותוספת סייגים,
עמלה וטורחת,
לקדש את ליבך הטהור.

ואיך כך הותרת,
תינוקת ובנות,
שזכו לאמא כה גדולה,
ומי ינחם,
ירפא לבבות,
ותורה שהעמידה לבעלה.

ועלית באחת,
אל אבא, קרוב,
ואיתך מאות בניינים,
לא הפרויקטים,
או אלו ברחוב,
אלא מה שבלב בפנים.

לא היה שם הלוגו,
וגם לא האתר,
רק אמת אחת בהירה,
"ועם רוחי גווייתי
ה' לי- לא אירא".

ת.נ.צ.ב.ה

לעירייה כשהיא סוחרת מצלמה של "קנון" מימי תרפ"ו כדי לצלם מסמכים, באין דרך אחרת? היא היתה מתקשרת אלינו מהעירייה שוב ושוב באמצע פגישות חשובות: "תחפשי לי רגע במייל את מספר התיק כך וכך" "תעשי חיפוש על מספר רישוי זה או אחר". יודו כל משתמשי המייל, כי אין דבר מעצבן יותר מאשר לבקש ממישהו לחפש פרט מסוים במייל שלך... מה שאת מוצאת לעצמך בשניה, אפשר להסביר לאחר ולהנחות מרחוק גם שעה... ובכל זאת, לא ויתרה! בתקופה האחרונה כשצפו יותר ויותר דברים שכמעט בלתי אפשרי לעשותם בלי ווטסאפ, שמענו אותה מדי פעם מעלה את האפשרות של ווטסאפ על המחשב. דנה עם עצמה שוב ושוב האם הגענו לקו שבו כבר מוכרחים... ואז למרות שלא נמצא פתרון קסם, החליטה להמשיך "לסחוב..." כל יום שעוד אפשר למשוך בלי הכלי המפוקפק הזה, אז מושכים... ואכן זכתה, ועד לפטירתה בטרם עת לא נזקקה לשום פשרות והיתרים!

הסוף

בחודש האחרון חשה שלא בטוב, אך לא היא ולא אנחנו העלינו בדעתנו מה באמת מתחולל. היא עבדה במסירות ובאפיסת כוחות כדי להשלים התחייבויות ללקוחות, עד הרגע האחרון בו התברר שעליה להתאשפז בביה"ח. ביום האחרון לחייה (!) יום שישי, כשמצבה היה קשה מאוד, הרימה אלינו טלפון במאמץ רב, כנראה בכמה דקות של התבררות: "אפשר להטריח... היא שאלה, שמעתי שפלוגיית התארכה (אחת העובדות במשרד), תוכלו לשלוח לה מהמשרד משהו לשבת?.."

משפט אחרון

חגית ע"ה סיימה את תפקידה בשלמות ונלקחה בחטף לבית עולמה, אך לנו חברותיה ומכרותיה המתגעגעות והכואבות, הותרה רף גבוה במיוחד הקורא גם לנו לשאוף מעלה, להציב יעדים בעבודה העצמית ולעמוד בהם בחריצות. אם לתמצת את המוטו של חגית שהלך איתה תמיד, הוא בודאי המחשבה: "מה הקב"ה רוצה ממני עכשיו?" ואת זה לעשות. ובשמחה!

אמא

"אין, אין אמא כמו חגית" מסכימות העובדות פה אחד. כולנו יודעות שצמידות של עסק לבית יכולה להיות מאתגרת מבחינת הילדים, אבל לחגית שאהבה את הילדות אהבה עצומה והשקיעה בהן הכל-לא היה מדובר באתגר אלא בפלוס גדול. מדי יום בשעה אחת וחצי היתה יוצאת לקבל את הבת שחזרה מביה"ס ונמצאת איתה במשך חצי שעה קבועה. ביומן, חצי השעה הזאת היתה משוריינת באורח קבע כ"תפוס", ושום עצבים או הפצרות של לקוחות ויזמים לא הזיזו אותה ממקומה. "זה הזמן של הבת שלי" היתה אומרת לנו, ולהם אמרה- "אין אפשרות. היומן תפוס..."

חגית נתנה לבנות את כל כולה. אמא חמה, מחבקת ומנשקת, מעורבת ומחמיאה, הן הלכו איתה לכל מקום והיו צמודות אליה. "אני מדביקה את הבנות אלי" אמרה פעם. "בעיני, זו הדרך לשמור על הבנות- שיהיו קשורות ומחוברות לבית..." לא פעם יכולנו לראות אותה באמצע דיונים מסיביים ושיחות טלפון קולעת לילדה צמות, או את הילדה נכנסת באמצע ישיבת צוות- "אמא, תצבעי לי את הדובי". איך אנחנו מגיבות כשהילדים מפריעים לנו באמצע שיחת טלפון חשובה? והיא- אף פעם לא מגרשת אותן. מחבקת. וצועעת את הדובי... כעת עם הסתלקותה הכואבת מפעם לחשוב- כמה זכתה, כמה הספיקה להטעין את הילדות במטען היקר של אמא, לכל החיים..

טכנולוגיה

במשרד היה כמובן סינון מהודר. הטלפון - רק כשר. היו שסיפרו עליה סיפורים מהם נשמע כאילו הדבר היה אפשרי וקל. אנו רוצות לדייק את העובדות- זה היה בשבילה מאד מאד לא קל!! חגית היתה בן אדם, היא הרימה פרויקטים מקצועיים בסדר גודל, והתמודדה מול מציאות טכנולוגית מאד מאד מאתגרת. ראשית, הקליטה הגרועה של הטלפונים הכשרים באזור המגורים שלה גרמה לתקלות רבות והעמידה במבחן את סבלנותה וסבלנות הלקוחות פעם אחר פעם. ובעיקר, כמובן, היעדר הרשת והוואטסאפ. העבודה מול מגוון של ספקים, יזמים וגורמים בעירייה שעובדים אך ורק עם ווטסאפ היתה לא פשוטה בכלל! האם היה לה קל לבוא

מעוניינת לאפשר לנשים להכיר את מקום העבודה שלך ובכך להרחיב את מעגל התעסוקה לנשים חרדיות?
כתבי לנו: office@shmura.org

צביה קוריץ
פריגרפיה
054-8532217

להעתיק את הטלפון ולהתקשר. יש ארגון גדול מאד המכיר את העבודות שלי. הם שולחים על בסיס קבוע כ-8 מגשים בשבוע לצורכי יח"צ, ומתנים את העבודה איתי בשימוש בווטסאפ. ב"ה אני לא עובדת איתם...

הרווח שלך מהעמידה על העקרונות

להישאר נקייה. זה הכי חשוב. לא לאבד את העקרונות שלי, את התמימות והטוהר.

רווחים מהצד- העולם של הסטטוסים והווטסאפ ממכר מאוד, ודורש כל הזמן לעדכן ולהתעדכן וליחצן. אני זוכה שלא להשתעבד למרוץ הבלתי נגמר הזה.

ובכלל, אני מרוויחה שיעור באמונה. בטוחה שאם הקב"ה לא רוצה שאהיה שם, תהיה לי פרנסה גם בלי להיות שם, גם אם כל הנתונים יגידו אחרת... (זה לא תמיד קל. אבל באנו לעבוד פה, לא?)

מה יכול לקרות רק אצלך?

שתינוק בן שנה אוכל רימונים. שאני שולחת ענבים לגן באמצע החורף. והילדים לא אוכלים ארוחת ערב כי נשנשו פירות ברצף...

טיפ עסקי שתצרי לתת לבעלות עסקים שמורות

טיפ קטן להתנהלות - כדאי ליצור תהליך אוטומטי במייל, בו כאשר שולחים אליך מייל יישלח חזרה אוטומטית קישור לקטלוג. זה חוסך את הלחץ לפתוח את המחשב בשעות שזה לא אמור לקרות, ונותן לאנשים את הזמינות ואת התחושה ה'אוטומטית'!

כמה מילות חיזוק לבעלות עסק שמזדהות עם האתגר שלך

גם אם נראה לנו שבטכנולוגיות פסולות יש הרבה יותר כסף/אפשרויות/מחמאות והגשמה, האמת היא שזה כמו לפתוח ברז שני לחבית. אולי יותר כמו לאבד בידיים את מה שיש לנו...

זה באמת לא קל. אני מנסה לחזק את עצמי כל הזמן, אולי בגלל שזו לא אופציה מצידו, וברוך השם אני לא נחשפת לאלו שלצערנו שקועים בביבים האלו...

אין בזה נוסחת קסם. כדאי ללמוד ספרים על ביטחון, לעשות בנאמנות את ההשקעות שלנו, והקב"ה כבר ישלח לנו את מה שנקצב לנו דרך צינור זה או אחר... ויש הרבה הפתעות, מניסיון.

עוד כמה מילים לסיום

הקב"ה רוצה אותנו חיילים שלו. בואו לא נאכזב, לא נשכח מה המטרה. הלוואי שכאשר יגיעו בקרוב הימים בהם כבר לא תהיה בחירה בין טוב לרע, נזכה לשמוח בבחירות הנכונות שלנו היום!

להיות בעלת עסק זה לא דבר קל, ולהיות בעלת עסק שמורה זה מאתגר ממש.

בעלות עסק שמורות, הן ספר מוסר חי. הן עומדות בנסיבות מתחלפים על בסיס קבוע. צולחות אתגרים לא פשוטים בדרך... ואמרות "לא" להרבה הזדמנויות נחשקות כדי לא לפספס את העיקר, ונותנות לכולנו השראה וחיזוק באמונה, ביראת שמים ובבניית סולם ערכים מדויק.

נפגוש כאן עצמאיות מוכשרות ומוצלחות הבוחרות להשקיע בנצח, ולא שוכחות שכאן זה רק פרזודור.

צביה קוריץ היא אמנית בסדר גודל בינלאומי בגילוף פירות וירקות. כל שולחן הופך למלכותי כשמגש מגולף של צביה מפאר אותו.

הכרתי אותה לראשונה דרך קטלוג עוצר נשימה שקיבלתי במייל. לאחר מכן זכיתי להכיר אותה קצת יותר מקרוב, והתחזקתי. צביה היא גיבורת כח אמיתית שעבודת ה' היא העסק העיקרי שלה, ופריגרפיה רק מהווה עבודה צינור להשתדלות.

איך הגעת לתחום העיסוק המיוחד שלך?

תמיד אהבתי עיצוב. תכננתי ללמוד את כל הענפים, רק התחלתי במה שהכי משך אותי- עיצוב פירות, ונשאבתי...

מה מייחד אותך על פני המתחרים?

האומנות. גילוף ברמה מאוד גבוהה. (אני פשוט אוהבת את זה...) והגישה ללמד את התחום בצורה נעימה וזורמת.

ממה את הכי נהנית בעסק שלך?

אני אוהבת לשמח את האנשים שמקבלים, להפתיע אותם (ואת עצמי!), ולהנות עם התלמידות בקורסים.

עקרונות שלא תתפשרי עליהם

לא חושבת להשתמש בווטסאפ. אני לא רוצה להשתמש בצינורות מלוכלכים להביא את השפע לבית.

הקב"ה ישלח את השפע דרך צינורות נקיים, בלי טכנולוגיה פסולה. זה אפילו לא עיקרון, מרוב שזה לא עולה במחשבה.

משתדלת מאוד כמו כולנו, לשיח נקי וטכני בלבד עם גברים (משלוחנים, לקוחות), וכמה מפתיע- איזון בית עבודה... בתחום שלי, שיש בו פעמים רבות עבודה מהרגע להרגע- זהו ניסיון המתחדש כל הזמן...

לדוגמא, פנו אלי מחברת הפקות גדולה המפיקה אירועים גדולים לציבור הכללי, וביקשו ממני לבוא לעצב להם בשטח כי השינוע מורכב להם. הבנתי שסביבת העבודה תהיה מעורבת ומורכבת מכל סוגי האוכלוסיה, וסרבתי.

המחיר שאת משלמת

לא להיות בווטסאפ, פירושו הרבה פעמים לא להיות קיימת. אם פעם היו שואלים אותי אם אני יכולה לשלוח בווטסאפ תמונות, והייתי עונה בגאווה (מקווה שגאווה ולא התנצלות)- 'אין לי ווטסאפ'... היום כבר לא שואלים. הרבה מאוד מהציבור שצורך עיצובי פירות על בסיס שוטף, הוא ציבור שלצערנו מחובר לטכנולוגיות אסורות. ומי שלא שם לא קיים, גם אם העבודות שלי יהיו יפות בהרבה, וגם אם יש לי הרבה מה למכור להם... גם כאשר הם יתקלו בפרסומת או בעיצוב בשטח, הם לא יטרחו

מי מוֹלֵךְ עַל הַזֵּירָה?

אסתר רוזנטל

ערב פסח מתקרב. אפשר כבר לדבר עליו? ... או שגם אותך הוא משתק, את עומדת אובדת עצות מול רשימות משימות אינסופיות ומנסה לאסוף את עשתונותיך?

מה עושים מול חוסר עשייה? איך מתמודדים מול מטלות שאינן אהובות? מהן הסיבות לעשייה אימפולסיבית וכיצד ניתן לצקת בה חשיבה ועניין?

במיוחד בשבילך כתבת הדרכה, הסבר, טיפים יישומיים ועצות פרקטיות לתקופות עומס בשגרה ומחויף לה.

זירה ראשונית - איזה עומס!!!

מי לא מכירה זמני עומס? מי לא חוותה תקופות מלאות מטלות? מה קורה לך כשאת נקלעת לעיתוי של כמה משימות לוחצות, מאיימות, שחייבים לגמור לפי דד ליין לחויף?

ודאי הרגשת בעיתות כאלו קשיי ריכוז, נשימה מואצת, מתח, ויתכן שאפילו חרדה. במילה אחת - "סטריס". ההסבר המדעי לכך הוא שבמוח האחורי ישנו חלק שקרוי "האמיגדלה", האמיגדלה מקוטלגת כאזור רגשי המקושר לתהליכים של פחד ולחץ, ובזמנים אלו היא מתעוררת ומפרישה לגוף אדרנלין.

נשמע מציאות מבורכת, הלא כן?!

"את מלאה באדרנלין" מתפרש כמחמאה, וכשתשמעי אותה את בטוחה שעכשיו בס"ד ובעזרת האדרנלין תשתלטי על ארון הבגדים ההפוך בחדר הילדים.

בכל זאת המציאות הזו לא אידיאלית. האדרנלין הוא שוט, הוא מצליף בך ללא רחם. גורם לך להיכנס לטראנס של עשייה, לעבוד על כמה משימות בו זמנית, לרוקן ארון שלם כאחוזת תזזית, אך לאחר שעה קלה לצנוח תחתיו מותשת ללא טיפת אנרגיה...

למה זה קרה לי?

תשובות בזירה הבאה.

הזירה המתקדמת - אימפולסיביות:

הרפואה הגדירה את האימפולסיביות כפְּרָצְנוּת,

תשובות לחידון הא' ב'

א - אחשוּרוּשׁ | אגוז מלך | אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד

ב - בת מלך | בגדי המלך החדשים

ג - גדר - מלך פורץ גדר לעשות לו דרך

ד - דוכיפת

ה - הר המלך

ו - ושתי

ז - זמרי

ח - חנון מלך עמון | חתן

ט - טור מלכא | טיטוס

י - ירושלים | יהודים הם בני מלכים

יא - כתר שם טוב | כתר

יב - לב מלכים ושרים ביד ה'

יג - מקל | מלכת שבא | מלכות שבמלכות | משחק המלכים

יד - נירון קיסר | נשר | נרקיס | נסיכת הנילוס

טו - סיחון מלך חשבון | ספר מלכים

טז - עטרה | עבד מלך מלך (הנהר הגדול

נהר פרת, בגלל סמיכותו לא"י, רש"י

בראשית טו יח) | עוג

יז - פרעה בפיג'מה

יח - צנון

יט - קורונה | קיסריה

כ - רשב"ג

כא - שאול וואהל (קצנלבוגן) מונה למלך

לפולין ליום אחד עד שיוכרע מי יהיה המלך

הבא | שאול המלך | שועל - תעלא בעידניה

סגיד ליה

כב - תדעל

היום אני לא עושה כלום, התחלתי לעשות את זה אתמול, אבל עדיין לא סיימתי...

”

5. אם תאמרי לעצמך ש80% שלך אלו ה-100% של חברתך, יהיה לך קל הרבה יותר להיות מרוצה!
6. אל תאמרי "אני חייבת" אלא "אני רוצה".
7. סמנטיקה פשוטה, הבדל תהומי, ודופמין שממלא אותך במרץ.

אבל אימפולסיביות איננה כל הבעיה, על היסח הדעת שמעת פעם?

גייסי את מלוא הקשב, ועברי לזירה הבאה!

זירת המוסחים - קשב וריכוז או קצב וריקוד?!

מוסחות הינה תופעה בה הקשב של אדם מוסט מאובייקט הקשב הנבחר אל גורם מסית. אישה יהודייה תמיד עסוקה בעשייה של כמה דברים בו זמנית, וכל זמן פנוי מנוצל לאין ספור משימות.

מוסחות רבות עובדות לפי הקצב של הרעיונות שלהן, ועוברות ממטלה למטלה מבלי לסיים את הקודמת. מוסחות עלולה להראות "מולטיטסקינג" - יכולת ריבוי משימות במקביל. אך כאמור פעמים רבות לא מבצעים את כולן.

גם כאן יש טיפים מקצועיים, וקלים מאוד ליישום:

תמיד תציבי לעצמך משימה עוד יותר קשה ומאיימת לביצוע... והתועלת? כיוון שתרצי לברוח ממנה, תגיעי למטלה אותה רצית לבצע בתחילה.

כמה פשוט - ככה יעיל. לפרק למשימות קטנות וקצרות.

לא לסיים לנקות, למיין, לקפל ועוד, אלא רק לפנות את הפריטים המיותרים.

כאשר מסיימים ביצוע מטלה קצרה, הדופמין עולה, מקבלים מרץ מחודש, כיף וקל יותר לעבור למשימה הבאה.

מעניין שכשהדופמין זורם בגוף קשה להפסיק אותו, כך המטלות תזרומנה בקצב נעים ויעיל.

מצער להיכשל ולהזניח משימות. מוסחות מייצרת גלגל: כאשר אישה צוברת מטלות בלתי גמורות וחווה עשייה באופן בלתי מושלם, היא מרגישה מתח וחרדה המייצרות אדרנלין גבוה עוד יותר, וכתוצאה ישירה - רמת המוסחות שלה גוברת. ההפרעה עלולה להתגבר, וכך מתפתחים דפוסים שקשה להיפטר מהם לאחר מכן.

זירות נוספות?

המוסחות פוגשת אותנו בקשרים חברתיים שאנו עלולים להזניח, במקומות העבודה שלנו, ואפילו בדיאטה ובפעילות גופנית שקשה לנו להתמיד בהם למרות התועלת הברורה.

כאשר נדע להתמקד ולפרק את המתח ואת האימפולסיביות, נצליח בס"ד ועם הרבה תפילה לשמור על עקביות, לשקוע במשימה, ולהצליח למלא אותה על הצד הטוב ביותר.

ערב פסח נעים, ומלא הספקים דופמניים מבורכים!

זו צורת התנהגות המאופיינת בפעולה ללא מחשבה מוקדמת. רבים מעדיפים לקרוא לאימפולסיביות ספונטניות. כולם רוצים לזרום, למהר, לשחרר את המטלות ולקבל החלטות מהירות, אבל התוצאה איננה מיטבית כלל... מטלה שנעשית לאחר חשיבה מוקדמת, תשיג תוצאה משובחת בהרבה.

איך אפשר להסתדר עם אימפולסיביות?

אפשר ללמד את עצמנו לא לפרוץ מיד בכל פעילות שעלתה במחשבתנו. אם לא חייבים לעצור ברגע זה מהפעילות בה אנו עוסקות, ניתן גם לדחות. פתקי ממו קטנים ודביקים יכולים להוות פתרון קסם פשוט כדי לתזכר אותנו בהמשך. אפשר לפנות זמן להפסקה קטנה רק למטרת כתיבת תזכורת, וכשיש לנו זמן פנוי נעים ומתאים לעבודה נוכל לעבוד יחד עם הורמון הדופמין.

מהו הדופמין?

מוזמנת לזירה הפרקטית

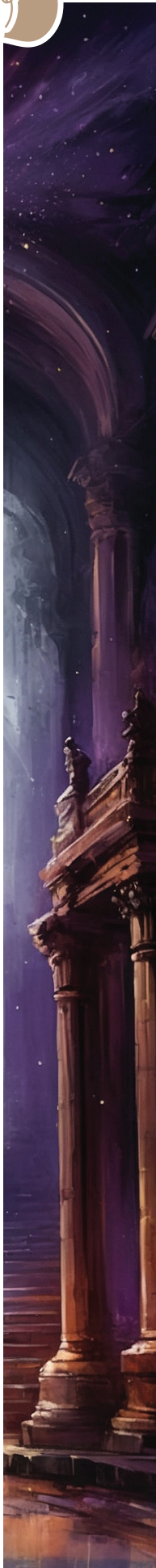
הורמון הדופמין מעורב במספר תפקודים חשובים כמו תנועה, קשב ולמידה. הוא קשור באופן הדוק לחויית זרימה, ליכולת חשיבה מסתעפת, ליצירתיות, להערכה של מטרות ולתכנון פעולות.

כאשר אנו משחררים דופמין, אפילו המטלות השנואות הופכות לנסבלות. אנו עובדים ופועלים מתוך המקום החיובי, היצירתי, מקור של השראה ושל שאיפה.

איך נהנה מהעשייה?

יש כמה עצות נחמדות, בחרי לך את המתאימה לך ביותר:

1. שילוב - שדכי ביחד עם המטלה המעצבנת שמפעילה אדרנלין, עיסוק אהוב המשחרר דופמין.
דוגמאות? יש לא מעט.
בחרי לך למה את מתחברת, והוסיפי כיד הדופמין הטובה עליך...
  - לרקוד תוך כדי שטיפת הבית, ותגדיל לעשות מי שתהפוך את המגב לגיטרה.
  - לתלות כביסה בחלוקה לילדים, וללחוש תפילה חמה להצלחת בעל הבגד.
  - לשוחח בטלפון תוך כדי קיפול כביסה, הגבעה תהפוך למישור בקצב מהיר. (חוסי על הצוואר והשתמשו באזניות!)
  - לספר סיפורים תוך כדי פעולות ארוכות ומשעממות כמו סירוק במסרק סמיך.
2. לחגוג כל הצלחה, ואפילו קטנה, של סיום מטלה.
3. אפשר לספר לחברה, לבעל או לאמא, ואפשר לטפוח לעצמך על השכם. הדופמין משתחרר גם כך...
4. להימנע מהשוואות - המקור הבטוח לכישלונות.

ובכל זאת, אם הייתם רוצים לדעת מהו החלק המורכב ביותר במסכת המלכות שלה - היו הדעות חלוקות.

אם הייתם שואלים את הנתינים בממלכה, הם היו אוספים חכמת החיים שאגרו במשך חמש עשרה עד שלוש שנות חייהם ומציעים לבחור באחד מאלפי תחומי החוץ או הפנים שמצויים תחת תחום שיפוטה של המלכה.

אם הייתם מציעים את השאלה בפני אחד משרי החוץ של המדינה השכנה עימה עמדה בקשר, הוא היה שולף את רשימת האתגרים הרגילה מולה מתמודד כל עובד ב-2024: עמידה ביעדים, בלחצים, הסקת מסקנות והובלה קדימה.

אבל המלכה עצמה, ברגעים של לילה שקט או בוקר שהתחיל מוקדם מדי, ידעה שהחלק המורכב ביותר הוא פשוט לזכור את היותה מלכה.

לא שפחה חסרת פניות שמשכימה לעמל היום הקבוע שלה הרבה לפני השמש, וגם לא שר חוץ מבריק ששב אל המולדת שלו כשהצלחות מסחררות מאחוריו והסכמים שיקפיצו את רמת ההכנסות של המדינה בכיסו.

פשוט לזכור שהיא מלכה.

אוהו, כמה שזה לא היה פשוט.

”מלי?”

מישהו הבהב בתיבת הטימס שלה.

נטלה את השרביט והציבה סמן בתוך תיבת התשובה. כן, מה?

”ראית את הזימון לישיבה שיש עכשיו?”

אצבעותיה ריחפו בזהירות על המקלדת. ראיתי, תיהנו!

זהו, השיב לה סמיילי חפוי ראש, שלא מצליחים ליהנות כאן בלעדיו.

כאן זו הישיבה החד שנתית של ערב פורים. המלכה מעולם לא השתתפה בה, בשל ניגודי אינטרסים חריפים עם העקרונות המדיניים שלה, אבל ממה שכן זלג החוצה הבינה שהם בסך הכל מנסים לגרום לעצמם לשמוח. ביחד.

שתי מטרות מקסימות כשיודעים איך להשיג אותן. שני נושאים כאובים כש... לא הכי מצליחים.

אז הנה, תמו להם הרעיונות. כמה מלבב.

”אין לי כל כך היכרות עם התחום הזה” היא עונה לליאת, קולגה שדואגת שלא תישאר בחוץ אף פעם, אחת מאלו שלא הכירו בעובדת היותה מלכה. לא מרוע, הן פשוט מעולם לא שמעו על כך. אחר כך היא ממחרת להצהיר נאמנות לשתי חברותיה לחדר: ”חושבת שגם למירי ואלישבע לא ממש יהיה מה להוסיף לכם.”

”נו באמת!” ליאת משלחת בה סמיילי נוזף. ”אתם חוגגים פורים יומיים ואין לכם מה להוסיף לנו. בואי ספרי לי מה אתם עושים שם.”

אהמ. אהממ. אהממ.

היא מסיטה את זווית המסך שלה לכיוון העמדה של מירי. מירי מקמטת גבות, מביאה את כיסא המלכות שלה קרוב אל המסך.

כמו לכל מלכה, גם לה היה שרביט.

כן, שרביט כזה שנגיעה בראשו עשויה לחולל קסמים חדשים. להכריע גורלות ולחרוץ עתידות, לפחות בכל מה שנוגע לממלכה שלה.

הוא גם היה שרביט רגיל כזה. מונח ליד כיסא המלכות הזמני שלה, בין כוס הקפה למקלדת הקסמים שגם היא הצליחה ליצור מכמה מילות קוד עולמות חדשים, וגם היא הייתה שותפה ביכולת להכריע החלטות הרות גורל שעשויות להטות את עתידה של הממלכה לכאן או לכאן.

השרביט גם שרטט את גבולות הממלכה שלה.

הוא קבע מתי תגיב, ואיך. נתן מינון מאוזן לכל תגובה שנאמרה או נשתקה. פתח או חסם קישורים לעולם החיצון ובאפן כללי היה הפתח שלה לעולמות החוץ שסביב, ולכן היא הציבה עליו את טובי הלוחמים שבמשמר הגבולות שלה.

והגבולות שלה ידעו מלחמות. הרבה.

אבל השרביט היה ביד שלה, ולכן גם כשזה לא היה קל - זה היה אפשרי.

כמו כל מלכה היה סדר היום שלה צפוף. משובץ בעשייה אמיתית, דורשת. הלזז שלה היה פאזל אינסופי שהורכב מאלפי תחומי אחריות מסועפים שהשתלבו כולם להפליא בתוך עשרים וארבע השעות הקצובות, כי על אף כל הפריבילגיות שניתנו לה כמלכה מעולם לא הצליחה להגיע למכסה גדולה יותר של שעות.

שלא כמו כל מלכה, כלל סדר היום הקבוע שלה גם ביקורים בארצות שכנות.

לא תמיד היו אלו שטחי אויב. לפעמים היא חתמה הסכמי שלום עם מדינות ידידותיות כמוה, ואז היו הדברים פשוטים יותר. לשטחים עוינים של ממש היא די השתדלה לא להיכנס, אבל רוב ההסכמים שערכה היו מול מדינות ניטרליות.

ניטרלי היא מילה שנוהגת לפרש את עצמה בכל יום מחדש, זו היתה המסקנה העיקרית של המלכה.

ניטרלי זה אומר שהיא לא חורגת מתחום הסמכות שלה בעבודה, והם אינם מתערבים באופן שבו היא מבלה את ההפסקות שלה.

ניטרלי זה אומר שהיא מגיעה לעבודה גם באיסרו חג, ולהבדיל הם מוותרים לה על השתתפות במסיבת-חגיגת-החגיגה-הנוכחית והדי מיותרת.

ניטרלי זה אומר שהם יכולים להציע הכל, והיא מורשית להניף את השרביט ומקלדת הקסמים שלה ולהודיע בעדינות שתודה, אבל לא מתאים לה.

ניטרלי זה אומר שהיו איתה גם כמה קולגות נאמנות, כאלו שמכירות בהיותה מלכה. אבל גם נוכחות גדולה הרבה יותר של כאלו שלא שמעו על כך מעולם.

כמו כל מלכה, היה התפקיד שלה מורכב. מורכב כי היו בו הרבה תחומי אחריות, ומורכב כי כל אחד מהם היה רגיש, עדין, ונוטה להידחק על ידי התחומים המקבילים לו.

לחיי המלכה

פתאום להתערב ולהציע רעיון לא נראה לה רחוק כמו אתמול.

יש לה כמה רעיונות בשבילם. אפילו די הרבה. תמיד הייתה טובה בזה, ובכיתה ד' הזכורה לעיל התקבלה בסוף ההצעה שלה בתרועות. ומאז היא רק השתכללה, אם מותר להעז ולומר. ועובדת היתה מלכה רק חידדה את תחושת האחריות הסביבתית שלה ואת היכולת לקרוא אנשים ולחבר בין הצורך שלהם לאופן המימוש שלו.

הרעיון שלה די מתגבש על עצמו. הוא מכיל כמה רכיבים פורימיים ובסקירה מלמעלה - אפס בעיות הלכתיות. יש לו אפילו מסר, קווי מתאר כלליים שאפשר להעביר לליאת שתעבד הלאה בעילום שם.

המוח שלה מאותת בכמה הברקות חמודות שקשורות לפיתוח האחרון שנזנח, ומקווים לדמותה של התכנית. המלכה מצליחה לגבש רעיון עוצמתי. חזק. מימי ההכשרה שלה בסמינר לא שפספה ככה את המוח.

כמעט הניפה את השרביט לשרבט לליאת כמה כיווני חשיבה לעיבוד עצמי, כמעט הכתיבה לה מילה במילה את המשפטים שילבו התרגשות בקהל המדוכדך, ייצרו אורה של שמחה. של ביחד.

כמעט הצליחה לשנות את מאזן האווירה שצנח שם, לתת להם קצה של רעיון שימשיכו ממנו הלאה.

אבל אז חייכה אל השרביט שנח בין האצבעות שלה, הזכיר לה מקום ומעמד ששכחה. הושיב אותה על כיסא מלכות והזכיר לה למה באה לכאן, ובשביל מה. ואיפה היא הממלכה האמתית שלה, ואלו גבולות היא שרטטה לה, העמידה עליהם שומרים. סיפר לה שאין מלכה שמוכנה לוותר על הגבולות שלה, להקטין אותם, לסגת אחור, גם אם המדינה שליד נחמדה או אפילו מעוררת רחמים. כי זה פשוט הרי, שהממלכה שלה לפני הכול.

סגרה קובץ וורד משורבט רעיונות ברק, הודיעה לwindows לא לשמור אותו.

האם אתה בטוח שברצונך למחוק? הוא שאל.

השרביט הונף ברוגע: אישור.

והיא?

היא יצאה מלכה.

ליאת בינתיים דורשת תשובה. סימן קריאה אדום מרקד ליד השם שלה. "אמרת להם שאני שואלת אותך", היא מעדכנת. "דברו קצת על מה שאתם עושים אצלכם, נלך פעם אחת על המקור."

"מתנות לאביונים." מלחששת לידה מירי. "כל הפושט יד נותנים לך"

רעיון מקסים, במיוחד אם יהיה לו ביטוי בתלוש החודשי שעתיד לספוג את היום השני של פורים. אבל בשפה המקומית התרגום של הרעיון הזה יהיה משהו באזור של סבב מתנות הזוי שלא ממש מכיל קישור אסוציאטיבי לאביונות כלשהי.

היא נושמת עמוק ומניפה את השרביט. לא חושבת שאלו דברים שמתאימים למסיבה קצרה, היא מקלידה, אות אחרי אות. Delete. שוב מחפשת מילים. גבולות הם דבר רגיש, וגבולות עם מדינה שיש לך איתה הסכמי שלום זמניים - עוד הרבה יותר.

מאמינה שתצליחו למצוא רעיון בעצמכם, היא כותבת. נאמנה להגדרות החוקה שלה, לא לקחת חלק בבילויים שמעבר לגבול. עוד תפתיעו אותנו! מוסיפה מקלדת הקסמים שלה, המון המון הצלחות.

בדיילי של מחר הרוחות סוערות. אין להם רעיון מוצלח והם די מיצו את עצמם ואף אחד לא מתחבר לרעיון של אף אחד ובאופן כללי הם גורמים למלכה לתחושת דה ז'ה וו עמוקה לתכנוני ערב ראש חודש אדר בכיתה ד'.

גם לאלישבע ומירי זה מעלה כנראה אסוציאציות דומות, והמלכה בוחנת אותן מהצד. חיוך משועשע - מרחם חוצה את הפנים שלהן. כמו תמיד כשזה מגיע לנושאי החגיגות פתאום מתגלים אוצרותיה של המדינה השכנה כשהם ריקים.

הן שומרות על שתיקה, ועל מסך שחור, ומחכות עד תעבור החגיגה שיתחילו לדון על נושאים קונקרטיים קצת יותר.

"זה לא יקרה" אלישבע מצוירת לה בשפתיים. "הם מוכרחים להרגיש שהם עשו משהו גדול. משהו כפי. שמח."

הם אומללים כל כך, משהו בלב של המלכה מתכווץ בשבילם. הם בסך הכל רוצים לשמוח. רצון לגיטימי שמאחד את כל בני האדם מעברו של כל גבול.

7:22: ועכשיו אני רק צריכה לשים עלי עליונית נורמלית.

פיראון

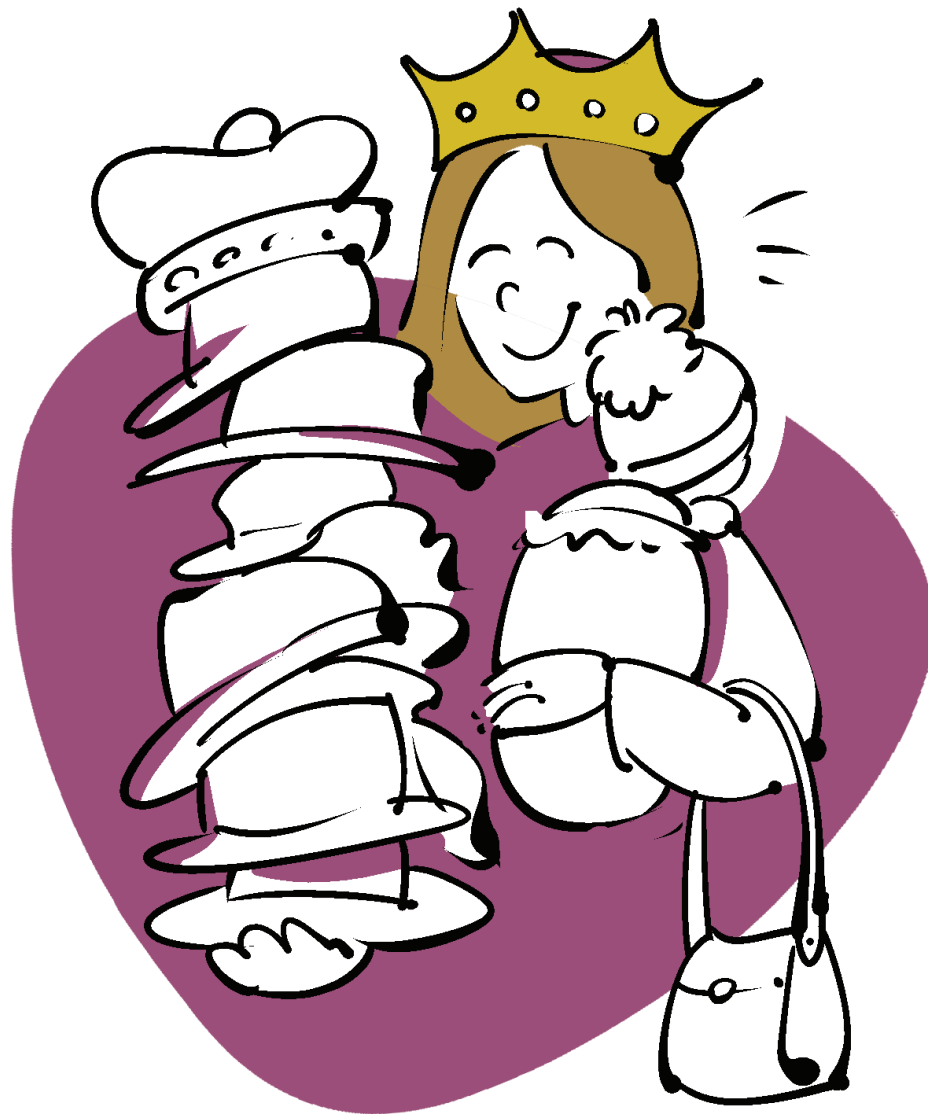
אמרי לי מה את מודדת,
ואומר לך את המילה הנכונה:
שקר: זה אחרון מהדגם הזה.
כזב: זה הולך גדול.
קשקוש: זה אובר סיזי.
פינטוז: זה אחרון במידה הזאת.
דמיון: זה ממש נכנס עכשיו.
הטעיה: זה קלאסי.
טשטוש: זה אירופאי.
ערפול: זה רב עונתי.
רמאות: זה בסוף עונה עכשיו.
רמיה: זה תפור עלייך.
בדיה: זה הצבע שלך.
כחש: זה גם שבת וגם יום חול.
בלוף: זה איך שאת מחליטה.
לוקש: זה הפריט הכי נמכר שלי.
בדוּתא: זה לא חזר אלי עם תלונות.
תעתוע: זה לא אמור להתכווץ.
מרמה: זה לא נראה לי מוציא צ'פים.
הונאה: זה עם אחריות לשבע שנים.
תרמית: זה מהמבצעים, אין החזרות.
עוקץ: זה השלישי שאני מוכרת מהבוקר.
נוכלות: זה חדש, הגיע רק היום.
עיוות: זה נראה בול כמו המקורי.
עורמה: זה המחיר, כן.
פיקציה: זה במבצע לחברי מועדון.
אגדה: זה יקר כי זה שווה.
הדמיה: זו החלטה שלך.

חיוניאון

בשלב מכובד זה של החיים אנחנו יודעות יפה מאד שכל העסק עם נושא הבגדים הוא אין ואפס והבל. הלוא אישה יראת ה' היא תתהלל. הלוא כל כבודה בת מלך פנימה. הלוא תוכו אכל וקליפתו זרק, והלא אין מלווין לה לאישה לא כסף ולא זהב ולא שמלות במידה שלושים ושמונה שעלו עליה פעם, בעידן שבעת ימי השבע ברכות שלה, העידן בו היא היתה סתם טיוטה ראשונית של עצמה והאור הפנימי שלה טרם זרח ממנה בכוחות עצמו כפי שהוא זורח היום. והוא זורח. בטח שהוא זורח. עובדה שהיא פורחת בחולצת אקונומיקה. עובדה שהיא לובשת את הסוודר הענק של דודה שלה עליה השלום, ועדיין נראית יותר צעירה מהבעלים המקוריים. כפי שהם נראים כיום, כן? לאו דווקא כפי שהם נראו כשהסוודר יצא לראשונה לאופנה. נו מילא. כשהלב מלא המלחה ריקה, וכמה רגוע זה להסתכל מבחוץ על המרוץ הגשמי, להתחפר בחלוק עבודה עם ריח בצל קלוש ובמטפחת היחידה שאנחנו נדבקות אליה כי היא לא לוחצת באוזניים. כמה זה אימהי. כמה זה ביתי. כמה זה שונה מלהיות בעלת בית קשוחה על פאת תלתלים ועקבי סיכה, וכמה לא אכפת לנו בכלל מכמה בודדות שבוגדות באחוה ועדיין לובשות שמלות בעודן צועדות לאכול סלט ולעשות פילאטיס כדי להיכנס בחצאיות הארוכות האלה שפתאום נכנסו ועושות לנו מראה של סמי-טריילר. שינה, באמת. שיעשו מה שטוב להן. שיהיה להן לבריאות ולשמחה ולששון. ושלא יגורו איתנו באותו הרחוב. תודה.

צ'פ'און

אני (אופטימית): בוקר טוב! ארון בגדים: חריק. אני (נפגעת): למה חריק? אמרתי בוקר טוב! ארון בגדים: חריק חריק. אני (מתעלמת): עליונית שחורה נצחית! כתם אקונומיקה: חי חי, אני כאן. אני: עליונית ב' מהשוק! כתם פליטה: חה חה, אני כאן. אני: עליונית כחולה בת אלמוות! צ'פים: אה אה, אנחנו כאן. אני: אז עליונית אפורה מסבתא שלי. תונית: הי הי, אני מדיום. אני: גם אני מדיום! תונית: (שותקת בחמלה). סבתא שלי: (עליה השלום). אני: אני לא מדיום?... מציאות: כבר לא. אני: עליונית חומה? שלבשתי אתמול?... מכונת כביסה: היא אצלי. אני: (מסתכלת לכל הכיוונים). אני (בלחש): אהמ... עליונית ירוקה... היא (שתצא כבר לסמינר למען ה'): לא, אמא, לא! לא את הירוקה! אני: מותק, אין לי משהו אחר. היא: יש לך את הסגולה. אני: מותק, היא של שבת. היא: אז יש לך את התכלת. אני: היא קיצית. היא: היא רב עונתית. אני: בסדר, לכי תמצאי לי אותה. היא: ... (- הולכת). אני: ... (- לובשת מהר את הירוקה). סוף דבר: (- אני נראית צפרדע).

לובשת מלכות

שפחה נאמנת	תפאורות מתחלפות	מסכת 'אדישות'	פאה מסרקת
תלבושותיה	תלבושות תלבושות	מוכנה ללבישה	תיק מפונפון
רבות	פובעים, מסכות	'רגישות' מחליפה	בגד בית
וּכְלָם לָהּ-	על בָּמָה	מקומות	מטפחת כחלה
בגדי	אשה יחידה	'פני רחום'	טבע נאות
מלוכה.	מתזזת עמדות	'ושנו'	עקבים
	דבר המלך	התלבשו ב-'חתום'	ואבזם
	שומעת,	'עליזות' מטפסת	וצעיר של חברה
	עושה	קומות	מובילה

פרסומות שעובדות.

הפרסום
הכי ממוקד
לרבות
נשים
חרדיות
עובדות

השאלו את מי שכבר ניסו!

בעלת עסק? מחפשת פרסום ממוקד לנשים עובדות?

'חזקה בתעסוקה'
מנגישות מידי שבוע
מידע עבודה, קורסים, דרושים,
ושירותים לעצמאיות
לרבות נשים חרדיות עובדות.

יש לך מה למכור? הכנו עבורך

חבילות פרסום משתלמות
ומותאמות אישית עבורך.
לפרסום וחשיפה ממוקדת.

הפרסום מידי שבוע ביום ראשון | שליחת פרסומות עד יום שלישי
פני אלינו לקבלת הצעת מחיר משתלמת <<
pirsum@shmura.org

חזקה בתעסוקה - הזירה השמורה. עובדת. מקצועית. מתרעננת.
פרסומי דרושים, קורסים, תוכן, שירותים לעצמאיות ושכירות, מידע עבודה.

